รักพงษ์ธรรมทาน
ลำดับที่ 1

(ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2553)

ราชันกฎแห่งกรรม

ท.เลียงพิบูลย์

หนังสือเล่มนี้เหมาะสำหรับ
ผู้ค้นหาคำตอบแก่ชีวิต
ว่าเราเกิดมาทำไม ?
อย่างไรคือการใช้ชีวิตที่คุ้มสุด ?
เพราะชีวิตนี้เราเลือกได้ !

รักพงษ์ แซ่โซว

(แจกเป็นธรรมทาน)

ราชันกฎแห่งกรรม ท.เลียงพิบูลย์ รักพงษ์ แซ่โซว

หนังสือชุดกฎแห่งกรรมมี ๒๗ เล่ม

ท่านที่มีความต้องการหนังสือ "กฎแห่งกรรม"
หรือประสงค์ช่วยสมทบพิมพ์หนังสือ "กฎแห่งกรรม"
โดย ท.เลียงพิบูลย์

สามารถติดต่อหรือส่งธนาณัติได้ที่

นางสุรีย์ กิรานนท์

เจ้าหน้าที่มูลนิธิฯ ท.เลียงพิบูลย์
ภายในสถานีวิทยุทหารอากาศ ๐๑ มีนบุรี
เขตมีนบุรี กทม. ๑๐๕๑๐
ธนาณัติสั่งจ่าย ป.ณ.มีนบุรี

โทร ๐๒-๙๑๔๖๕๑๗

๐๘๖-๙๐๕๓๑๗๑

จากใจผู้เขียน

เคยได้ยินท่านผู้ทรงภูมิกล่าวว่า คนเรานั้นอยู่ได้ด้วย "บุญ" เมื่อหมดบุญทุกอย่างอันหมายรวมถึงชีวิตด้วยก็ต้องพินาศ เมื่อหวนระลึกดูช่วงชีวิตที่ผ่านมาทำให้ผมซาบซึ้งยิ่งขึ้นกับคำกล่าวนั้น เพราะตนเองเคยประสบเหตุที่เกือบจมน้ำตายมาแล้ว 3 ครั้ง ตลอดจนเหตุที่อาจถึงตายอีก 2 ครั้ง แต่ก็ยังสู้อุตส่าห์รอดมาได้จนถึงวันนี้ นั่นก็เป็นเพราะยังมี "บุญรักษา" นั่นเอง นอกจากนี้ผมยังได้มีโอกาสรู้เห็นชีวิตความเป็นไปของคนรอบข้าง ซึ่งล้วนสะท้อนให้เห็นชัดยิ่งขึ้นในเรื่องของคนมีบุญ คนบุญน้อย และคนหมดบุญ คนเราจึงไม่ควรประมาทในเรื่องบุญ ทาน การกุศล เพราะหากมัวเกี่ยงงอนว่าไว้เมื่อนั้นเมื่อนี้ค่อยเข้าวัดทำบุญปฏิบัติธรรม ใครจะรู้บ้างว่าตนจะ "หมดบุญ" และบาปกรรมที่เคยทำไว้จะส่งผลมาตัดรอนชีวิตเราเมื่อไหร่

เมื่อพูดถึงเรื่องบุญกรรมแล้ว ท.เลียงพิบูลย์ และผลงานอันยิ่งใหญ่ของท่านคืองานเขียนชุด กฎแห่งกรรม ถือได้ว่ามีคุณูปการยิ่งต่อสังคมของเรา เพราะได้ช่วยตีแผ่ให้ผู้คนได้รู้ถึงความจริงเกี่ยวกับกฎของกรรมที่ว่า ใครทำดีย่อมได้ดีและใครทำชั่วย่อมได้ชั่วเสมอ ตามหลักที่พระพุทธองค์ทรงตรัสสอนไว้ ซึ่งนับเป็นสัจจะความจริงเสมอไม่ว่ายุคใดสมัยใด และไม่ว่าจะมีใครเชื่อหรือไม่ก็ตาม เมื่อได้อ่านงานเขียนชุดกฎแห่งกรรมนี้มากเข้าผมก็ยิ่งรู้สึกเคารพศรัทธาในตัวคุณ ท. จึงรู้สึกเสียดายหากเรื่องราวเกี่ยวกับตัวท่านจะถูกลืมเลือนหายไปตามกาลเวลา เพราะเท่าที่ทราบยังไม่เคยมีการรวบรวมชีวประวัติของท่านไว้เป็นรูปเล่มเฉพาะ นี่เองคือที่มาของ "ราชันกฎแห่งกรรม ท.เลียงพิบูลย์" เล่มนี้อันนับเป็นงานธรรมทานเล่มแรกที่ผมเป็นผู้เรียบเรียงเขียนขึ้น เป็นผู้จัดหน้าและรูปเล่ม ตลอดจนดำเนินการจัดพิมพ์ด้วย

ข้อมูลประกอบการเขียนส่วนใหญ่ได้จากประสบการณ์ชีวิตของคุณ ท. ที่ท่านได้เล่าไว้ในกฎแห่งกรรมหลาย ๆ เรื่อง ตลอดจนหนังสือและเอกสารที่ทางชมรมกฎแห่งกรรม ท. เลียงเพิบูลย์ได้จัดทำขึ้น นอกจากนี้ยังได้ข้อมูลเพิ่มเติมจากทายาทและญาติของท่าน ตลอดจนบุคคลแวดล้อมที่รู้จักคุณ ท. มาก่อน และจากแหล่งอื่น ๆ โดยใช้เวลาจัดทำประมาณ 1 ปี (ร่างต้นฉบับแล้วเสร็จเดือนพฤษภาคม ปรับแต่งเพิ่มเติมแก้ไขและจัดรูปเล่มแล้วเสร็จเดือนมิถุนายน 2549) โดยอาศัยทำในเวลาที่ผมว่างจากงานที่ต้องรับผิดชอบประจำ

ผมต้องขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงต่อทายาทของคุณ ท. คือคุณพรรณี ไทยานนท์ (เลียงพิบูลย์) และคุณกรรณิการ์ เลียงพิบูลย์ ที่กรุณาเข้าใจเจตนารมณ์ของผมในการทำหนังสือเล่มนี้ทั้งยังได้อนุเคราะห์ข้อมูลตลอดจนภาพถ่ายอันทรงคุณค่าจำนวนมากเพื่อใช้ประกอบเนื้อหาด้วย ขอขอบพระคุณคุณประเสริฐ ภู่ประไพ คุณสุรีย์ กิรานนท์ และ คุณจิตติมา เกษมสุข ที่มีส่วนช่วยเหลือให้หนังสือเล่มนี้มีเนื้อหาสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ตลอดจนท่านอื่น ๆ ที่มิได้เอ่ยนามในที่นี้

อย่างไรก็ตามแม้ผมจะได้พยายามจัดทำหนังสือเล่มนี้ด้วยความประณีต แม้ในเรื่องของตัวสะกดการันต์แล้วก็ตาม แต่ถ้าหากมีความผิดพลาดบกพร่องใดๆ เกิดขึ้นแล้ว ผมต้องน้อมขออภัยต่อคุณ ท. และผู้เกี่ยวข้องไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ขอขอบคุณผู้มีส่วนช่วยเหลืองานด้านการจัดทำอันได้แก่ คุณอมร ตั้งอิงสันติวงศ์ ที่ร่วมตระเวนไปถ่ายภาพร่วมกับผมตลอดจนดำเนินการสแกนภาพประกอบให้เป็นจำนวนมาก คุณสุนิสา จินคง ผู้ช่วยหลักด้านการพิมพ์ต้นฉบับ คุณปัทตมา ขุนเสถียร ผู้ช่วยด้านการปรับแต่งความสวยงามของภาพประกอบ รวมทั้งจัดทำปกตามที่ผมออกแบบ ตลอดจนท่านอื่น ๆ ที่มีส่วนช่วยเหลือและมิได้เอ่ยนามไว้ในที่นี้ รวมทั้งท่านผู้มีศรัทธาร่วมทุนค่าจัดพิมพ์ดังรายนามที่ได้พิมพ์แจ้งไว้แล้ว ขอให้ผู้มีส่วนร่วมในการจัดทำหนังสือเล่มนี้ทุกท่านได้มีส่วนในอานิสงส์แห่งธรรมทานครั้งนี้โดยทั่วกัน

กุศลใดจะพึงบังเกิดจากการเผยแผ่ประวัติชีวิตของคุณ ท. เลียงพิบูลย์ เพื่อเป็นธรรมทานในครั้งนี้ ผมขอน้อมเกล้าถวายเป็นพระราชกุศลแด่องค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดชมหาราช อันเนื่องในวโรกาสที่ทรงครองราชย์ครบ 60 ปี ในปี พ.ศ.2549 นี้ ทั้งขออุทิศแด่คุณทองหยก เลียงพิบูลย์ ซึ่งได้จากพวกเราไปเป็นปีที่ 22 แล้ว หากแม้นท่านยังมิได้บรรลุซึ่งภาวะแห่งความพ้นทุกข์แล้ว ก็ขอให้กุศลครั้งนี้ได้มีส่วนเป็นพลวปัจจัยให้ท่านถึงที่สุดแห่งความพ้นทุกข์โดยเร็วเทอญ

รักพงษ์ แซ่โซว

23 มิถุนายน 2549

แจกเป็นธรรมทาน

ผู้ได้รับแจกโปรดให้ผู้อื่นยืมอ่านต่อ และเมื่อไม่ต้องการ หนังสือนี้แล้วโปรดบริจาคให้ห้องสมุดต่อไปจะเป็นกุศลยิ่ง

จากใจทายาท ท.เลียงพิบูลย์

เมื่อกลางปี 2548 คุณรักพงษ์ แซ่โซว ได้ติดต่อมาว่ามีความประสงค์จะเขียนชีวประวัติของคุณพ่อคือคุณ ท.เลียงพิบูลย์ เพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานให้ผู้คนในยุคปัจจุบันและคนรุ่นหลังได้มีโอกาสเรียนรู้ ตอนแรกพวกเราก็ยังไม่แน่ใจว่าจะจริงจังแค่ไหนและหนังสือจะออกมาในลักษณะอย่างไร แต่หลังจากที่ได้ติดต่อกันอยู่พักใหญ่จึงได้เห็นความตั้งใจจริงและความพยายามในการหาข้อมูลและข้อเท็จจริงอย่างละเอียดของคุณรักพงษ์ เช่น มีการไปสำรวจพื้นที่ย่านตรอกยายกะตา แถวบ้านทวายเดิม ซึ่งเป็นบ้านเกิดของคุณพ่อ มีการศึกษา ค้นหาความรู้สึกนึกคิดของคุณพ่ออย่างเป็นระบบจากหนังสือกฎแห่งกรรมของคุณพ่อ บางส่วนก็มีการสัมภาษณ์สอบถามข้อมูลจากผู้เกี่ยวข้องอย่างไม่ย่อท้อ แม้บางครั้งจะไม่ได้รับความร่วมมือด้วยดีก็ตาม แต่ในที่สุดก็สามารถเรียบเรียงประวัติของคุณพ่อได้สำเร็จบริบูรณ์ โดยคุณรักพงษ์ได้ตั้งชื่อว่า "ราชันกฎแห่งกรรม ท.เลียงพิบูลย์"

เมื่อได้อ่านร่างที่ส่งมาให้พวกเราตรวจทานความถูกต้อง ก็รู้สึกทึ่งและประทับใจในความสามารถด้านการประพันธ์ของคุณรักพงษ์เป็นอย่างยิ่ง เพราะสามารถนำรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับคุณพ่อมาเขียนแยกแยะได้อย่างถูกต้องกลมกลืน น่าติดตามตั้งแต่ต้นจนจบ แม้บรรดาทายาทที่อยู่ใกล้ชิดยังไม่สามารถแยกแยะและเชื่อมโยงเรื่องราวได้เท่ากับคุณรักพงษ์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความใกล้ชิดจึงเห็นแต่รายละเอียดเป็นเรื่อง ๆ ทำให้มองไม่เห็นภาพใหญ่

พวกเราขอขอบคุณในความวิริยะอุสาหะของคุณรักพงษ์ ตลอดจนความมุ่งมั่นที่จะนำประวัติของคุณพ่อออกเผยแพร่ โดยมิได้ตั้งใจจะทำเป็นการค้าแต่ประการใด หากวิญญาณของคุณพ่อได้รับรู้ด้วยญาณอันใดก็ตาม ท่านคงจะชื่นชมและขอบคุณในความตั้งใจจริงของคุณรักพงษ์เช่นเดียวกับพวกเรา

(นางพรรณี ไทยานนท์) (เลียงพิบูลย์) | (พล.ร.อ.ทวีชัย เลียงพิบูลย์) | (น.ส.กรรณิการ์ เลียงพิบูลย์)

จากใจผู้เขียนสำหรับการพิมพ์ครั้งที่ 2

เนื่องด้วยกองทุนกฎแห่งกรรม ท.เลียงพิบูลย์ โดยคุณสุรีย์ กิรานนท์ ได้จัดทำ MP3 กฎแห่งกรรมของ ท.เลียงพิบูลย์ เสียงอ่านโดยคุณอาคม ทันนิเทศ ออกเผยแพร่ โดยมีเจตจำนงเพื่อจำหน่ายในราคาเผยแพร่ และรายได้หลังหักค่าใช้จ่ายจะนำไปช่วยการศึกษาในถิ่นขาดแคลน นอกจากนี้คุณสุรีย์ยังได้มีกุศลเจตนาประสงค์ที่จะมอบหนังสือ "ราชันกฎแห่งกรรม ท. เลียงพิบูลย์" แก่ผู้ที่ซื้อ MP3 ดังกล่าวครบทั้งชุด เพื่อให้ผู้ซื้อได้มีโอกาสทราบประวัติและรู้จักท่านผู้ประพันธ์กฎแห่งกรรมด้วยนั้น ผมยินดีอนุญาตให้พิมพ์ "ราชันกฎแห่งกรรม ท. เลียงพิบูลย์" ได้ตามความประสงค์นั้น

สำหรับ "ราชันกฎแห่งกรรม ท.เลียงพิบูลย์" ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2 นี้ ผมได้ปรับปรุงแก้ไขข้อผิดพลาดบกพร่องบางประการที่พบจากการพิมพ์ในครั้งแรก มีการตรวจแก้วรรคตอน ตรวจทานตัวสะกดการันต์เพิ่มเติม รวมทั้งมีการเปลี่ยนภาพประกอบบางภาพเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ที่เปลี่ยนไป เพื่อให้เนื้อหามีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

สุดท้ายนี้ขออนุโมทนาในกุศลจิตของคุณสุรีย์ กิรานนท์ รวมทั้งกรรมการกองทุนกฎแห่งกรรมและผู้เกี่ยวข้องทุกท่าน สำหรับการจัดพิมพ์ "ราชันกฎแห่งกรรม ท.เลียงพิบูลย์" ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2 นี้

รักพงษ์ แซ่โซว

13 ตุลาคม 2554

ราชันกฎแห่งกรรม ท.เลียงพิบูลย์

รักพงษ์ แซ่โซว

ช่วงทศวรรษ 2510 ~ 2520 กล่าวได้ว่าเป็นระยะที่บ้านเมืองของเรากำลังประสบภาวะวิกฤติ จากการสั่นคลอนของลัทธิคอมมิวนิสต์ ซึ่งเป็นลัทธิอุบาทว์ที่พากเพียรฉุดรั้งผู้คนโดยเฉพาะในหมู่คนรุ่นใหม่หรือนิสิตนักศึกษาซึ่งถือเป็นกำลังสำคัญของชาติ ให้หลงผิดห่างไกลจากศีลธรรมและจริยธรรมอันดีของชาติ อีกทั้งยังมีแรงบวกจากอิทธิพลของลัทธิทุนนิยมที่มุ่งเน้นความเจริญทางวัตถุมากกว่าจิตใจ ส่งผลให้ผู้คนมีความละอายต่อการทำบาปน้อยลง จนดูเหมือนการทำความชั่วกลายเป็นเรื่องปกติที่ยอมรับได้ของคนทั่วไป แต่การทำความดีกลับถูกมองว่าเป็นสิ่งแปลกปลอม จนบางคราวที่ผู้ทำความดีต้องทำอย่างหลบๆ ซ่อนๆ บางคนก็ถึงกับกำหนดหลักเกณฑ์ใหม่อย่างย่ามใจว่า "คนทำดีได้ดีมีที่ไหน คนทำชั่วได้ดีมีถมไป" แม้หลักดังกล่าวจะแย้งกับหลักของพระพุทธศาสนาที่นับถือกันอยู่ก็ตาม แต่แล้วในระยะเดียวกันนั้นได้ปรากฏมีบุคคลผู้หนึ่ง หาญกล้าออกมาปลุกผู้คนที่กำลังหลงผิดให้หูตาสว่างขึ้น ด้วยงานเขียนเกี่ยวกับบุญบาปที่ส่วนใหญ่มีเค้าเรื่องจากเรื่องจริงมาตีแผ่อย่างถึงแก่น อันเป็นการยืนยันถึงหลักกฎแห่งกรรมที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงตรัสสอนไว้ นั่นคือ "ทำดีย่อมได้ดี ทำชั่วย่อมได้ชั่ว" ท่านผู้นั้นคือ **ท.เลียงพิบูลย์** หรือ **คุณทองหยก เลียงพิบูลย์** ผู้รังสรรค์วรรณกรรมอันทรงคุณค่าชุด **กฎแห่งกรรม** นั่นเอง ประวัติชีวิตอันเคล้าด้วยธรรมและหลากด้วยความอัศจรรย์ของคุณ ท. อาจช่วยให้ท่านผู้อ่านได้คำตอบในปัญหาชีวิตคาใจบางเรื่อง ที่ท่านใฝ่หาคำตอบมานาน !

ปฐมวัย

ชาติกำเนิด

คุณ ท.เลียงพิบูลย์ ถือกำเนิดเมื่อวันที่ 21 สิงหาคม พุทธศักราช 2444 ตรงกับวันพุธขึ้น 7 ค่ำ เดือน 9 ปีฉลู ที่บ้านซึ่งตั้งอยู่ใกล้ปากตรอกยายกะตา ถนนเจริญกรุง ตรงข้ามอู่เรือบางกอกด๊อก จังหวัดพระนคร (หรือกรุงเทพมหานครในปัจจุบัน และตรอกยายกะตานั้น จากการสำรวจของผู้เขียนเข้าใจว่าคือซอยเจริญกรุง 57 หรือ ซอยวัดดอน) ในช่วงระยะที่คุณ ท. เกิดนั้นเป็นปลายรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปิยมหาราช หรือที่ปวงชนชาวสยามสมัยนั้นมักเรียกพระองค์ท่านด้วยความเคารพเทิดทูนว่าพระพุทธเจ้าหลวง เป็นระยะที่บ้านเมืองยังคุกรุ่นด้วยภัยคุกคามจากการล่าอาณานิคมของพวกชาติตะวันตก ที่คอยจ้องหาเหตุที่จะยึดครองผืนแผ่นดินสยามซึ่งเป็นอู่ข้าวอู่น้ำสำคัญของภูมิภาคนี้ และขณะเดียวกันก็เป็นยุคที่ผู้คนพลเมืองมีจิตใจใฝ่ศีลธรรม มั่นคงในบวรพระพุทธศาสนาทั้งข้าราชการและประชาชน ว่ากันว่าตามสถานีตำรวจสมัยนั้นพวกเจ้าหน้าที่จะได้รับการอบรมศีลธรรม สวดมนต์ไหว้พระแล้วร้องเพลงสรรเสริญพระบารมีตอน 2 ทุ่มก่อนเข้านอนทุกคืน

คุณ ท.เป็นบุตรของนายคือและนางสมบุญ เลียงพิบูลย์ มีพี่น้องร่วมอุทรอีก 2 คน คือ นางหวิง จิลลานนท์(พี่สาว) และนางขจร ภู่ประไพ(น้องสาว) บิดาของท่านมีเชื้อสายจีนกวางตุ้ง ประกอบอาชีพค้าขายด้วยความสุจริต ขยันขันแข็ง มีความรับผิดชอบต่อครอบครัวสูง ทำให้ครอบครัวมีฐานะสุขสบายไม่ลำบาก ด้วยความเป็นผู้มีคุณธรรม ศีลธรรมนี่เองทำให้ผู้คนละแวกบ้านคือบ้านทวายต่างให้ความเคารพนับถือ นี่เป็นความภาคภูมิใจในตัวของเตี่ยประการหนึ่งในความรู้สึกของคุณ ท.

สำหรับนางสมบุญนั้นก็เป็นผู้มีใจบุญใจกุศล ยึดมั่นในพระพุทธศาสนาอย่างมั่นคง ทุกเช้าจะตื่นขึ้นมาใส่บาตร และเมื่อถึงวันสำคัญทางพระศาสนาก็จะเข้าวัดฟังธรรมมิได้ขาด คราวออกพรรษาก็รับเป็นเจ้าภาพกัณฑ์เทศน์มหาชาติทุกปี ด้วยความใจบุญของนาง ทำให้คุณ ท. ซึ่งเป็นลูกติดแม่ มีโอกาสได้เข้าวัดสัมผัสกับความสุขสงบจากพระพุทธศาสนาตั้งแต่เด็ก รู้จักเด็กวัดหลายคนจนบ่อยครั้งที่ชอบแอบไปนอนค้างวัดและพ่อแม่ต้องคอยไปตามตัวกลับบ้าน นอกจากนางสมบุญจะมั่นในบุญทานการกุศลยิ่งแล้ว นางยังใส่ใจต่อการปลูกฝังอบรมศีลธรรมให้แก่ลูก ๆ ตั้งแต่ยังเยาว์ โดยเฉพาะคุณ ท.ซึ่งตอนเด็กจะนอนกับแม่ทุกคืน ด้วยการเล่านิทานประเภทชาดกและนิทานพื้นบ้านที่แฝงด้วยคติแง่คิดทางธรรมให้ฟัง สอนให้รู้จักสวดมนต์ไหว้พระทุกคืน ที่สำคัญนางยังทำตนเป็นตัวอย่างที่ดีให้ลูก ๆ ได้เห็น โดยเฉพาะในเรื่องของความกตัญญูกตเวทีต่อผู้มีพระคุณโดยนางได้ปรนนิบัติเลี้ยงดูแม่คือคุณยายจันทร์ ด้วยความเคารพรักอย่างสูงตราบจนวาระสุดท้ายของคุณยาย ซึ่งเป็นสิ่งที่คุณ ท.จดจำอย่างติดตาฝังใจไปชั่วชีวิต

คุณ ท. ตอนเล็กๆ เป็นเด็กไม่สู้จะแข็งแรงนักจนแม่ต้องยกให้เป็นลูกท่านพระครูวัดสวนพลู ตามคติคนโบราณที่เชื่อว่าจะช่วยให้เด็กเลี้ยงง่ายตายยาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเด็กขี้โรคมักถือว่าเป็นคนมีบุญมาเกิด หากพ่อแม่บุญไม่ถึงอาจเลี้ยงไม่รอด ในวัยเยาว์ท่านเป็นเด็กหัวปานกลาง ชอบเล่นซุกซน แม้เมื่อเข้าเรียนแล้วก็ยังติดนิสัยซุกซนตามประสาเด็ก จนบางครั้งถูกครูเฆี่ยนก้น ตีมือ ทำโทษให้ยืนบนม้านั่ง หรือกักตัวหลังเลิกเรียนโดยให้นั่งคัดลายมือเพื่อดัดนิสัย เมื่อถูกครูลงโทษก็จะเข็ดหลาบ ให้ความเคารพยำเกรงคุณครู นอกจากความซุกซนแล้วอุปนิสัยติดตัวที่โดดเด่นมาตั้งแต่เด็กของเด็กชาย ท. ก็คือ การไม่ดูถูกใครแม้เพื่อนที่ยากจนกว่า และยิ่งหากรู้ว่าใครมีความกตัญญูรู้คุณต่อบิดามารดาผู้มีพระคุณด้วยแล้ว ก็จะยิ่งให้ความรักความสนิทสนมเป็นอย่างดี ดังสมัยหนึ่งตอนท่านอยู่ชั้นประถม มีเพื่อนนักเรียนคนหนึ่งย้ายมาจากต่างจังหวัด เพื่อนผู้นี้มีฐานะยากจน แม้อาหารกลางวันก็ต้องอาศัยความเมตตาจากแม่ค้าขายข้าวแกงที่โรงเรียน ส่วนที่พักก็อาศัยนอนกุฏิพระ แต่เด็กคนนี้แม้ฐานะทางกายจะยากจนแต่จิตใจกลับเปี่ยมด้วยความกตัญญู ได้ช่วยคุณป้าขายข้าวแกงเก็บจานล้างอย่างแข็งขันไม่ดูดาย จนแม่ค้าข้าวแกงให้ความรักเอ็นดูเสมือนบุตร คราวหนึ่งบิดาผู้เป็นชาวนาเดินทางมาเยี่ยมด้วยความคิดถึง แม้บิดาจะมีสารรูปมอซอสกปรก ดูเผินๆ อาจมีผู้เข้าใจผิดว่าเป็นขอทานก็ตาม แต่เมื่อแกพบหน้าบิดาเท่านั้นก็เข้าไปกราบไปโอบกอดร่ำไห้ด้วยความรักเคารพ มิได้รู้สึกรังเกียจหรืออับอายเพื่อนๆ ที่เห็นเข้าแม้แต่น้อย ภาพดังกล่าวสร้างความประทับใจให้แก่เด็กชาย ท. เป็นอย่างยิ่ง ทำให้ยิ่งเกิดความรักเคารพในเพื่อนผู้นั้น และคบหาสนิทสนมด้วยตลอดมาแม้เมื่อเป็นผู้ใหญ่

ตราบจนวาระสุดท้ายเมื่อต้องจากกันไปตามกฎธรรมชาติ

อุปนิสัยที่โดดเด่นอีกประการของเด็กชาย ท.ก็คือ เป็นเด็กที่ช่างสังเกตช่างซักถาม ใฝ่รู้และช่างจดจำ มักชอบที่จะติดตามดูผลที่ผู้ประกอบความดีความชั่วได้รับ เพื่อเป็นข้อมูลประเมินผลการตอบสนองของการกระทำ อันแสดงถึงความเป็นผู้ที่ใส่ใจในเรื่องของกรรมมาตั้งแต่เด็กนั้นเอง

นายคือ เลียงพิบูลย์
(ภาพสีน้ำมันฝีมือ ป.ภู่ประไพ)

นางสมบุญ เลียงพิบูลย์

ตรอกยายกะตา ในปัจจุบัน (2549) คือ ซอยเจริญกรุง 57 หรือซอยวัดดอน

ศาลยายกะตาที่เคยตั้งอยู่ริมถนนภายในตรอก แต่หลังจากมีการขยายถนนภายในซอย ปัจจุบัน (2549) ศาลได้ถูกย้ายเข้าไปอยู่ภายในวัดดอน

ซอยนี้ในสมัยที่คุณ ท.ยังเด็ก ภายในซอยจะเต็มไปด้วยสุสานชาวจีน (ปัจจุบัน 2549 ตอนท้ายซอยก็ยังคงมีสุสานให้เห็นได้ทั้งสองฝั่งถนน) โดยคุณ ท.เคยเล่าไว้ว่า สมัยที่ท่านยังเด็กมักเห็นขบวนแห่ศพหามศพผ่านหน้าบ้านท่านเข้าไปในซอยเสมอ บางทีสิ่งนี้อาจมีส่วนช่วยให้ท่านได้มรณานุสติมองเห็นความไม่เที่ยงแท้ของทุกชีวิตตั้งแต่ยังเยาว์ก็เป็นได้ ซึ่งการเห็นแจ้งตามความเป็นจริงนี้เอง ผู้เขียนเข้าใจว่าน่าจะมีส่วนช่วยประคองจิตใจของท่านได้เป็นอย่างมาก เมื่อคราวต้องล้มป่วยหนักจากการดื่มสุราจนแทบเอาชีวิตไม่รอด ดังที่ท่านจะได้อ่านต่อไป

การศึกษา

บิดามารดาของคุณ ท.นั้นแม้จะเป็นคนในยุครัชกาลที่ 5 ซึ่งเป็นระยะที่ประเทศไทยเพิ่งเริ่มมีระบบการศึกษาแบบตะวันตก มีประชากรเพียง 8 ล้าน และในเมืองหลวงมีผู้คนยังไม่ถึงแสนนั้น ประชาชนทั่วไปที่มิใช่คนชั้นสูงส่วนใหญ่ยังมีการศึกษาน้อย และไม่ใคร่ให้ความสำคัญต่อการเรียนหนังสือนัก แต่นับได้ว่านายคือและนางสมบุญ เป็นผู้มีความคิดก้าวหน้าเห็นการณ์ไกล ท่านได้ส่งเสียคุณ ท. ให้ได้รับการศึกษาอย่างเต็มความสามารถตั้งแต่เยาว์ เริ่มแต่ชั้นประถมที่โรงเรียนวัดยานนาวาอันเป็นโรงเรียนใกล้บ้าน สมัยนั้นตามโรงเรียนยังต้องอาศัยวัดวาอารามเป็นสถานศึกษา ใช้กระดานชนวน (แผ่นกระดานทำจากหินชนวน) กับดินสอหิน เพราะยังไม่มีกระดานดำ กระดานไวท์บอร์ดดังปัจจุบัน นักเรียนก็ยังใช้ไม้บรรทัดไม้ และหนังสือมูลบทบรรพกิจเป็นตำรา คุณ ท.ถูกส่งเข้าเรียนตั้งแต่เล็กในวัยที่ยังต้องอุ้มกันไปเรียน เมื่อเข้าเรียนเริ่มแรกมีคุณครูสุทธิเป็นครูใหญ่ และคุณครูลมูลเป็นคุณครูประจำชั้น ต่อมาก็ไปเรียนต่อที่โรงเรียนวัดสุทธิวราราม คุณ ท. เป็นเด็กที่มีระดับการเรียนกลางๆ และที่ดูอ่อนเป็นพิเศษก็คือภาษาอังกฤษ ที่นี่ดูเหมือนคุณ ท. จะสนิทสนมกับอาจารย์ใหญ่คือ พระยาวิจิตรวรศาสตร์เป็นพิเศษ ที่เป็นเช่นนั้น ไม่ใช่เพราะท่านเป็นเด็กเส้นหรอกนะครับ หากเป็นเพราะอาจารย์ใหญ่จะใส่ใจกวดวิชาภาษาอังกฤษให้แก่เด็กที่อ่อนภาษาอังกฤษเป็นพิเศษ เพราะท่านเกรงว่าเมื่อขึ้นชั้นสูงจะเรียนไม่ทันเพื่อน โดยจะสอนที่ห้องส่วนตัวของท่านตอนหลังเลิกเรียน เรียกไปคราวละ 4-5 คน ซึ่งคุณ ท. ก็เป็นหนึ่งในจำนวนนั้นด้วย เด็กๆ ทุกคนจะต้องไปยืนเรียงแถวหน้าโต๊ะของท่าน อาจารย์ใหญ่จะอธิบายให้ฟัง

อย่างละเอียด อ่านออกสำเนียงให้ฟังอย่างชัดเจน ท่านจะพิถีพิถันต่อการสอนมาก ถ้าท่านอ่านนำแล้วเด็กคนไหนยังอ่านผิดหลายครั้ง ก็จะถูกหยิกเป็นการลงโทษ ดูเหมือนการหยิกของท่านจะมีอานุภาพเอาการ เพราะทำให้เด็กทุกคนตั้งใจและจดจำที่ท่านสอนได้อย่างขึ้นใจ

ไม่เพียงแต่สอนสั่งให้วิชาความรู้เท่านั้น อาจารย์ใหญ่ยังดูแลสอดส่องความประพฤติของลูกศิษย์อย่างใกล้ชิดด้วย ในยุคนั้นนักเรียนชายมักนิยมการสักตามเนื้อตัวเป็นรูปลักษณะต่างๆ เช่น หนุมาน เพราะเชื่อว่าการสักลงอาคมจะช่วยให้อยู่ยงคงกระพัน มีเรี่ยวแรงพละกำลังมากเป็นพิเศษ อีกทั้งยังแสดงถึงความเป็นลูกผู้ชาย โดยมีผู้รับสักอยู่ที่วัดสามปลื้ม และพวกที่สักด้วยไฟฟ้า ซึ่งเป็นช่างสักชาวญี่ปุ่นอยู่แถวหลังวังบูรพา ขณะที่สอนพิเศษหากอาจารย์ใหญ่เห็นเด็กคนไหนมีรอยสักเวลาถูกหยิกท่านจะหยิกให้เจ็บเป็นพิเศษ และจงใจหยิกลงตรงรอยสักอีกต่างหาก จากนั้นก็จะถูกท่านอบรมมิให้ทำตัวเยี่ยงนักเลงอันธพาล คุณ ท.เองก็เคยถูกเพื่อนชักชวนให้ไปลองสักดู และท่านก็กำลังจะคล้อยตามคำยุของเพื่อนจนนัดกันเตรียมจะไปสักกับเขาบ้าง แต่เคราะห์ดีที่ก่อนจะไปท่านและเพื่อนที่มีรอยสักถูกเรียกไปติวภาษาอังกฤษ และได้รับการเทศน์กัณฑ์พิเศษจากอาจารย์ใหญ่ ให้เห็นผิดชอบชั่วดีเกี่ยวกับการสักจนทำให้คุณ ท.เปลี่ยนใจไม่ไปสักในที่สุด ต่อมาท่านก็พบว่า สิ่งที่ครูบาอาจารย์สั่งสอนนั้นถูกต้องทุกประการ เพราะเจ้าเพื่อนที่มีรอยสักและมั่นใจในอานุภาพความขลังนั้น เกิดไปมีเรื่องกับคนอื่น และถูกชกจนแก้มปูดตาเขียวอ้าปากไม่ขึ้น ลุกเดินไปไหนไม่ไหวต้องนอนหยอดน้ำข้าวต้มอยู่หลายวัน ครั้นจะถามว่ารอยสักที่ว่าขลังเกิดปลุกไม่ขึ้นหรืออย่างไร ท่านก็เกรงใจไม่กล้าถามกลัวเพื่อนจะอาย ทั้งตอนนั้นเพื่อนก็

กำลังขยับปากไม่ขึ้นด้วย

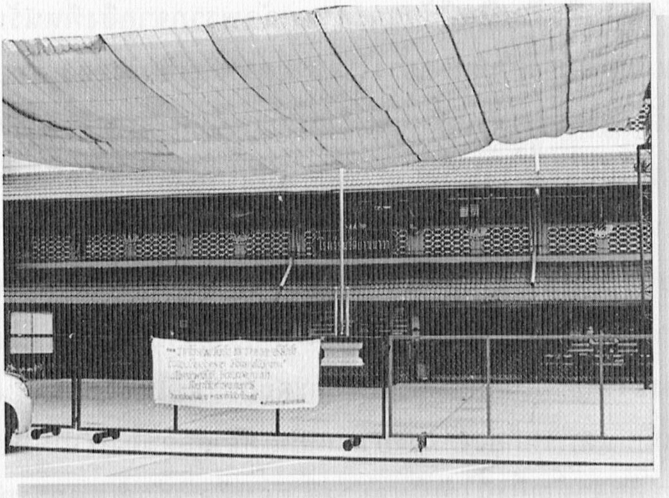
พูดถึงครูบาอาจารย์สมัยก่อนนั้น ท่านทำตนสมกับเป็นแม่พิมพ์ของชาติที่น่าเคารพยิ่ง ท่านจะให้ความรักความห่วงใยแก่ลูกศิษย์อย่างจริงใจ เด็กคนใดอ่อนก็จะเคี่ยวเข็ญกวดวิชาให้เป็นพิเศษหลังเลิกเรียนโดยมิได้เห็นแก่เหน็ดเหนื่อยมิได้เห็นแก่สินจ้างเครื่องตอบแทน ท่านไม่เคยคิดเอาวิชาความรู้เป็นเครื่องมือหากินแต่ประการใด ในเรื่องความประพฤติหากเด็กคนไหนทำตัวอันธพาลเกเร เหลวไหลไม่ตั้งใจเรียนก็จะถูกกำหราบด้วยการเฆี่ยนตีเพื่อให้เกิดความเข็ดหลาบ ยิ่งเด็กหัวโจกที่เป็นแกนนำด้วยแล้ว จะถูกเรียกตัวไปเฆี่ยนก้นหน้าเสาธงหรือหน้าห้องประชุมประจานกันต่อหน้าเด็กนักเรียนคนอื่นๆ เลยทีเดียว เพื่อมิให้ใครเอาเป็นเยี่ยงอย่าง แม้คนสมัยนี้จะมองวิธีการอบรมของครูสมัยก่อนว่ารุนแรง แต่ด้วยไม้เรียวนี่แหละครับที่สร้างคนให้ได้ดิบได้ดีมานักต่อนักแล้ว ยิ่งเด็กคนไหนถูกครูเฆี่ยนมากๆ เมื่อโตขึ้นได้ดีเจริญก้าวหน้าก็จะหวนระลึกถึงพระคุณของคุณครูท่านนั้นเป็นพิเศษ ด้วยน้ำใจอันสูงส่งของครูบาอาจารย์ดังกล่าวแล้ว จึงทำให้เด็กสมัยก่อนต่างให้ความรักเคารพและกตัญญูต่อครูอาจารย์เป็นอย่างยิ่ง เมื่อถึงโอกาสวันสำคัญ เช่น วันปีใหม่หรือวันเกิดของครูอาจารย์แม้ท่านจะเกษียณอายุไปนานแล้วก็มักจะมีลูกศิษย์ลูกหา ซึ่งแม้บางคนจะได้ดีเจริญก้าวหน้ามียศตำแหน่งสูงก็มิได้หลงลืมตน พากันนัดหมายวันเวลาเท่าที่จะรวบรวมกันได้พร้อมกันไปเยี่ยมกราบคารวะ มีข้าวของติดมือไปแสดงความกตัญญูกตเวทีต่อท่านเสมอ ครูบาอาจารย์บางท่านมิได้มีฐานะมั่งมีอะไร ใส่เสื้อผ้าเก่าโทรม พวกลูกศิษย์เห็นเข้าก็จัดการซื้อหาเสื้อผ้าชุดใหม่ให้ แต่ด้วยความมัธยัสถ์ของท่าน แม้จะได้เสื้อผ้าชุดใหม่แล้วก็ยังเสียดายไม่

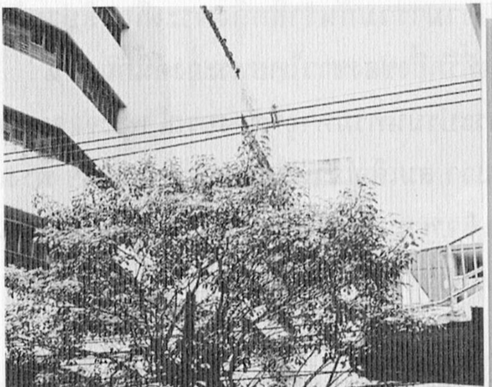
อยากเอาออกมาใส่ จนพวกลูกศิษย์ต้องแอบเอาเสื้อผ้าเก่าคร่ำคร่าเหล่านั้นไปซ่อนหรือทิ้งเสียนั่นแหละ ท่านจึงจะยอมเอาเสื้อผ้าชุดใหม่มาใส่

น่าประทับใจนะครับในจิตใจอันสูงส่งทั้งฝ่ายครูบาอาจารย์และนักเรียนสมัยก่อน ทำอย่างไรหนอเราจะสามารถเอาสิ่งดีๆ เหล่านั้นกลับคืนมาได้ โดยส่วนตัวแล้วผู้เขียนยังเชื่อว่าปัจจุบันครูบาอาจารย์ดีๆ ที่ท่านตั้งใจประพฤติตนเป็นแม่พิมพ์ที่ดีของชาตินั้นยังมีอยู่ ท่านเหล่านี้มักไม่ใช้วิชาการเป็นเครื่องมือทำมาหากินหรือเพื่อหารายได้พิเศษเข้าพกเข้าห่อ แต่ท่านจะใช้วิชาความรู้เป็นเครื่องมือเพื่อสร้างคนให้เป็นคนเก่งมีความสามารถ ขณะเดียวกันก็มิได้ลืมที่จะปลูกฝังอบรมศีลธรรมจริยธรรมให้เด็กด้วย เพราะท่านตระหนักดีว่า สังคมมิได้ต้องการเพียงคนเก่งเท่านั้น แต่ต้องเป็นทั้งคนเก่งและคนดีไปพร้อมกัน สังคมจึงจะร่มเย็นเป็นสุข แม้ในหลักสูตรจะมิได้มุ่งเน้นเรื่องการสอนศีลธรรมจริยธรรมก็ตาม แต่ท่านก็จะพยายามหาโอกาสปลูกฝังเด็กให้รู้จักเรื่องบุญบาป มีความเกรงกลัวและละอายต่อการทำความชั่ว อาจหาญมุ่งมั่นต่อการทำความดีเสมอ ครูบาอาจารย์เหล่านี้ส่วนใหญ่แม้จะมีรายได้ไม่มาก มีฐานะไม่หรูหราแต่ท่านก็ภูมิใจในความเป็นอยู่อย่างรู้จักพอเพียง มิได้ตกเป็นทาสของกระแสวัตถุนิยม นอกจากจะไม่ต้องเดือดร้อนเรื่องหนี้สินแล้วยังมีโอกาสได้กระทำตนเป็นตัวอย่างที่ดีแก่เด็กๆ ที่จะได้ติดหูติดตานำไปปฏิบัติตามด้วย ความดีเหล่านี้ย่อมทำให้ท่านได้รับสิ่งตอบแทนที่มีคุณค่ายิ่งกว่าเงินนั่นคือ ความรักความเคารพจากบรรดาลูกศิษย์ด้วยความจริงใจ ตลอดจนความสุขใจความภาคภูมิใจที่ทำให้สามารถไหว้ตัวเองได้ และรับการกราบไหว้จากลูกศิษย์ได้อย่างสนิทใจ ความรู้สึกแบบนี้ถ้าจะเรียกอีกชื่อหนึ่งก็คือบุญกุศลนั่นเอง บุญกุศลเหล่านี้ย่อม

พิทักษ์ปกป้องให้ชีวิตของท่านไม่มีทางตกต่ำทั้งในชาตินี้และชาติหน้า แม้ว่าเจ้าตัวจะมิได้เรียกร้องหรือมุ่งหวังเลยก็ตาม

(ภาพบน)
โรงเรียนวัดยานนาวา ในปัจจุบัน *(พ.ศ.2549)* ซึ่งเป็นสถานศึกษาที่ คุณ ท. เคยเรียนใน ระดับประถม

(ภาพซ้าย)
โรงเรียนวัดสุทธิวราราม ในปัจจุบัน *(พ.ศ.2549)*

สูญเสียครั้งสำคัญ (ครั้งแรก)

ในชีวิตของเราท่านทุกคนล้วนต้องพานพบกับทั้งความสุขความทุกข์ ได้พบกับสิ่งอันเป็นที่รักและการพลัดพรากจากสิ่งที่ตนรักและหวงแหนเสมอไม่มากก็น้อย อย่างไรก็ตามการสูญเสียสิ่งของหรือบุคคลอันเป็นที่รักของแต่ละบุคคลนั้นที่จะเรียกได้ว่าเป็นการสูญเสียครั้งสำคัญในชีวิตมักมีไม่บ่อยครั้งนัก โดยมากมักจะเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดและผูกพันกับตนเป็นพิเศษดังเช่น บิดา มารดา สามีภรรยา หรือบุตร แต่สำหรับชาวไทยเราโดยเฉพาะผู้ที่เกิดในยุครัชกาลพระพุทธเจ้าหลวงปิยมหาราชนั้น การจากไปของพระองค์ท่านถือได้ว่าเป็นการสูญเสียครั้งสำคัญของชาวสยามในยุคนั้นก็ว่าได้ และคุณ ท. แม้ในช่วงเวลานั้นท่านจะยังเล็กนัก แต่ท่านก็ยังจำบรรยากาศอันเศร้าสลดของพวกผู้ใหญ่ต่อเหตุการณ์อันสำคัญยิ่งนี้ได้เป็นอย่างดี ก่อนที่จะเข้าสู่เหตุการณ์การสูญเสียครั้งสำคัญนั้น เรามาร่วมกันรำลึกถึงพระเกียรติประวัติอันยิ่งใหญ่ของ มหาราชผู้เป็นที่รักยิ่งของชาวไทยพระองค์นี้กันก่อน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระนามเดิมว่า สมเด็จเจ้าฟ้าชายจุฬาลงกรณ์ฯ ทรงเป็นพระโอรสในพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 4 และสมเด็จพระเทพศิรินทราบรมราชินี ทรงพระราชสมภพเมื่อวันอังคารที่ 20 กันยายน 2396

เมื่อยังพระเยาว์ทรงได้รับการศึกษาอย่างดีในศาสตร์ต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อขัตติยะราชกุมาร โดยเฉพาะภาษาอังกฤษซึ่งกำลังเป็นภาษาต่างด้าวที่จำเป็นยิ่งต่อแผ่นดินในยุคนั้น ก็ทรงได้รับการศึกษาจากชาวตะวันตกโดยตรง โดยมีพระอาจารย์คือ นางแอนนา เลียว โนเวนส์

หมอจันดเล และนายแปตเตอร์สัน ตลอดจนทรงขวนขวายศึกษาด้วยพระองค์เองด้วย จนทรงมีความแตกฉานในภาษานี้เป็นอย่างดี ด้านการรัฐศาสตร์ก็ได้รับพระราชทานการสอนจากพระชนกโดยตรง ครั้นพระบิดาเสด็จสวรรคตเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2411 ก็ทรงได้รับการอัญเชิญจากเหล่าเสนาบดีและพระบรมวงศานุวงศ์ขึ้นเสวยราชย์ โดยมีพระราชพิธีบรมราชาภิเษกครั้งแรกเมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน 2411 ขณะที่มีพระชนมพรรษาเพียง 15 พรรษา ทำให้จำต้องมีผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ คือ เจ้าพระยาศรีสุริยวงศ์ (ช่วง บุนนาค) จวบจนพระองค์ทรงบรรลุนิติภาวะจึงได้มีพระราชพิธีบรมราชาภิเษกอีกครั้งเมื่อวันที่ 16 พฤศจิกายน 2416 โดยก่อนหน้านั้นได้ทรงผนวชเป็นพระภิกษุอยู่ในบวรพระพุทธศาสนาเป็นเวลาประมาณ 2 สัปดาห์ หลังจากทรงผ่านพิธีบรมราชาภิเษกครั้งที่ 2 แล้ว ก็ทรงมีพระราชอำนาจในการปกครองแผ่นดินอย่างเต็มที่

ในรัชสมัยของพระองค์นั้นบ้านเมืองกำลังตกอยู่ในภาวะวิกฤติจากภัยล่าอาณานิคมของพวกชาติตะวันตก โดยเฉพาะฝรั่งเศสและอังกฤษ ซึ่งได้ยึดครองดินแดนรายรอบสยามประเทศไปเป็นแผ่นดินในอาณัติเป็นที่เรียบร้อย เหลือเพียงสยามเท่านั้นที่ยังคงรักษาเอกราชไว้ได้ สยามของเราจึงเป็นที่หมายปองของชาติเหล่านั้นยิ่งเพราะเป็นแดนอู่ข้าวอู่น้ำที่อุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรธรรมชาติ เมื่อพระพุทธเจ้าหลวงทรงมีพระราชอำนาจปกครองแผ่นดินโดยสมบูรณ์แล้ว ก็ได้ทรงเร่งรัดพัฒนาความเจริญของชาติในทุกด้าน เพื่อมิให้ชาติตะวันตกย่ามใจหาเหตุมาข่มเหงเอาตามใจชอบได้ ไม่ว่าจะในด้านการปกครองที่ทรงปรับปรุงระบบบริหารราชการให้เป็นระบบที่มีประสิทธิภาพสามารถ

สร้างความเป็นปึกแผ่นแก่ประเทศยิ่งขึ้น โดยทรงแบ่งส่วนราชการส่วนกลางเป็นกระทรวง 12 กระทรวง ในส่วนภูมิภาคได้แบ่งเป็นมณฑล เมือง อำเภอ ตำบล หมู่บ้าน แทนระบบหัวเมืองและประเทศราชที่ใช้มาแต่เดิม ปรับปรุงการทหารให้มีประสิทธิภาพทั้งด้านอาวุธยุทโธปกรณ์ด้วยการว่าจ้างต่อเรือรบทันสมัยจากต่างประเทศ เป็นต้น จัดตั้งกระทรวงกลาโหม แบ่งหน่วยทหารออกเป็นกองทัพบก กองทัพเรือ ตลอดจนตราพระราชบัญญัติการเกณฑ์ทหารตามแบบอย่างชาติที่เจริญแล้ว นอกจากจะทรงทำให้ประเทศชาติเข้มแข็งขึ้นแล้ว ยังได้ทรงเสด็จประพาสยุโรปถึง 2 ครั้งคือในปี 2440 และ 2450 เพื่อเจริญสัมพันธไมตรีกับชาติมหาอำนาจขั้วต่าง ๆ ในยุโรป อันแสดงถึงพระปรีชาสามารถส่วนพระองค์ทางการเมืองระหว่างประเทศ เพราะการที่ทรงผูกมิตรกับชาติมหาอำนาจขั้วต่าง ๆ ในยุโรป ย่อมมีส่วนให้ไม่มีฝรั่งชาติใดกล้าลงมือคุกคามสยามตามอำเภอใจ เพราะอาจกระทบต่อศักดิ์ศรีของชาติมหาอำนาจอื่นในยุโรปด้วยนั่นเอง

นอกจากด้านการเมืองการปกครองแล้ว ด้านความเป็นอยู่ของอาณาประชาราษฎร์ก็ทรงถือเป็นพระราชกรณียกิจอันสำคัญยิ่งอีกประการ ได้ทรงขยายระบอบการศึกษาแบบใหม่ให้แพร่หลายออกไปเพื่อให้ประชาชนทั่วไปมีโอกาสได้รับการศึกษาด้วย ทรงพัฒนาด้านสาธารณูปโภค สาธารณูปการ การคมนาคมขนส่ง ตลอดจนการค้าขายให้เจริญรุ่งเรือง ทั้งมักเสด็จออกดูแลสุขทุกข์ของพสกนิกรด้วยพระองค์เอง โดยจะเสด็จเป็นการลับ ฉลองพระองค์อย่างประชาชนทั่วไปที่เรียกว่าการเสด็จประพาสต้น ซึ่งนอกจากจะทำให้ได้ทรงเห็นสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนด้วยพระเนตรของพระองค์เองแล้ว ยังทำให้ทรงมี

โอกาสได้ตรวจดูการทำงานของข้าราชการไปพร้อมกันด้วย ผลงานอีกประการอันสำคัญยิ่งและถือเป็นพระมหากรุณาธิคุณอย่างล้นเกล้าต่อปวงชนชาวไทยก็คือ การที่ทรงเลิกระบบทาสให้หมดไปจากแผ่นดินโดยทรงดำเนินการอย่างค่อยเป็นค่อยไป เพราะระบบทาสเป็นระบบที่มีมาเก่าแก่ การเลิกทาสย่อมจะกระทบต่อผลประโยชน์ของบุคคลหลายฝ่ายและแม้ต่อเศรษฐกิจความมั่นคงของชาติด้วย โดยทรงเริ่มจากการตราพระราชบัญญัติ “พิกัดเกษียณอายุลูกทาสลูกไท” ที่กำหนดให้บุคคลที่ถือกำเนิดจากทาสในช่วงรัชกาลของพระองค์จะได้รับสิทธิให้เป็นไทเมื่ออายุครบ 21 ปี ทั้งยังได้ออกพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์ไถ่ถอนทาสบางส่วนด้วย ทรงให้มีการลดค่าตัวทาสลง พวกทาสที่เกิดจากการซื้อขายก็ให้พ้นจากความเป็นทาสเมื่ออายุ 60 ปี ขณะเดียวกันก็ทรงให้ยกเลิกบ่อนเบี้ยซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการซื้อขายทาส ทำให้จำนวนทาสในสยามค่อยๆ ลดลงตามลำดับ ครั้นปี 2448 ก็ทรงตราพระราชบัญญัติ “ทาสรัตนโกสินทร์ศก 124” ซึ่งมีผลให้ทาสหมดไปจากแผ่นดินสยามในที่สุด โดยทรงประกาศให้ลูกทาสเป็นไททันทีทั้งหมด ห้ามมีการซื้อขายทาสอีกต่อไป ส่วนผู้เป็นทาสอยู่แล้วให้ลดค่าตัวลงทุกเดือนจนหมดเมื่อใดก็ให้ถือเป็นไท ผู้เคยเป็นทาสจึงได้มีโอกาสเงยหน้าอ้าปากมีสถานะสมศักดิ์ศรีแห่งความเป็นคน มีอิสระเสรีสมกับชื่อคนไทยด้วยพระเมตตาพระสุขุมคัมภีรภาพดังกล่าว ทำให้การเลิกทาสเป็นไปอย่างสันติไม่มีเหตุการณ์รุนแรงใดๆ ซึ่งผิดกับการเลิกทาสในอเมริกา (ระหว่าง 2404-2408) ที่ก่อให้เกิดสงครามกลางเมืองครั้งใหญ่หรือที่รู้จักในนามสงครามเหนือใต้ จนเป็นเหตุให้มีการฆ่าฟันกันอย่างเลือดนองแผ่นดิน สูญเสียผู้คนไปกว่า 600,000 คน ตลอดจนบ้านเมืองเสียหาย

ยับเยิน ด้วยพระเกียรติคุณดังกล่าวนี้เอง ทำให้มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์แห่งอังกฤษ ทูลเกล้าถวายปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ทางกฎหมาย (Doctor of Law) แด่พระองค์ เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน 2450 ถือเป็นกษัตริย์ในเอเชียพระองค์แรกที่ได้รับการเทิดพระเกียรติเช่นนี้

แม้ในด้านการพระศาสนาก็มิได้ทรงเพิกเฉย พระองค์ทรงเป็นพุทธมามกะที่มั่นคงยิ่งในบวรพระพุทธศาสนา นอกจากจะเคยทรงผนวชแล้วยังทรงโปรดเกล้าให้มีการสังคายนาและจัดพิมพ์พระไตรปิฎก ฉบับตัวอักษรภาษาไทยขึ้นเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2431 จำนวน 1,000 ชุด ชุดละ 39 เล่ม ซึ่งถือเป็นพระไตรปิฎกฉบับพิมพ์แบบสมัยใหม่ชุดแรกของโลกพุทธศาสนาฝ่ายเถรวาทอีกด้วย เมื่อแล้วเสร็จในปี 2436 ได้ทรงให้แจกจ่ายไปตามวัดวาอาราม ห้องสมุด ตลอดจนประเทศต่างๆ ในยุโรปเป็นอาทิ ปรากฏว่าปัจจุบันห้องสมุดในยุโรปบางประเทศก็ยังมีพระไตรปิฎกชุดนี้เก็บรักษาไว้ในสภาพครบถ้วนสมบูรณ์ นอกจากนี้ยังทรงโปรดเกล้าให้ตราพระราชบัญญัติปกครองคณะสงฆ์ขึ้นเป็นฉบับแรกเพื่อให้พระสงฆ์ได้ปกครองกันเอง ทรงก่อตั้งสถาบันศึกษาชั้นสูงสำหรับสงฆ์ คือ มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย และมหามกุฏราชวิทยาลัย พระองค์ทรงได้รับพระบรมสารีริกธาตุจากอินเดียโดยผ่านทางอุปราชอังกฤษประจำอินเดียในปี พ.ศ.2442 จากนั้นได้ทรงพระราชทานแบ่งปันบางส่วนให้แก่บางประเทศที่มาทูลขอ ได้แก่ ประเทศพม่า ลังกา ญี่ปุ่น และรัสเซียแล้วทรงให้อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุไปประดิษฐานบนยอดพระบรมบรรพต วัดสระเกศ นอกจากนี้ยังทรงนำเมล็ดพันธุ์ต้นพระศรีมหาโพธิ์จากพุทธคยาประเทศอินเดีย มาปลูกในประเทศไทยที่วัดเบญจมบพิตร วัดอัษฎางค์นิมิตร เกาะสีชัง ทั้งยังทรงสร้างวัดสำคัญ

หลายวัด เช่น วัดราชบพิธสถิตมหาสีมาราม ซึ่งถือเป็นวัดประจำรัชกาล วัดเทพศิรินทราวาส วัดเบญจมบพิตรดุสิตวนาราม อีกทั้งทรงโปรดให้บูรณะปฏิสังขรณ์วัดพระศรีรัตนศาสดาราม วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม วัดอรุณราชวราราม วัดบวรนิเวศวิหาร วัดปฐมเจดีย์ วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษดิ์ เป็นต้น

ยังมีพระมหากรุณาธิคุณที่สำคัญอีกประการที่อยากนำมากล่าวในที่นี้ก็คือ การที่ทรงให้มีการจัดทำงบประมาณรายจ่ายของแผ่นดินขึ้นเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ.2435 โดยทรงให้แยกทรัพย์สินส่วนพระองค์กับเงินรายได้ของแผ่นดินออกจากกันอย่างเด็ดขาด อันแสดงให้เห็นถึงน้ำพระทัยอันสูงส่งของพระองค์ที่มิได้ทรงเห็นแต่ผลประโยชน์ส่วนพระองค์ แต่ทรงคำนึงถึงประโยชน์ของชาติบ้านเมืองเป็นสำคัญ จนถึงกับทรงยอมจำกัดสิทธิประโยชน์ที่ทรงมีต่อเงินของแผ่นดิน ด้วยการแบ่งแยกส่วนที่จะใช้บริหารพัฒนาชาติบ้านเมืองออกไปอย่างเด็ดขาดจากกัน ซึ่งนับเป็นคุณประโยชน์ต่อชาติบ้านเมืองยิ่ง พระราชกรณียกิจอันทรงคุณที่ได้ยกมากล่าวโดยสังเขปนี้ ส่งผลให้สยามพัฒนาถาวรสามารถรอดพ้นจากภัยล่าอาณานิคมมาได้ ชาวประชาต่างได้รับความสุขร่มเย็นภายใต้พระบารมีปกเกล้าปกกระหม่อมของพระองค์ท่าน จนประชาชนต่างถวายพระนามพระองค์ว่า “ปิยมหาราช” อันหมายถึง มหาราชผู้ทรงเป็นที่รักของเหล่ามหาชนนั่นเอง ทั้งได้ร่วมกันสละทรัพย์สร้างพระบรมรูปทรงม้าขึ้นที่ลานพระราชวังดุสิตเพื่อสดุดีพระเกียรติคุณของพระองค์ท่าน

ถึงตรงนี้ท่านผู้อ่านคงพอจะเข้าใจแล้วนะครับว่าเหตุใดประเทศไทยของเราจึงมิได้ตกเป็นอาณานิคมของพวกฝรั่งเหมือนดังชาติอื่นๆ ในเอเชีย ซึ่งแม้แต่จีนที่เป็นมหาอาณาจักรก็ยังต้องถูกพวกฝรั่งข่มเหง

เอาอย่างบอบช้ำสาหัส อีกทั้งบ้านเมืองภายในก็เกิดการแตกแยกระส่ำระสาย ทำให้ชาวจีนต้องทุกข์ยากเดือดร้อน มีการเบียดเบียนเข่นฆ่ากันมากมาย การที่เป็นเช่นนั้นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งก็เพราะผู้นำชาติของเขามิได้ตั้งอยู่ในศีลในธรรมนั่นเอง ดังตัวอย่างจีนขณะอยู่ภายใต้การปกครองของพระนางซูสีไทเฮานั้น ขณะที่พระพุทธเจ้าหลวงของเราทรงแบ่งส่วนเงินแผ่นดิน ซึ่งแต่เดิมเคยอยู่ในพระราชสิทธิอำนาจทั้งหมดไปตั้งเป็นงบประมาณพัฒนาชาติดังกล่าวแล้วนั้น พระนางซูสีกลับเบียดบังนำเงินของชาติที่จะใช้สร้างเรือรบเพื่อเสริมความเข้มแข็งของชาติไปใช้ในกิจการอันเป็นประโยชน์ส่วนพระองค์ ทำให้กองทัพของชาติอ่อนแอจนเป็นผลให้จีนต้องแพ้สงครามกับญี่ปุ่นในเวลาต่อมา ทั้งยังถูกบรรดาชาติตะวันตกร่วมกันแบ่งแยกยึดครองดินแดนส่วนต่างๆ ของจีนเอาตามอำเภอใจอย่างไร้ความยำเกรง

พระมหากษัตริย์กับประชาชนจึงเป็นสิ่งที่มิอาจแยกจากกันได้ เพราะความมั่นคงของราชบัลลังก์ย่อมจะนำความผาสุกสงบมาสู่ปวงประชา ในขณะเดียวกันความร่มเย็นเป็นสุขของประชาชนก็เป็นสิ่งที่ช่วยเสริมความมั่นคงแก่ราชสำนักด้วยเช่นกัน

อย่างไรก็ตาม แม้องค์พระพุทธเจ้าหลวงจะทรงเป็นที่รักใคร่เทิดทูนของปวงพสกนิกรมากมายเพียงใดแต่ธรรมดาของมนุษย์เราย่อมต้องอยู่ภายใต้กฎแห่งไตรลักษณ์คือ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ชั่วขณะ แล้วก็ต้องดับไปฉันใด พระองค์ท่านก็ทรงเป็นเช่นนั้นดุจเดียวกัน โดยในช่วงปลายรัชสมัยพระองค์ทรงประชวรด้วยโรคพระวักกะพิการ (โรคไต) ซึ่งสมัยนั้นวิทยาการทางการแพทย์ยังไม่เจริญเหมือนปัจจุบัน เมื่อพระอาการหนักจนเกินความสามารถของแพทย์ที่จะถวายการรักษา ในที่สุดพระองค์ก็

เสด็จสวรรคต เมื่อวันที่ 23 ตุลาคม 2453 ณ พระที่นั่งอัมพรสถาน รวมพระชนมายุ 57 พรรษา ทรงประทับอยู่ในเศวตฉัตรเป็นเวลา 42 ปี การเสด็จจากไปอย่างชั่วนิรันด์ของพระองค์ ได้ทิ้งความเศร้าโศกโศกาอาดูรอย่างเหลือที่จะกล่าวแก่ปวงชนชาวสยาม ผู้คนต่างร่ำไห้อาลัยรักในพระองค์ เสียงร้องไห้คร่ำครวญดังระงมไปทั่วอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน คุณ ท.ก็เป็นผู้หนึ่งที่อยู่ในช่วงเหตุการณ์ดังกล่าว การจากไปของพระองค์เป็นการสูญเสียอย่างใหญ่หลวงเพียงใดสำหรับชาวสยามนั้น เราสามารถเห็นภาพได้จากประสบการณ์ชีวิตในช่วงนั้นของคุณ ท.

โดยในคืนแห่งวันเสด็จสวรรคตนั้นเมื่อข่าวสำคัญนี้ได้แพร่หลายออกไปนอกเขตพระราชฐาน ผู้คนที่รู้ข่าวต่างร่ำไห้อาลัยรักในพระองค์ ว่ากันว่าแม้แต่ที่โรงละครซึ่งกำลังแสดงละครให้ผู้ชมชมอย่างเพลิดเพลินอยู่นั้น ทันทีที่ข่าวอันน่าเศร้านี้แพร่ไปถึงบรรดาตัวละครที่แสดงอยู่บนเวทีบางคนถึงกับกรีดร้องออกมาด้วยความตกใจเสียใจอย่างสุดซึ้ง จนไม่อาจระงับอารมณ์ไว้ได้ ไม่มีกระจิตกระใจที่จะแสดงต่อไป ต่างพากันวิ่งเข้าหลังฉากกันเป็นโกลาหล บรรดาผู้ชมภายในโรงละครเองต่างก็เสียใจกับข่าวดังกล่าว ต่างคนต่างมีใบหน้าเจิ่งด้วยน้ำตาพากันเดินออกจากโรงละครแยกย้ายกันกลับบ้านทันที ไม่มีใครมีกระจิตกระใจจะนึกถึงความบันเทิงรื่นเริงใด ๆ อีก

ทางบ้านของคุณ ท. คืนนั้นหลังจากที่ดับไฟพากันเข้าหลับนอนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ขณะที่ทุกคนกำลังหลับเพลินด้วยอากาศเย็นชวนให้หลับสบายอยู่นั้น แต่แล้วทุกคนก็ต้องตกใจตื่นเพราะถูกปลุกด้วยเสียงเคาะประตูร้องเรียกจากเพื่อนบ้านที่กลับมาจากโรงละคร เมื่อได้ทราบข่าวการเสด็จจากไปของพระผู้เป็นที่รักยิ่งของปวงชนชาวสยาม

จากเพื่อนบ้านผู้นั้นแล้ว บรรยากาศในบ้านของคุณ ท. ก็ถูกปกคลุมด้วยความเศร้าโศกทันที ผู้ใหญ่ในบ้านต่างร่ำไห้พร้อมกับปากก็พรรณนาถึงพระคุณความดีของพระองค์อย่างไม่ขาดปาก ไม่มีใครมีอารมณ์จะหลับนอนอีกต่อไป ความเศร้าโศกอย่างสุดซึ้งของพวกผู้ใหญ่พลอยทำให้คุณ ท. แม้ขณะนั้นจะยังเด็กอายุไม่ถึง 10 ขวบดี ต้องร้องไห้ตามพวกผู้ใหญ่ไปด้วย ข่าวการเสด็จสวรรคตดูจะแพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว แม้ในยุคนั้นจะยังไม่มีระบบสื่อสารที่ทันสมัยอย่างวิทยุ โทรทัศน์ โทรศัพท์มือถือ หรือ อินเตอร์เน็ต อย่างในปัจจุบันก็ตาม เพราะแม้แต่พวกคนจีนที่รับจ้างเดินบอกหวยในยามราตรีก็ยังนำข่าวสำคัญนี้ไปบอกควบคู่ด้วย (สมัยนั้นเมื่อหวยออกเบอร์ใดก็จะใช้พวกคนจีนเดินบอกผลไปตามร้านตัวแทนในตอนกลางคืน)

ผู้หญิงหลายคนถึงกับโกนศีรษะเพื่อไว้อาลัยให้แก่พระองค์ท่านตามประเพณีโบราณ ซึ่งหนึ่งในจำนวนนั้นก็มีน้าสะใภ้ภรรยาของคุณลุงคุณ ท. รวมอยู่ด้วย ประชาชนบางคนก็ถึงกับเอ่ยปากอยากตายถวายชีวิตแทนพระองค์หากเป็นไปได้ พวกคนจีนที่เข้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภารในแผ่นดินสยามต่างก็ดูจะมีความเศร้าโศกเสียใจไม่แพ้ชาวสยาม เพราะพวกเขาล้วนซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณที่มีต่อชาวจีนที่หนีร้อนจากแผ่นดินแม่เข้ามาพึ่งเย็นในแผ่นดินสยาม จึงปรากฏมีพวกเถ้าแก่ขายผ้าหลายร้านได้นำผ้าดำออกแจกจ่ายแก่ประชาชนทั่วไปอย่างไม่คิดมูลค่าเพื่อไว้สำหรับตัดเสื้อผ้าไว้ทุกข์ จนทำให้ไม่ว่าจะมองไปที่ไหนก็จะแลเห็นผู้คนต่างแต่งชุดดำมีใบหน้าที่ปนเปื้อนด้วยความเศร้าโศกไปทั่วบ้านทั่วเมือง

ยิ่งในคืนวันที่มีการเคลื่อนขบวนพระศพออกจากพระราชวังดุสิต

ไปยังพระที่นั่งจักรีมหาปราสาทเพื่อประดิษฐานพระบรมโกศให้ประชาชนได้เข้าถวายสักการะนั้น ดูเหมือนคืนนั้นจะเป็นอีกวันหนึ่งที่ประชาชนได้แสดงออกถึงความรักความอาลัยในองค์พระพุทธเจ้าหลวงอย่างสุดซึ้งจนยากที่จะหาถ้อยคำใดมาพรรณนาได้ เสียงร่ำไห้ดังระงมไปตลอดสองฟากที่ขบวนพระศพผ่าน ผู้ใหญ่คราวปู่ย่าตายายบางท่านถึงกับทอดร่างเกลือกกลิ้งกับพื้นธุลีด้วยไม่อาจทานทนต่ออารมณ์เศร้าอันใหญ่หลวงที่อัดแน่นในอุราได้อีกต่อไป จนพวกลูกหลานต้องเข้าช่วยกันแก้ไขเป็นจ้าละหวั่น ที่น่าอัศจรรย์ยิ่งอีกประการก็คือตลอดระยะเวลา 1 สัปดาห์หลังจากเสด็จสวรรคต บรรดาโรงพักโรงศาลทั้งหลายต่างประหลาดใจยิ่ง ด้วยว่าไม่ปรากฏคดีความไม่ว่าจะเป็นคดีเล็กคดีใหญ่จากพวกโจรกรรมปล้นสดมภ์ ตัดช่องย่องเบา ให้ต้องเป็นภาระแต่อย่างใด ดูราวกับเหล่ามิจฉาชีพทั้งหลายต่างพากันหยุดงานลงชั่วคราวอย่างพร้อมเพรียงกันราวกับนัดหมายกันไว้ นี่คือพระบารมีประการหนึ่งขององค์ผู้เป็นที่รักยิ่งของปวงประชา พระองค์ทรงประทับอยู่ในใจไทยทุกผู้ไม่เว้นแม้แต่พวกคนชั่ว คนเลวที่หากินทางทุจริต

นี่แหละครับประสบการณ์การสูญเสียครั้งสำคัญครั้งแรกของคุณ ท. แม้พระพุทธเจ้าหลวงจะเสด็จจากปวงชนชาวไทยไปนานแล้ว และกำลังจะครบ 100 ปี ในอีกไม่กี่ปีข้างหน้าแต่พระเกียรติคุณความดีอันยิ่งใหญ่ของมหาราชผู้เป็นที่รักพระองค์นี้ จะยังตราตรึงอยู่ภายในจิตใจของชาวไทยอย่างไม่เสื่อมคลายแม้ต่อคนไทยยุคปัจจุบัน จึงเป็นการสมควรยิ่งที่พวกเราจะได้พากันประพฤติตนเป็นคนดีของชาติ ผู้ใดที่ยังประพฤติทุจริตมิชอบทั้งที่ผิดกฎหมายและที่อาศัยช่องโหว่ของกฎหมายทำให้บ้านเมืองไม่อาจเอาผิดได้ก็ตาม สมควรที่จะเลิกละพฤติกรรม

เช่นนั้นเสีย เพื่อเป็นการแสดงถึงการรู้คุณต่อแผ่นดินที่พระองค์ท่านทรงปกป้องด้วยความยากลำบากจนได้สืบทอดมาถึงเราทุกวันนี้ บุญกุศลใดที่ผู้เขียนได้เคยประกอบกระทำมานับแต่อดีตชาติจวบจนปัจจุบัน ตลอดจนบุญกุศลอันจะเกิดจากการเผยแพร่ประวัติชีวิตของคุณ ท.เลียงพิบูลย์ในครั้งนี้ ผู้เขียนขอน้อมเกล้าถวายแด่พระองค์ท่าน ขอให้อานิสงส์แห่งกุศลผลบุญนี้ได้โปรดมีส่วนเกื้อหนุนให้พระองค์ทรงพระเกษมสำราญสถิตอยู่ในสุคติภูมิตลอดกาลนานเทอญ

สัมผัสพุทธานุภาพ

เมื่อเอ่ยถึงพระเครื่องหลายท่านมักนึกถึงเรื่องของความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ที่สามารถดลบันดาลโชคลาภ ความร่ำรวยตลอดจนความแคล้วคลาดต่อภัยอันตรายทั้งปวงให้แก่ตนและครอบครัว จนอาจลืมนึกถึงสารัตถะอันแท้จริงที่แฝงอยู่ในองค์พระเครื่องในฐานะความเป็นสัญลักษณ์แทนองค์สมเด็จพระบรมครูของพวกเราไป จนพาลทำให้การมีพระเครื่องกลายเป็นสิ่งพอกพูนกิเลสความโลภของบางท่านให้มากยิ่งขึ้น ซึ่งถือเป็นการผิดจากเป้าประสงค์เดิมแท้จริงของการมีพระเครื่องไปอย่างน่าเสียดาย หากจะถามว่าเราควรได้อะไรจากการมีพระเครื่องแล้วประสบการณ์ชีวิตของคุณ ท. ที่จะได้อ่านกันต่อไปนี้จะสามารถให้คำตอบได้เป็นอย่างดี

ครั้งหนึ่งขณะที่คุณ ท. อยู่ในวัยสิบขวบเศษ บิดาของท่านซึ่งทุกคนในบ้านจะเรียกว่า “เตี่ย” ได้มอบพระเครื่ององค์หนึ่งขนาดโตเท่าหัวแม่มือ ทำด้วย “เมฆพัด” สีเหลือบขาวคล้ายเงินกับสีดำเป็นมัน ดูมี

ลักษณะแปลกกว่าทั่วไปให้แก่คุณ ท. ซึ่งเตี่ยได้รับจากพระภิกษุรูปหนึ่งที่ได้ช่วยพายเรือพาท่านข้ามฟากจากฝั่งราษฎร์บูรณะไปฝั่งถนนตก โดยพระรูปนั้นท่านได้สั่งกำชับกับบิดาของคุณ ท. ว่าพระเครื่ององค์นี้จะอยู่กับคนที่มีเมตตามีศีลมีธรรมเท่านั้น เด็กชาย ท. จึงนำองค์พระวางไว้บนพานแก้วตั้งบูชาบนหิ้งพระด้วยความรักและหวงแหนยิ่ง เพราะถือเป็นของล้ำค่าที่ได้จากเตี่ย แต่ต่อมาวันหนึ่งจู่ๆ เจ้าลิงแสมป่าที่บ้านท่านเลี้ยงไว้เกิดหลุดเข้าไปในห้องด้วยความซุกซนความทโมนตามธรรมชาติของสัตว์ชนิดนี้ มันได้ไต่ขึ้นไปรื้อข้าวของบนหิ้งพระ และที่สำคัญลิงเจ้ากรรมยังได้ยึดเอาพระเครื่องที่เด็กชาย ท. รักและหวงแหนยิ่งองค์นั้นไป แม้เด็กชาย ท. จะได้พยายามหาทางชิงคืนจากมันอย่างไรก็ไม่เป็นผล หนำซ้ำมันยังบังอาจโยนทิ้งลงคลองไปต่อหน้าต่อตา ความเสียดายพระเครื่องทำให้เด็กชาย ท. โกรธมากอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน คว้าท่อนไม้ขนาดเหมาะมือได้ก็ไล่ต้อนเจ้าลิงโทษอุกฉกรรจ์ตัวนั้นไปจนมุม ฝ่ายเจ้าลิงแสมที่กำลังจวนจะชะตาขาดก็แสดงท่าทีกลัวอย่างลนลาน ร้องลั่นปากคอสั่น มือทั้งสองยกขึ้นปิดหน้าปิดตาไม่กล้ามองภาพอันน่าสะพรึงกลัวที่กำลังจะเกิดขึ้นกับชีวิตน้อย ๆ ของมัน ในชั่วขณะแห่งความเป็นความตายนั่นเอง เตี่ยได้วิ่งเข้าไปคว้าปลายท่อนไม้ที่กำลังเงื้อเตรียมจะหวดอย่างเต็มแรงลงไปยังร่างลิงแสมตัวนั้นไว้ได้ทันอย่างหวุดหวิด จากนั้นทั้งเตี่ยและมารดาได้ให้สติตักเตือนเด็กชาย ท. ให้เห็นใจในความไม่ประสีประสาของสัตว์ ชี้ให้เห็นถึงบาปบุญคุณโทษของการทำลายชีวิตสัตว์ และโน้มน้าวให้กลับมามีความรักความเมตตามันอีกครั้ง คำตักเตือนพร่ำสอนของบิดามารดาช่วยทำให้เด็กชาย ท.ได้สติคืนมา และรู้สึกละอายใจเสียใจต่อการลุโทสะจนเกือบจะต้องกระทำบาป

สร้างเวรครั้งสำคัญไปอย่างหวุดหวิด เมื่อคลายโกรธแล้วเด็กชาย ท.ได้พยายามให้ความรักความเมตตาแก่เจ้าลิงน้อยตัวนั้นเหมือนดังที่เคยเป็นมา แต่ก็ต้องใช้เวลาหลายวันกว่ามันจะยอมให้ท่านเข้าใกล้เหมือนเช่นเคย จากนั้นทางบ้านคุณ ท.ได้จ้างนักร่อนหาของมืออาชีพมาช่วยร่อนหาองค์พระเครื่องที่ถูกขว้างลงไปในคลองนั้น แต่ไม่ว่าจะพยายามอย่างไรก็หาไม่พบ หลังจากที่เด็กชาย ท. ได้กลับมาเป็นผู้มีจิตใจรักและเมตตาสัตว์เช่นเดิมแล้ว ด้วยความรักและอาลัยในองค์พระเครื่องนั้น ทุกคืนท่านก็จะจุดธูปไหว้พระและระลึกถึงพระเครื่ององค์นั้นเสมอ 5-6 เดือนต่อมาในกลางดึกของคืนวันหนึ่ง ท่านก็ได้กลิ่นธูปหอมฉุนอย่างรุนแรง จนตกใจรีบลุกขึ้นตรวจดูว่าไฟไหม้ธูปหรือไม่แต่ก็ไม่พบเหตุผิดปกติใดๆ แล้วในเช้าวันรุ่งขึ้นนั่นเองท่านก็ได้พบพระเครื่ององค์นั้นปรากฏอยู่บนพานแก้วอย่างน่าอัศจรรย์ อย่างไรก็ตามพระท่านก็อยู่กับคุณ ท. ไม่นานนัก เพราะไม่กี่ปีต่อมาขณะที่คุณ ท. อายุราว 13-15 ปี คราวหนึ่งท่านกับเพื่อนๆ รวม 4 คน ได้พากันเดินทางไปเที่ยวเล่นที่บ้านคุณลุงคุณป้าของคุณ ท. ทางแถบช่องลม สมุทรสาคร อันเป็นหมู่บ้านชาวทะเล ระหว่างการเดินทางซึ่งในยุคนั้นยังไม่มีเส้นทางเดินทางที่สะดวกสบายดังเช่นทุกวันนี้ หนทางเดียวที่จะไปได้สะดวกก็คือทางเรือเท่านั้น แต่เนื่องจากคุณ ท. ไม่ปรารถนาจะรบกวนคุณลุงคุณป้าให้ต้องเสียเวลาเอาเรือมารับตนและพรรคพวก จึงตัดสินใจเดินทางไปทางบกซึ่งส่วนใหญ่มีสภาพเป็นเรือกสวนไร่นาและป่าชายเลน มิได้เป็นถนนหนทางให้เดินได้สะดวกแต่อย่างใด ระหว่างทางที่ต้องลุยโคลนเลนนั้น คุณ ท. ได้ฝากห่อเสื้อผ้าซึ่งมีพระเครื่ององค์นั้นอยู่ด้วยไว้กับเพื่อนผู้หนึ่ง ในช่วงที่พักอยู่กับคุณลุงคุณป้าเป็นเวลาหลายคืน

นั้น คุณ ท. และเพื่อนๆ ได้ร่วมกันออกจับสัตว์น้ำนานาชนิดซึ่งมีอย่างอุดมสมบูรณ์มากในเวลานั้นมากินกันอย่างสนุกสนานเพลิดเพลิน ครั้นถึงเวลาขากลับ คุณ ท. ได้ถามถึงองค์พระเครื่องแต่ปรากฏว่าได้หายไปจากห่อผ้าเสียแล้ว โดยเพื่อน ผู้นั้นตอบเพียงว่าพระได้ตกหายไปไหนก็ไม่รู้ แม้จะรู้สึกเสียดายแต่ท่านก็มั่นใจว่าสักวันพระท่านจะกลับมาหาตนอีก

เวลาผ่านไปหลายปีจนคุณ ท. ได้ประกอบอาชีพมีฐานะมั่นคง อีกทั้งได้ละเลิกการทำบาปทั้งปวง ไม่ว่าจะเป็นการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ตลอดจนเหล้ายาอบายมุขทั้งหลายแล้วนั้น คราวหนึ่งคนขับรถของท่านซึ่งเป็นคนดีมีศีลธรรมได้เสียชีวิตลง หญิงผู้เป็นภรรยาของคนขับรถผู้นั้นจึงคิดจะเดินทางกลับบ้านเดิมโดยมาลาคุณ ท. และได้รับเงินช่วยเหลือค่าเดินทางจากคุณ ท. พร้อมกันนั้นนางก็ได้มอบห่อพระเครื่ององค์หนึ่งซึ่งสามีก่อนตายได้กำชับให้นำมาให้คุณ ท. ให้ได้ เมื่อท่านเปิดดูก็พบว่าเป็นพระเมฆพัด องค์เดิมที่สูญหายไปเมื่อหลายปีก่อนนั่นเอง การที่พระท่านเสด็จกลับมาหาคุณ ท. อีกครั้งอย่างน่าอัศจรรย์เช่นนี้ ก็คงเป็นเพราะคุณ ท. ขณะนั้นได้เลิกทำบาปพร้อมกับตั้งใจที่จะสร้างความดีทำบุญทำกุศลที่เป็นประโยชน์แก่สังคมส่วนรวมแล้วนั่นเอง ดังนั้นประโยชน์อันแท้จริงของการบูชาพระเครื่องก็คือการยึดท่านเป็นเครื่องเตือนใจให้เราขวนขวายพากเพียรที่จะเดินตามรอยพระพุทธองค์ด้วยการละความชั่ว ทำความดีและทำจิตใจให้บริสุทธิ์นั่นเอง หากทำได้เช่นนั้นแล้ว ผู้แขวนพระเครื่องย่อมได้รับความสุขความเจริญรุ่งเรืองโดยไม่จำต้องร้องขอแต่ประการใด

ดื่มเหล้าครั้งแรก

ดังที่ได้กล่าวแล้วในตอนต้นว่า คุณ ท. นั้นมาจากครอบครัวที่มีพื้นเพดี เพราะทั้งเตี่ยและมารดาของท่านล้วนเป็นคนดีมีศีลธรรม ทำให้ท่านได้รับการอบรมขัดเกลาจิตใจเป็นอย่างดี แต่ก็นั่นแหละครับคนเรานั้นมักเสียเพราะเพื่อนได้ง่าย ๆ โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในวัยรุ่นนั้น เพื่อนถือได้ว่าเป็นผู้ที่มีอิทธิพลสูงยิ่งกว่าบิดามารดาของตนเสียอีก และก็ด้วยเพื่อนนี่แหละครับที่เป็นเหตุชักนำให้คุณ ท. ดื่มเหล้าจนกลายเป็นนักดื่มตัวยงในเวลาต่อมา ซึ่งผู้เขียนจะได้ทยอยนำมาเล่าสู่กันฟังต่อไป สำหรับตอนนี้มาดูเหตุการณ์ที่ทำให้ท่านเริ่มดื่มเหล้ากันก่อน

เมื่อสิ้นสงครามโลกครั้งที่ 1 ซึ่งขณะนั้นคุณ ท. มีอายุประมาณสิบกว่าปี ครั้งนั้นทางราชการได้จัดให้มีพิธีเฉลิมฉลองต้อนรับการเดินทางกลับสู่มาตุภูมิของเหล่าทหารหาญของชาติ ที่เดินทางกลับจากราชการสงครามในภาคพื้นยุโรป เพราะในสงครามโลกครั้งที่ 1 นั้นประเทศไทยได้ส่งกองทัพไปร่วมกับฝ่ายสัมพันธมิตร ซึ่งมีอังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย เป็นแกนนำ รบกับฝ่ายตรงข้ามอันประกอบด้วยมหาอำนาจหลักอย่าง เยอรมัน ออสเตรีย และอิตาลี สงครามได้ยุติลงด้วยชัยชนะของฝ่ายสัมพันธมิตร ทำให้ประเทศไทยได้รับเกียรติและการยกย่องจากชาติยุโรปเป็นอันมาก ประการสำคัญยังทำให้ไทยสามารถเรียกร้องขอแก้ไขสนธิสัญญาที่ไม่เป็นธรรมที่เคยถูกบีบคั้นให้กระทำสัญญาในช่วงยุคล่าอาณานิคมได้สำเร็จ อันเป็นการยกสถานะของชาติให้ทัดเทียมกับบรรดาชาติตะวันตกทั้งหลาย ทหารผู้อาสาไปในราชการสงครามครั้งนี้จึงเท่ากับได้สร้างความดีความชอบแก่ชาติไว้เป็นอันมาก เมื่อถึงคราวเดินทางกลับประเทศทางราชการจึงได้จัดงานฉลองต้อนรับ

ให้เป็นเกียรติ มีมหรสพสมโภชตลอดจนการติดไฟและธงทิวประดับประดาบ้านเมืองอย่างสวยงามน่าเพลินตาเพลินใจ

คุณ ท. และเพื่อนๆ จึงได้ชวนกันจะไปเที่ยวชมงานดังกล่าวโดยกำหนดออกจากบ้านตั้งแต่ตอนเย็นเพื่อจะไปให้ถึงสนามหลวงในตอนค่ำพอดี เมื่อเดินเลยปากตรอกเต๊าไปหน่อยก็มีร้านขายสุราซึ่งมีธงแดงแขวนไว้เป็นเครื่องหมาย ท่านสังเกตเห็นเพื่อนนักเรียนร่วมชั้นหลายคนกำลังนั่งดื่มสุราอย่างสนุกสนานในร้านนั้น เมื่อพวกนั้นเห็นกลุ่มคุณ ท. เดินผ่านมาจึงพากันออกมาชักชวนให้เข้าไปร่วมวงดื่มด้วยกันซึ่งเพื่อนๆ ที่มาด้วยกันกับคุณ ท. เมื่อถูกเรียกก็เสียไม่ได้พากันเข้าร่วมวงด้วย คงมีแต่คุณ ท.ที่พยายามปฏิเสธเพราะไม่อยากดื่ม เมื่อพวกเพื่อนเห็นท่านไม่ยอมร่วมดื่มด้วยก็ไม่พอใจจึงกล่าวเยาะเย้ยให้ท่านไปเอาผ้านุ่งผู้หญิงมานุ่งเสีย คำสบประมาทดังกล่าวดูจะเสียดแทงเข้าไปในใจของคุณ ท. จนทำให้เกิดทิฐิมานะที่จะต้องเอาชนะคำดูถูกดังกล่าวให้ได้ แน่ละครับ ลูกผู้ชายเราทุกท่านย่อมรู้ดีว่า เกียรติแห่งความเป็นลูกผู้ชายนั้นถือเป็นเรื่องสำคัญเพียงใด มิฉะนั้นคงไม่มีคำพูดที่ว่า “ลูกผู้ชาย ฆ่าได้แต่หยามไม่ได้” ซึ่งอันที่จริงก็เป็นเพียงการยึดมั่นถือมั่นในอัตตาตัวตนที่ไม่มีแก่นสารสาระใด ๆ และด้วยการหลงยึดมั่นในเกียรติอันลม ๆ แล้ง ๆ อย่างหน้ามืดตามัวนี่แหละครับที่มักนำความเดือดร้อนมาให้เจ้าตัวเสมอ

เมื่อคุณ ท. ตัดสินใจที่จะเอาชนะคำพูดเย้ยหยันของเพื่อนๆ ให้ได้แล้ว จึงยอมรับจอกสุราที่เพื่อนรินมาให้ดื่ม แม้สุราแก้วแรกมันจะแสนเฝื่อนและบาดคอยิ่ง มิได้มีรสหอมหวานแต่ประการใด แต่มันก็ได้กลายเป็นจุดเริ่มต้นแห่งชีวิตนักดื่มของคุณ ท. ซึ่งต่อมาท่านก็กลายเป็นสิงห์นักดื่มที่สร้างบรรยากาศครื้นเครงให้แก่วงเหล้าของเพื่อนๆ ได้เป็น

อย่างดี รวมทั้งเป็นสาเหตุที่ทำให้ท่านต้องป่วยหนักจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด เมื่อขณะอายุ 29 ปี ส่วนทางตัวเพื่อนผู้เย้ยคุณ ท. ให้ดื่มเหล้านั้นต่อมาก็ยากจนลง เพราะเงินทองทรัพย์สินได้หมดไปกับค่าเหล้าค่าอาหารที่เลี้ยงเพื่อนๆ ทั้งยังป่วยเป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง ต้องเที่ยวระหกระเหินขอเงินคุณ ท. และเพื่อนๆ ประทังชีวิตไปวันๆ จนจบชีวิตลงในวัยอันไม่สมควร การคบเพื่อนจึงเป็นเรื่องสำคัญและมีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของทุกคน หากคบหาเพื่อนที่เป็นคนดีมีศีลสัตย์และกตัญญูรู้คุณแล้ว ย่อมมีส่วนชักพาให้ชีวิตของเราดำเนินไปในทิศทางแห่งความดีความเจริญรุ่งเรืองได้ หากคบหาคนไม่ดี ไม่มีศีล หมกมุ่นในอบายมุขแล้ว ก็ย่อมจะนำพาให้ชีวิตของเราเดินไปสู่ความหายนะได้เช่นกัน แม้ในมงคล 38 ที่พระพุทธองค์ทรงตรัสสอน เรื่องการไม่คบคนพาลถือเป็นมงคลในข้อต้นเลยทีเดียว

ประสบการณ์สัมผัสวิญญาณ

เรื่องจิตวิญญาณหรือภูตผีนั้นเป็นเรื่องที่ถกเถียงกันมาของคนทุกยุคทุกสมัยว่ามีจริงหรือไม่ และการที่ใครจะเชื่อเรื่องเหล่านี้หรือไม่นั้นส่วนหนึ่งย่อมขึ้นอยู่กับพื้นฐานความรู้และประสบการณ์ของบุคคลผู้นั้นจึงเป็นการยากที่จะคาดหวังให้ทุกคนมีความคิดเห็นต่อเรื่องแบบนี้เหมือนกันได้ แต่สำหรับคุณ ท.แล้วท่านมีประสบการณ์ในเรื่องเหล่านี้มาตั้งแต่สมัยรุ่น ๆ แล้วครับ โดยตอนนั้นคุณ ท.ยังอยู่ในระยะวัยรุ่นอายุไม่ถึงยี่สิบ (ช่วงยุครัชกาลที่ 6) วันหนึ่งท่านได้ขี่จักรยานซึ่งยุคนั้นผู้คนยังเรียกทับศัพท์ภาษาอังกฤษว่า ไบซิเคิล ไปตามถนนสี่พระยาเลี้ยวเข้าถนนเจริญกรุง แต่แล้วได้เกิดเหตุคือเจ้ายางล้อหน้าเจ้ากรรม เกิดไม่

สมัครใจที่จะอยู่กับรถของท่านขึ้นมาดื้อ ๆ อันเนื่องจากปลายตะเกียบคู่หน้าของจักรยานได้หักอย่างกะทันหัน ล้อหน้าจึงหลุดออกจากตัวรถทันที เป็นเหตุให้ตัวท่านคะมำลงกับพื้นถนนฝ่ามือและหัวไหล่กระแทกครูดไปกับพื้นถนนเจริญกรุงซึ่งเวลานั้นยังโรยด้วยอิฐด้วยกรวด ก็คิดดูเถิดครับว่าบาดแผลจะเหวอะหวะเพียงใด ที่สำคัญคือข้อมือด้านซ้ายนี่สิครับกระแทกเข้ากับพื้นถนนอย่างแรงจนเกิดอาการโก่งงอผิดรูปไป

เมื่อท่านประคองร่างโชกเลือดนั่งรถลากกลับไปถึงบ้าน ผู้คนที่บ้านต่างตกอกตกใจช่วยกันปฐมพยาบาลหาหยูกยามาทำแผลกันเป็นการใหญ่ ก็เหลือแต่ข้อมือซ้ายที่โก่งอยู่นี่แหละที่ไม่รู้จะรักษากันอย่างไรดี มารดาท่านจึงให้คนรีบไปตามหมอผัน ซึ่งเป็นหมอมนตร์ที่ขึ้นชื่อในแถบนั้นอีกทั้งคุ้นเคยกับที่บ้านท่านเป็นอย่างดี โดยตัวคุณ ท.เองก็เรียกหมอท่านนี้ว่า ลุงผัน

เมื่อหมอผันทราบความแกก็รีบรุดมาทำการรักษาให้ทันที ทั้งที่ขณะนั้นแกเองก็กำลังป่วยหนักลำบากสังขารอยู่ด้วยเช่นกัน แต่ที่ทนฝืนสังขารมาให้ก็เพราะเห็นว่าเป็นคุณท.จึงยอมลำบากมารักษาให้ โดยแกได้ตรวจดูสภาพข้อมือที่โก่งนั้น แล้วใช้น้ำมันนวดพร้อมกับเป่ามนตร์ลงที่ข้อมือจนทำให้ข้อมือเริ่มจะคลายออกได้บ้าง แล้วแกก็รีบลากลับโดยบอกว่าจะแวะมาดูให้อีก

คืนนั้นคุณ ท. ต้องนอนหลับ ๆ ตื่น ๆ เพราะความปวดแผลที่ข้อมือและไหล่ พอเช้ามืดยังไม่สว่างดี ท่านก็แลเห็นลุงผันแวะมารักษาให้ต่อ โดยแกได้เลิกมุ้งเข้ามาถามอาการจากนั้นก็จัดการบีบนวดบริเวณที่โก่งอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็เป่าลมไปที่แขนจนถึงปลายนิ้ว 3 ครั้ง อาการปวดก็หายไปเป็นปลิดทิ้งพร้อมกับรอยโก่งก็คลายออกจนเกือบเป็นปกติ

ลุงผันยังได้พูดทิ้งท้ายบอกคุณ ท. ให้คลายใจว่าอาการบาดเจ็บนั้นอีกไม่กี่วันก็จะหาย แล้วแกก็จากไป

ครั้นสว่างดีคุณ ท. ก็ได้เล่าเหตุการณ์ดังกล่าวให้มารดาซึ่งกำลังเตรียมอาหารใส่บาตรฟัง สังเกตเห็นสีหน้าท่านสะดุ้งแสดงความประหลาดใจ แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรนอกจากแสดงความดีใจกับคุณ ท. ที่อาการบาดเจ็บทุเลาลงมาก ใกล้เพล (11.00 น.) วันนั้นเองก็มีผู้มาแจ้งข่าวว่าหมอผันได้ป่วยหนักและหมดลมเสียแล้วเมื่อตอนเที่ยงคืน ทำเอาคุณ ท. แทบไม่เชื่อหูตนเอง เพราะเมื่อเช้ามืดนี้เองท่านเพิ่งจะได้พบกับหมอผัน ทั้งได้เห็นตัวแกอย่างเด่นชัดมั่นใจว่าตาไม่ฝาดตลอดจนเสียงพูดของแกก็ได้ยินชัดเจนกับหูทั้งสองข้าง ได้รับสัมผัสจากการบีบนวดรวมทั้งลมเย็นจากปากที่เวลาแกเป่ามนตร์ให้ ทุกอย่างมีความชัดเจนไม่ใช่การฝันหรือละเมออย่างแน่นอน นี่เองคือเหตุผลที่มารดาของท่านแสดงสีหน้าประหลาดใจเมื่อขณะได้ยินคุณ ท. เล่าถึงการได้พบกับหมอผันตอนเช้ามืด เพราะนางไม่สังเกตเห็นมีใครผ่านเข้าออกประตูบ้านเลยนั่นเอง หากหมอผันสิ้นใจตั้งแต่กลางดึกแล้วหมอผันที่มาหาคุณ ท.เมื่อตอนเช้ามืดคือใคร หากไม่ใช่วิญญาณที่ยังอาลัยเป็นห่วงคุณ ท. เรื่องนี้ไม่ว่าท่านผู้อ่านจะคิดเห็นอย่างไร แต่สำหรับผู้เขียนอยากจะกล่าวเพียงสั้นๆ ว่า นี่แหละครับที่คนโบราณเขาเรียกว่า "คนดีผีคุ้ม ละครับ"

ความสนุกที่เคล้าด้วยคาวเลือด

ในสมัยที่คุณ ท. ยังเด็ก คือ ช่วงปลายรัชกาลที่ 5 ถึง รัชกาลที่ 6 นั้น เกมกีฬาอย่างหนึ่งที่เด็กในสมัยวัยรุ่นนั้นมักได้สัมผัสกันมาจะมาก

หรือน้อยก็ตาม นั่นก็คือ การยิงนกตกปลา ล่าสัตว์ เพราะสมัยนั้นสยามประเทศของเรายังอุดมสมบูรณ์ไปด้วยป่าไม้และสัตว์ป่านานาชนิด ผู้เขียนคาดว่าสมัยนั้นเราน่าจะมีพื้นที่ป่ามากกว่า 70% ของพื้นที่ทั้งประเทศ (แต่จากสถิติปี 2538 พื้นที่ป่าของเราคงเหลือเพียงประมาณ 26% ของพื้นที่ทั้งประเทศเท่านั้น) เพียงออกไปแถวคลองรังสิตปทุมธานี หรือ บางปู คลองด่านทางสมุทรปราการก็จะได้พบกับฝูงนกมากมาย เช่นนกกระสาที่มักเกาะอยู่ตามยอดต้นสน หรือลงไปท่องหาเหยื่อในท้องนา ยามเช้ามืดก็จะมีพวกนกตีนเทียนหรือที่เรียกว่านกซ่อมเล็ก นกอีก๋อย ซึ่งจะออกมาออกันมากมายตามชายทะเลและหัวแหลม นกเหล่านี้ส่งเสียงร้องไพเราะฟังเพลิดเพลิน นอกจากนี้ที่บางปูยังมีฝูงนกเป็ดน้ำเป็นจำนวนมากอีกด้วย คราวใดที่มีผู้ขับรถผ่านไปมักได้ยินเสียงกระพือปีกของพวกมันดังกระหึ่มไปทั่วบริเวณ

การเที่ยวยิงนกตามสถานที่ต่างๆ ดังกล่าวแล้วดูจะเป็นกีฬาที่คุณ ท. และเพื่อนฝูงบางคนชื่นชอบในระยะที่ท่านยังอยู่ในวัยหนุ่ม ซึ่งแต่ละครั้งจะยิงได้คราวละมาก ๆ ถึง 70-80 ตัว เพียงเพื่อความสนุกสนาน เพลิดเพลินเท่านั้น มิใคร่ได้นึกถึงเรื่องบุญบาปแต่ประการใด แม้ขณะยิงจะปรากฏภาพอันน่าสลดสังเวชจากบรรดานกตัวเล็กตัวน้อยที่ตกเป็นเหยื่อลูกกระสุนของพวกคุณ ท. ยิ่งถ้ายิงด้วยปืนลูกซองก็จะทำให้มีนกถูกยิงบาดเจ็บคราวละหลายตัว บางตัวที่ยังไม่ตายก็พยายามกระพือปีกเพื่อจะบินหนีมรณะภัยที่กำลังจะมาถึง บางตัวที่ถูกลูกกระสุนปีกหักไม่อาจจะกระพือปีกได้ก็ยังพยายามดิ้นรนเอาชีวิตรอดด้วยการวิ่งหัวซุกหัวซุนเข้าหาดงไม้พุ่มไม้ใกล้เคียงที่พอจะหาได้ บางตัวที่ขาหักปีกหักหนีไปไหนไม่ได้ก็ได้แต่ส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดหรืออาจ

กำลังร้องขอความช่วยเหลือจากเพื่อนร่วมฝูง ข้างฝ่ายพรรคพวกของนกที่เคราะห์ร้ายเหล่านั้นบางชนิดบางพันธุ์ก็แสนจะมีน้ำใจ แม้จะรู้ดีว่าไม่อาจช่วยเหลือพวกพ้องที่กำลังทุกข์ทรมานอยู่เบื้องล่างได้ แต่ด้วยความรักความผูกพันห่วงใยชีวิตพวกพ้องก็ยังสู้อุตส่าห์บินวนเวียนไปมาไม่ใคร่จะยอมจากไปง่าย ๆ จนเป็นเหตุให้เหล่านักล่าซึ่งไม่เห็นคุณค่าในน้ำใจอันงดงามของพวกมัน ฉวยโอกาสสอยนกเหล่านั้นร่วงลงมาเพิ่มอีก ภาพเหตุการณ์อันน่าเศร้าสลดเหล่านี้หากเป็นปกติชนผู้มีใจใฝ่ธรรมย่อมไม่อาจจะทนดูได้ แต่สำหรับพวกคุณ ท.ขณะนั้นความสนุกสนานระคนความคึกคะนองตามวัยดูจะปกปิดสามัญสำนึกเหล่านี้เสียสิ้น ภาพเหล่านั้นจึงเพียงแต่ผ่านตาไปเฉยๆ โดยท่านมิได้ใส่ใจ แต่แล้วในวันหนึ่งก็เกิดเหตุการณ์ที่ทำให้ท่านต้องสะเทือนใจจนถึงกับตั้งปณิธาณว่าจะเลิกยิงนกอีกต่อไป

จากการสนใจในกีฬาล่าสัตว์ทำให้ท่านพลอยชื่นชอบการสะสมปืนไปด้วย โดยมีปืนที่ลงทะเบียนในนามตนเองเก็บไว้ถึง 5 กระบอก นับตั้งแต่ปืนอัดลม ปืนลูกซองเดี่ยวและคู่ขนาดต่างๆ ซึ่งสามารถใช้ล่าสัตว์เล็กใหญ่ได้ตามขนาดอานุภาพของปืน ปืนเหล่านี้ย่อมต้องมีการนำออกมาทำความสะอาดตลอดจนเปลี่ยนอะไหล่ชิ้นส่วนบ้างเป็นระยะ

วันหนึ่งท่านได้นำปืนอัดลม บี.เอส.เอ. เบอร์ 2 ออกมาถอดชิ้นส่วนเพื่อทำความสะอาด พร้อมกับเปลี่ยนสปริงใหม่เนื่องจากสปริงเดิมเริ่มอ่อนกำลังยิงได้ไม่แรงพอ เมื่อเปลี่ยนสปริงและประกอบชิ้นส่วนต่าง ๆ กลับเข้าที่เรียบร้อยแล้ว ก็มาถึงขั้นตอนการปรับศูนย์เล็งและทดสอบประสิทธิภาพของสปริงใหม่ ขณะที่คุณ ท. กำลังมองหาเป้าที่จะใช้ทดสอบปืนอยู่นั้น ท่านได้แลเห็นนกกางเขนตัวหนึ่งเกาะอยู่ที่กิ่งต้น

แคริมรั้วซึ่งอยู่ในระยะที่ไกลพอสมควร ท่านจึงหันปากกระบอกปืนไปยังนกน้อยตัวนั้น แล้วก็ปรากฏว่าปืนของท่านยิงได้อย่างแม่นยำและมีอานุภาพแรงเกินคาด เพราะเมื่อลั่นกระสุนไปแล้วก็ปรากฏว่านกตัวนั้นบินเปลี่ยนไปเกาะกิ่งไม้อีกกิ่งด้วยความตกใจ แต่สักครู่ต่อมาร่างมันก็โงนเงนร่วงลงสู่พื้นเบื้องล่าง เมื่อท่านเข้าไปจับตัวมันพลิกขึ้นดูก็พบว่าลูกกระสุนได้เจาะถูกหน้าอกทะลุด้านหลัง มันดิ้นอย่างทุรนทุรายอันแสดงถึงความเจ็บปวดแสนสาหัสอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็แน่นิ่งเสียชีวิตคาฝ่ามือของคุณ ท. นั่นเอง

การจบชีวิตของกางเขนตัวน้อยดูจะส่งผลต่อจิตใจของคุณ ท. เป็นอย่างมากจนแม้ตัวท่านเองก็คาดไม่ถึง ทั้งที่ท่านเคยปลิดชีวิตนกน้อยใหญ่มามากอย่างไม่สะทกสะท้าน แต่แล้วการตายของนกตัวนี้กลับทำให้จิตใจของท่านหดหู่เศร้าหมองอย่างหนัก อาจเป็นเพราะท่านเองก็มิได้ตั้งใจจะฆ่ามัน เพียงแต่อยากจะลองศูนย์เล็งที่ตั้งใหม่ซึ่งก็เข้าใจว่าน่าจะยังยิงได้ไม่แม่น อีกทั้งนกตัวนี้ได้เข้ามาอาศัยอยู่ในเขตบ้านท่านซึ่งแสดงว่ามันคงวางใจเจ้าของบ้านว่าจะไม่เป็นภัยกับมัน แต่แล้วมันก็ต้องมาจบชีวิตลงเพียงเพราะการลองปืน ยิ่งคิดท่านก็ยิ่งรู้สึกเสียใจ ความเศร้าเสียใจในการตายของนกตัวนี้ดูจะยิ่งถาโถมจิตใจของคุณ ท. หนักยิ่งขึ้น เมื่อแม่ครัวประจำบ้านท่านมาบอกว่านกตัวนี้อาจเป็นคู่ของนกอีกตัวที่มักจะมาจับกิ่งไม้ที่หลังคาห้องครัว แล้วส่งเสียงร้องอันไพเราะแจ่มใสให้แกได้ฟังเพลินทุกเช้า คืนนั้น คุณ ท. นอนไม่ใคร่หลับตลอดทั้งคืน ครั้นตื่นเช้าท่านก็พบว่าข้อสันนิษฐานของแม่ครัวถูกต้องทุกประการ เพราะปรากฏว่าเช้าวันนั้นบรรยากาศที่ห้องครัววังเวงผิดปกติ ด้วยนกกางเขนที่เคยมาเกาะคู่คลอเคลียส่งเสียงร้องเจื้อยแจ้ว

อยู่ทุกอรุณรุ่งนั้น มาเช้านี้กลับปรากฏอยู่เพียงตัวเดียวด้วยท่าที่เศร้าสร้อยเหงาหงอยเอาหัวซุกไว้ใต้ปีกไม่ยอมส่งเสียงร้องใด ๆ ราวกับมันกำลังไว้ทุกข์ให้แก่คู่ที่มาพลันจากไปโดยมิทันได้กล่าวคำอำลา ภาพดังกล่าวยิ่งตอกย้ำความสลดสังเวชแก่จิตใจของคุณ ท. เป็นทวีคูณจนแทบน้ำตาไหล ความสำนึกในบาปบุญประดังเข้ามาอย่างไม่อาจต้านทาน ดังนั้นเพื่อเป็นการไถ่โทษท่านจึงตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะยุติการยิงนกตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นไป

ส่วนเรื่องการล่าสัตว์ใหญ่นั้น ท่านได้มีโอกาสติดตามญาติและเพื่อน ๆ ออกไปล่าสัตว์ตามป่าเขา โดยท่านมักไม่ใช่ผู้ล่าเองเพียงแต่นิยมตามไปเพื่อจะได้ชมบรรยากาศอันสวยงาม สดชื่นร่มรื่นของธรรมชาติตามป่าเขามากกว่า โดยประสบการณ์เริ่มแรกของท่านเกิดจากการนัดหมายกับญาติรุ่นพี่ ซึ่งเป็นลูกของลุงของป้าที่อาศัยอยู่ทางคลองช่องลม เดินทางไปยิงเก้งและกวางแถวป้อมพระจุล ซึ่งยุคนั้นยังมีเก้งกวางอยู่ชุกชุม จากนั้นก็ได้ติดตามคณะล่าสัตว์ที่เป็นพรรคพวกเพื่อนพ้องไปล่าสัตว์ใหญ่ในป่าแถบไทรโยคบ้าง ภูกระดึงบ้าง เพราะสมัยนั้นยังมิได้ประกาศเป็นเขตสงวนพันธุ์สัตว์ป่าห้ามการล่าสัตว์

อย่างไรก็ตามแม้ท่านจะมิได้เป็นคนล่าเอง แต่การติดตามคณะผู้ล่าไปย่อมทำให้ท่านต้องพบเห็นกับฉากเหตุการณ์อันน่าสังเวชเศร้าสลด ที่สัตว์ป่าซึ่งมิได้กระทำผิดใด ๆ ต้องมาล้มตายลงเพียงเพื่อสนองความคึกคะนอง ความสนุกสนานอย่างเห็นแก่ตัวของมนุษย์ สัตว์บางตัวก็แสดงอาการเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส พยายามดิ้นรนกระเสือกกระสนจะหนีเอาชีวิตรอดก่อนสิ้นลม บางตัวก็ถูกยิงเบ้าตาทะลัก บางตัวก็มีเลือดพุ่งกระฉูดทะลักเปรอะเปื้อนไปทั้งตัว บางตัวที่เป็นตัวเมียก็ถูก

สังหารทั้งที่มีครรภ์ในท้อง บางตัวที่มีลูกอ่อนแม้ตัวแม่จะตายแล้วตัวลูกผู้ไร้เดียงสาก็ยังวนเวียนอยู่กับศพมารดาผู้ให้กำเนิด จนต้องตกเป็นเหยื่อความอำมหิตของนักล่าใจโฉดไปอีกตัว ฉากอันน่าเศร้าสลดเหล่านี้ล้วนแต่กระทบกระเทือนเข้าไปถึงจิตใจของคุณ ท. ดังเช่นคราวหนึ่งท่านได้ติดตามเพื่อนไปล่าสัตว์ที่ป่าแห่งหนึ่ง เมื่อผ่านบริเวณที่เป็นดงชะนีเพื่อนได้ใช้ปืนสังหารชะนีตัวหนึ่งซึ่งอยู่บนยอดไม้สูง ร่างของมันเผอิญร่วงลงมาสู่พื้นบริเวณใกล้กับที่คุณ ท. ยืนอยู่ คุณ ท. จึงเดินเข้าไปดูอาการของชะนีตัวนั้น ครั้นเดินเข้าไปถึงท่านก็ต้องพบเห็นฉากที่ชวนสะเทือนใจเป็นที่สุด ด้วยชะนีตัวนั้นเป็นชะนีแม่ลูกอ่อนและลูกเล็กของมันซึ่งปกติจะเกาะหลังเกาะท้องของแม่ไว้แน่น เมื่อตัวแม่ถูกยิงตกจากต้นไม้ก็พลอยทำให้ลูกของมันร่วงติดร่างแม่ลงมาพร้อมกันด้วย เมื่อมันเห็นคุณ ท. เข้าไปใกล้ดูเหมือนมันจะรู้ชะตาชีวิตของตนเองดีว่ากำลังจะต้องจากโลกนี้ไปแล้ว ด้วยความรักความอาลัย ห่วงใยลูกน้อยอย่างที่สุดของมัน ทำให้มันพยายามแข็งใจใช้มืออันสั่นเทาทั้ง 2 ข้าง ซึ่งเกรอะกรังด้วยเลือดจากบาดแผลที่ถูกยิง ช้อนตัวลูกน้อยค่อย ๆ ยื่นมาทางคุณ ท. ด้วยแววตาและสีหน้าที่พยายามอ้อนวอนขอความเมตตากรุณาให้แก่ลูกของมัน แม้ว่ามันเองจะรู้ซึ้งแก่ใจดีว่ามนุษย์นั้นใจคออำมหิตโหดร้ายเพียงใดก็ตาม แต่ในสถานการณ์เช่นว่านั้นมันก็ไม่มีทางเลือกอื่นใดที่จะทำให้ลูกได้ดีกว่านั้น หรือบางทีสัญชาตญาณในตัวมันอาจบอกให้รู้ว่ามนุษย์ผู้ยืนอยู่ต่อหน้ามันคนนี้เป็นผู้ที่มีจิตใจเปี่ยมด้วยเมตตากรุณาผิดจากคนอื่นที่ร่วมทางมาด้วยก็เป็นได้ ฉากอันหน้าเศร้าสลดนี้ได้บาดเข้าไปถึงจิตใจของคุณ ท. จนเป็นแผลลึกที่มิอาจลืมเลือนได้ ซึ่งความทรงจำอันน่าเศร้านี้ได้ติดตามรบกวนมโนจิตของท่านแม้ในขณะจะ

สิ้นลมหายใจเฮือกสุดท้าย และอีกคราวหนึ่งคือในการเดินทางไปป่าแถบภูกระดึงท่านก็ได้เห็นฉากการตายอย่างน่าสยดสยองของกวางขนาดใหญ่ที่ต้องใช้หลายคนช่วยกันหามกลับไปค่ายพักหลังจากที่ปลิดชีพมันแล้ว เป็นเหตุให้ท่านไม่อาจกลืนกินเนื้อของมันได้ลงคอต้องอาศัยอาหารกระป๋องประทังท้องแทน ซึ่งหลังจากเที่ยวนั้นแล้วท่านก็ตัดสินใจไม่ร่วมไปกับคณะล่าสัตว์อีก ทั้งจะไม่ให้ใครยืมปืนไปใช้ล่าสัตว์อีกต่อไป เพราะท่านตระหนักดีว่าแม้ตนจะไม่ใช่ผู้ล่าเอง แต่การให้ยืมปืนและลูกกระสุนไปใช้ล่ารวมทั้งการร่วมรับประทานเนื้อสัตว์ป่าที่ล่าแล้วจะทำให้ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าท่านก็มีส่วนร่วมในบาปเหล่านั้นด้วย โดยท่านได้เก็บปืนไว้ที่บ้านไม่ให้ใครยืมและไม่ขายต่อให้ใครเพื่อเอาไปใช้เป็นเครื่องมือประหัตประหารสัตว์อีก

คุณ ท.สมัยที่ยังยิงนกตกปลา

คุณ ท.กับมาดสบายๆขณะเที่ยวไพร

อีกรูปหนึ่ง ขณะที่คุณ ท. กำลังยิงสัตว์

รถบรรทุกลุยป่าในยุคที่คุณ ท.ยังหนุ่ม

กีฬาพาวิบัติ

นอกจากการไปเที่ยวยิงนก ตกปลา ล่าสัตว์ที่พร้อมกับความเพลิดเพลินในการชมความงดงามตามธรรมชาติของป่าเขาและทะเลแล้ว การเที่ยวเล่นเพลิดเพลินในช่วงวัยเยาว์ของคุณ ท. อีกประการหนึ่งก็คือ การนัดเพื่อน ๆ ไปเที่ยวงานวัดและงานเทศกาลต่าง ๆ ซึ่งนอกจากจะได้ไหว้พระและทำบุญแล้ว ยังมีโอกาสแวะเล่นเกมชนิดต่าง ๆ ที่มาออกร้านภายในบริเวณงานด้วย เกมเหล่านี้โดยมากจะมีลักษณะเป็นการพนัน

หรือไม่ก็แฝงด้วยนัยของการพนันขันต่อในลักษณะที่ทำให้ผู้เล่นมีลุ้น เกมที่นิยมกันในสมัยนั้นก็ดังเช่น ตกเบ็ด โยนห่วง ยิงเป้า ไม้หมุน ซึ่งส่วนใหญ่ไม่มีให้เห็นแล้วในปัจจุบัน อาจเป็นเพราะเสื่อมความนิยมไปตามกาลสมัยหรือไม่ก็อาจเป็นเพราะลักษณะความเป็นการพนันของมันที่ทำให้ทางการประกาศห้าม ในเรื่องนี้ผู้เขียนเองก็ไม่ทราบแน่ชัดว่าจะเป็นเพราะเหตุใดแน่ อย่างไรก็ตามการที่มีเกมอันมีลักษณะเป็นเชิงการพนันให้เด็ก ๆ เล่นเช่นนี้ ย่อมเป็นการปูพื้นฐานให้พวกเขาฝักใฝ่ในการพนันและอาจติดไปจนถึงวัยที่โตเป็นผู้ใหญ่ได้ ดังเช่นตัวอย่างชีวิตคุณ ท.เอง ในขณะเด็กนอกจากการเที่ยวเล่นเกมที่มีลุ้นตามงานวัดแล้ว ในยามเทศกาลสำคัญเช่น ตรุษจีน เมื่อได้เงินแต๊ะเอียหรืออั่งเปาจากผู้ใหญ่แล้ว ท่านก็มักแวะไปเที่ยวเล่นการพนันที่นิยมเล่นกันมากในสมันนั้น เช่น น้ำเต้าปูปลา เต๋าเขย่า หรือขลุกขลิก ตามบริเวณห้างบอเนียว ห้างมากัวของชาวเยอรมัน ตลอดจนตามโรงสี ซึ่งบริเวณเหล่านี้จะมีการเปิดบ่อนพนัน และเมื่อถึงเทศกาลสำคัญ เช่น ตรุษจีน ตรุษไทย หรือตรุษสงกรานต์ทางการจะอนุญาตให้เล่นพนันได้ฟรี 3 วัน 3 คืน แต่คุณ ท. ขณะนั้นยังเด็กจึงยังเข้าไปเล่นในบ่อนไม่ได้ คงจะอาศัยเล่นตามแผงตามร้านที่เปิดรอบ ๆ บ่อน ต่อมาเมื่อโตขึ้นท่านก็เป็นผู้หนึ่งที่จัดเป็นขาพนันขวัญใจของพรรคพวกเพื่อนฝูง

ธรรมชาติของการพนันนั้นมีโทษมีภัยสารพัดครับ ประการแรกเริ่มจากการทำให้เสียทรัพย์โดยมักดึงให้ผู้เล่นมีลุ้นด้วยการได้บ้างเสียบ้าง ข้อสำคัญมักจะล่อหลอกให้ผู้เล่นติดใจด้วยการได้มากกว่าเสียในระยะเริ่มแรก จะด้วยเทคนิคของเจ้ามือหรือจะเป็นด้วยเหตุใดก็ตาม จนทำให้ผู้เล่นติดอกติดใจเพราะได้เงินมาอย่างง่าย ๆ แถมมีลุ้นสนุกอีก

ต่างหาก เมื่อยังคงเล่นต่อเนื่องและหนักมือขึ้นด้วยความโลภอยากรวยทางลัด ก็จะทำให้กลายเป็นผู้ที่เริ่มถูกผีพนันเข้าสิง คราวนี้แหละครับก็จะค่อย ๆ ถูกเอาคืนและเมื่อเสียหนักข้อเข้าแทนที่จะได้คิดและเลิกเล่น หลายคนมักเสียดายเงินทองจำนวนมากที่เสียไปแล้ว จึงต้องการแก้มือเพื่อที่จะเอาทุนคืนให้ได้ โดยพยายามหาทรัพย์สินมาเล่นต่อไปไม่ว่าจะด้วยวิธีใด ทั้งไม่คำนึงด้วยว่าทรัพย์นั้นสมควรจะเอามาเล่นหรือไม่ เมื่อถึงขั้นนี้ก็พอจะเรียกได้ว่าเป็นผู้ที่ถูกผีพนันเข้าสิงโดยสมบูรณ์แล้ว เหยื่อเหล่านี้มักไม่รู้ตัวว่าได้ถูกผีพนันอันร้ายกาจเข้าครอบงำจิตใจแล้ว เพราะภายในใจของเขาจะมีประโยคยอดฮิตที่คอยใช้แก้ตัวให้ตนเองว่า “จะขอเล่นเพียงแค่เอาทุนคืนเท่านั้น” โดยหารู้ไม่ว่านั่นแหละคือย่างก้าวที่จะนำตนไปสู่ความหายนะที่สาหัสยิ่งขึ้น พวกที่ถูกผีพนันเข้าสิงอย่างสมบูรณ์แบบนี้มักลงเอยด้วยการหมดเนื้อหมดตัว และใช่แต่เท่านั้นยังมักจะพ่วงท้ายด้วยหนี้สินก้อนโตที่ไม่มีปัญญาหามาจ่าย ทำให้ต้องถูกไล่ล่าจากพวกเจ้าหนี้จนครอบครัวพลอยเดือดร้อนไปด้วย ซ้ำร้ายบางรายต้องหาทางออกแบบตัดช่องน้อยแต่พอตัวโดยการปลิดชีวิตตนและอาจรวมทั้งคนในครอบครัว เพื่อจะได้หลบหน้าหนีเจ้าหนี้ให้พ้น โดยมิได้คำนึงว่าภพชาติต่อไปจะต้องไปชดใช้หนี้กรรมหนี้เวรที่หนักหนายิ่งกว่าเพียงใด

โทษร้ายประการที่สองของการพนันก็คือ สถานที่เล่นพนันมักเป็นที่รวมของหมู่คนพาลคนอสัตย์ไม่ว่าจะด้านเจ้ามือที่มักหาทางฉ้อโกงผู้เล่นด้วยกลวิธีต่าง ๆ การคอยจับผิดผู้เล่นทั้งยังอาจมีพวกนักเลงอันธพาลที่ถูกว่าจ้างมาอารักขาบ่อน ตลอดจนพวกมิจฉาชีพอื่น ๆ ที่มีปะปนเข้าไป การย่างก้าวเข้าไปในสถานที่เช่นนี้ ซึ่งทางภาษาพระท่านเรียกว่าที่อโคจร จะมีโอกาสเกิดเรื่องเดือดร้อนได้โดยง่าย ดังที่คุณ ท.

เคยประสบมาแล้ว

คือคราวหนึ่งเมื่อท่านยังเป็นวัยรุ่นในช่วงรัชสมัยรัชกาลที่ 6 ท่านได้นัดเพื่อนคนหนึ่งไปเที่ยวงานออกร้านนมัสการปิดทองพระพุทธบาทจำลองที่บางหว้า หลังจากไหว้พระปิดทองพระพุทธบาท จนใจชุ่มชื่นเบิกบานแล้ว ท่านกับเพื่อนได้แวะไปเล่นตกเบ็ดที่ร้านแห่งหนึ่งในบริเวณงาน การเล่นตกเบ็ดที่ว่านี้จะใช้ไม้เรียวยาวที่ปลายเชือกผูกแท่งแม่เหล็ก วิธีเล่นก็โดยการหย่อนแท่งแม่เหล็กลงไปในไหที่มีตลับขนาดเท่าเหรียญบาทรุ่นเก่า (มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 1 นิ้ว) มีฝาเปิดออกได้ ภายในตลับจะบรรจุเบอร์หรือรูปสัตว์ รูปผลไม้แล้วแต่การพลิกแพลงของแต่ละร้าน และจะมีเบอร์หรือรูปสัตว์ รูปผลไม้เหมือนกันรูปละ 3 ตลับ ไหดังกล่าวจะวางบนโต๊ะที่ปูผ้า บนผืนผ้าจะขีดเป็นตารางแต่ละช่องภายในตารางดังกล่าว จะเขียนเป็นหมายเลขหรือรูปสัตว์ รูปผลไม้ตามที่บรรจุในตลับเพื่อให้ผู้เล่นได้แทง เมื่อผู้เล่นตัดสินใจแทงหมายเลขใดหรือรูปใดแล้ว เจ้าของร้านจะยื่นเบ็ดแท่งแม่เหล็กให้หย่อนลงในไห โดยการหย่อนเบ็ดแต่ละครั้งเมื่อชักขึ้นมาจะต้องมีตลับติดขึ้นมาไม่เกิน 3 อัน หากเกินกว่านั้นก็ต้องหย่อนเบ็ดกันใหม่ ทำให้บางครั้งต้องเสียเวลาตกกันหลายครั้งกว่าจะรู้ผลได้แต่ละเกม

ต่อมาจึงได้ปรับเปลี่ยนวิธีเล่นให้ง่ายขึ้นโดยใช้มือล้วงลงไปหยิบตลับซึ่งภายในมีตัวเลขระบุไว้ หากเปิดตลับออกดูเป็นตัวเลขตรงกับที่แทงไว้ก็ถือว่าได้ หากไม่ตรงก็เสีย ในวันนั้นไม่รู้จะเรียกว่าบุญหรือกรรมดี ปรากฏว่าคุณ ท. แทงถูกซ้ำกันหลายครั้งอย่างไม่น่าเชื่อ จนทำให้เจ้าของร้านอารมณ์ไม่ดีเพราะระแวงว่าคุณ ท. อาจใช้เทคนิคโกงอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น เมื่อเปิดตลับดูว่าเป็นเลขอะไรแล้วก็จะแอบป้ายขี้ผึ้ง

ทาปากไว้บนตลับก่อนใส่คืนลงไห เมื่อล้วงคราวต่อไปก็จะควานหาตลับที่มีขี้ผึ้งป้ายนั้น ก็จะทำให้สามารถแทงถูกได้หลายครั้งติดต่อกัน ท่าทีที่เริ่มไม่เป็นมิตรของเจ้าของร้านทำเอาคุณ ท. กับเพื่อนต้องเสียวสันหลังไปกับบรรยากาศตึงเครียดที่เกิดขึ้น แทนที่เล่นได้จะดีใจกลับยิ่งเล่นได้ยิ่งหนาว ๆ ร้อนๆ และในที่สุดฝ่ายเจ้าของร้านก็อดรนทนเสียต่อไปไม่ไหว ได้ร้องโวยวายกล่าวหาคุณ ท. ว่าเล่นโกงด้วยเทคนิคดังกล่าว พร้อมกับเรียกพวกพ้องจากร้านใกล้เคียงระดมกันมารายล้อมเด็กหนุ่มทั้งสอง รอเพียงอาณัติสัญญาณจากเจ้าของร้านเพื่อเปิดฉาก "ยำใหญ่สารพัดเท้า" กับเจ้าเด็กรุ่นทั้งสองที่หาญกล้ามาแหย่หนวดเสือ ขณะที่คุณ ท. และเพื่อนกำลังปลงตกกับชะตาชีวิตที่ช่างพลิกผันอย่างรวดเร็วจากที่คิดว่าเฮงเพราะได้เงินแทงมากกลับกำลังจะกลายเป็นซวยที่ต้องมาเจ็บตัวทั้งที่ตนบริสุทธิ์ จะด้วยอานุภาพของความเป็นผู้มีความสัตย์ของคุณ ท. หรือจะด้วยผลแห่งกรรมดีในอดีตก็ยากที่จะเดา ปรากฏว่าได้มีทหารเรือผู้หนึ่งซึ่งมาเที่ยวชมงานและเผอิญรู้เห็นเหตุการณ์ดังกล่าวเข้าโดยบังเอิญ ทหารผู้นั้นเชื่อมั่นในความสุจริตใจของคุณ ท. จึงได้ยื่นมือเข้าช่วยด้วยการระดมพรรคพวกทหารเรือที่มาเที่ยวในงานมารายล้อมพวกเจ้าของร้านจอมอันธพาลเหล่านั้นอีกทีหนึ่ง จนทำให้พวกนั้นต้องยอมปล่อยคุณ ท. กับเพื่อนให้กลับไปอย่างปลอดภัย เรียกว่ารอดพ้นจากดงแข้งมาได้อย่างหวุดหวิด

นี่แหละครับพิษสงของการพนันนี่ยังไม่รวมถึงโทษจากการถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับ ซึ่งนอกจากจะต้องเสียค่าปรับแล้วยังทำให้ต้องเสียชื่อเสียง เสื่อมความน่าเชื่อถือ และแม้การพนันชนิดที่ไม่ต้องเข้าไปเล่น

ถึงในบ่อน เช่น การแทงหวย แทงเบอร์ ไม่ว่าจะถูกกฎหมายหรือผิดกฎหมายก็ตาม ตลอดจนการแทงฟุตบอลซึ่งเป็นยอดฮิตอย่างหนึ่งในปัจจุบันก็ล้วนมีพิษสงที่ทำให้ผู้เล่นกลายสภาพเป็นผีพนันได้ไม่แพ้กัน

อย่างไรก็ตามในส่วนของคุณ ท. นั้น แม้ท่านจะชอบเล่นการพนันซึ่งติดมาจนถึงวัยหนุ่ม โดยบางวันท่านจะเล่นไพ่โป๊กเกอร์กับเพื่อนๆ ถึงสว่างก็ตาม แต่โดยที่ท่านเป็นผู้มีจิตใจเข้มแข็ง และเล่นพนันเพียงเพื่อความสนุกสนานมิได้ตั้งเป้าหวังร่ำรวยจากการพนันแต่อย่างใด และในการเล่นแต่ละครั้งก็จะกำหนดวงเงินไว้แน่นอนไม่ให้มากกว่านั้น ซึ่งเป็นจำนวนเงินที่ไม่เดือดร้อน ก็ทำให้ท่านไม่ถึงกับถูกผีพนันเข้าสิง แต่น้อยคนเหลือเกินที่จะสามารถบังคับจิตใจตนเองได้อย่างท่าน โดยทั่วไปก็มีแต่จะเล่นแล้วเพลินหรือเล่นแล้วหน้ามืดถลำตัวลงไปเรื่อย ๆ ทางที่ดีผู้เขียนเห็นว่าไม่ควรจะริอ่านเข้าไปลองเล่นเสียเลยจะดีกว่า หรือหากท่านใดได้ลองเล่นไปบ้างแล้วก็โปรดเลิกเสียเดี๋ยวนี้ วันนี้เลยนะครับ จะเป็นมงคลต่อตัวท่านเองและผู้เกี่ยวข้องด้วยไม่ว่าจะเป็นมารดา บิดา บุตร ภรรยา ต่อมาเมื่อคุณ ท. ได้พิจารณาเห็นว่าการพนันมิได้ให้คุณประโยชน์อะไรจริงจัง ทั้งยังต้องเสียสุขภาพจากการเล่นหามรุ่งหามค่ำ ท่านก็ได้ตัดสินใจเลิกเล่นอย่างเด็ดขาดก่อนปี พ.ศ. 2500

รักครั้งแรก

มนุษย์เรานั้นเมื่อเติบใหญ่ผ่านชีวิตเข้าสู่ระยะวัยรุ่นหนุ่มสาว สิ่งหนึ่งที่ต้องเกิดขึ้นกับทุกคนก็คือ ความสนใจและความปรารถนาในเพศตรงข้าม อันเป็นอารมณ์บีบคั้นจากธรรมชาติ ซึ่งยากนักที่ปุถุชนคนใดจะปฏิเสธได้ คุณ ท. เลียงพิบูลย์ ก็เป็นผู้หนึ่งที่อยู่ภายใต้กฎธรรมชาติ

ข้อนี้ ภายหลังจากที่ท่านสำเร็จการศึกษาตามระบบที่มีในยุคนั้นแล้ว ท่านก็ได้สมัครเข้าทำงานตามห้างของพวกฝรั่งรับเงินเดือนๆละ 15 บาท ซึ่งยุคนั้นก็ถือว่าพออยู่ได้ เพราะค่าครองชีพยังถูกเงินทองมีค่าสูง อย่างเช่นข้าวราดแกง ขนมจีน ข้าวแกงกะหรี่ จากหาบเร่ที่ขายตามริมถนนจะมีสนนราคาจานละ 3 สตางค์เท่านั้น แม้คนกินจุหากซื้อ 2 จานก็กินแทบไม่หมด เรียกได้ว่าตอนนี้คุณ ท.เริ่มเป็นคนมีหลักมีฐานละ

ต่อมาในงานเทศน์มหาชาติที่วัดดอนทวาย ซึ่งเป็นวัดที่มารดาท่านไปทำบุญเป็นประจำนั้น วันหนึ่งท่านก็ได้พบหน้าสบตาสาวน้อยหน้าตาสะสวยคนหนึ่ง ทันทีที่ได้สบตากันเท่านั้นก็รู้สึกชื่นชอบและสนใจในตัวหล่อนเป็นอย่างยิ่ง ราวกับจะเคยมีความผูกพันกันมาแต่ชาติก่อน คุณ ท. และสาวน้อยคนนั้นจึงหาโอกาสแอบติดต่อกันอย่างลับๆ ด้วยเหตุที่คุณ ท.เองก็เป็นคนขี้อายกลัวคนละแวกบ้านจะรู้เข้า ส่วนสาวน้อยคนนั้นแม้จะมีผู้ชายมาติดพันมากมายทั้งนักเรียนนายร้อย นักเรียนนายเรือ ตลอดจนถึงเด็กวัดก็ตาม แต่นางก็ยังยินดีเต็มใจที่จะรับคุณ ท.ไว้ในบัญชีเพื่อนชายของหล่อนด้วย ฝ่ายคุณ ท. ทั้งที่รู้ว่ามีคู่แข่งหลายคนแต่ก็ไม่คิดย่อท้อเช่นกัน เพราะฝ่ายน้องนางก็แสดงท่าทีว่ามีใจกับท่านอยู่ไม่น้อย นี่แหละครับที่เขาว่าความรักทำให้คนหน้ามืดตามัวเห็นช้างเท่ามดไม่หวั่นเกรงต่ออุปสรรคกีดขวางใดๆ ทั้งสิ้น พร้อมที่จะทุ่มเททุกสิ่งเพียงเพื่อให้ได้รักมาเชยชมเท่านั้น

ขณะที่ความรักอันหวานหอมของทั้งคู่กำลังเต่งตูมเตรียมจะผลิบานนั้น ที่โบราณท่านว่าความลับไม่มีในโลกก็เห็นท่าจะจริง เพราะแม้คุณ ท. จะพยายามเก็บรักษานิยายรักของตนไว้เป็นความลับอย่างไร แต่ก็ไม่อาจรอดพ้นสายตาของคุณตาผู้หนึ่งซึ่งอาศัยอยู่ในละแวกนั้น ผู้

อาวุโสท่านนี้เป็นคนอยู่ในศีลในธรรมเป็นที่เคารพนับถือของผู้คนทั่วไปในย่านนั้น ซึ่งรวมทั้งมารดาและตัวคุณ ท. เองด้วย เพราะคุณตามักจะให้แง่คิดและคติธรรมเตือนใจแก่ผู้คนทั่วไปเสมอ เมื่อแกเห็นพฤติกรรมของคุณ ท. กับสาวน้อยพราวเสน่ห์ผู้นั้นแล้วก็ให้เมตตาเอ็นดูคุณ ท. ยิ่ง วันหนึ่งแกจึงเรียกคุณ ท. ไปให้สติว่ายังไม่สมควรที่จะริรักมีครอบครัวในวัยเช่นนี้ เพราะยังอ่อนต่อโลกอีกทั้งยังไม่มีหลักฐานมั่นคงเพียงพอที่จะเลี้ยงตัวเลี้ยงครอบครัวให้มีความสุขตลอดรอดฝั่งได้ ความรักนั้นแม้จะทำให้จิตใจชุ่มชื่นเบิกบาน จนมองไม่เห็นอุปสรรคความยากลำบากใดๆ ในภายหน้า มองเห็นแต่ความสุขความราบรื่นสมหวังรออยู่ก็ตาม แต่อารมณ์ที่จิตของตนปรุงแต่งขึ้นหลอกลวงตนเองเหล่านี้ก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงโลกแห่งความเป็นจริงไปได้ เพราะในความจริงนั้นความรักจะไปไม่รอดแน่นอนถ้าท้องหิว เรื่องที่จะอ้างอุดมคติอันสูงส่งที่ว่าหากรักแล้วแม้ต้องกัดก้อนเกลือกินก็มีความสุขนั้น เห็นจะมีแต่ในนิยายประโลมโลกที่เขียนขึ้นให้คนอ่านเคลิ้มไปกับฝันลมๆแล้งๆ ชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้น แต่ในชีวิตจริงชีวิตคู่ย่อมนำมาซึ่งภาระความรับผิดชอบอันหนักหนาสาหัส นอกจากจะต้องเลี้ยงดูปรนเปรอภรรยาให้มีความสุขความพอใจแล้ว ยังจะต้องรับผิดชอบต่อปากท้องและอนาคตของลูกๆ ที่จะเกิดตามมา ดังนั้นหากครอบครัวมีฐานะไม่มั่นคงแล้วย่อมง่ายต่อการมีปากเสียงระหองระแหงกัน และเมื่อนั้นวาจาอันไพเราะหวานหูที่เคยบรรจงเสกสรรปั้นแต่งต่อกัน ก็จะกลับกลายเป็นเสียงบ่นด่าชวนให้มีปากเสียงกันในที่สุด จากนั้นสวรรค์ที่ใฝ่ฝันมานานก็จะพลันกลายเป็นขุมนรกให้เห็นกันจะๆ ความสุขจะแปลงสภาพเป็นความทุกข์ไปในพริบตาอย่างแทบไม่น่าเชื่อ จนครอบครัวต้องพบจุดจบในที่สุด อีกทั้ง

หญิงคนนี้สำหรับผู้ที่ผ่านประสบการณ์ชีวิตมาโชกโชนแล้วอย่างคุณตาเพียงเห็นแวบเดียวแกก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นผู้หญิงที่ท่าทีไม่เบา หาใช่หญิงที่พร้อมจะร่วมทุกข์ร่วมสุขกับใครอย่างแท้จริงไม่ แกจึงพยายามเตือนให้คุณ ท. ตั้งสติคิดทบทวนให้ดี

เมื่อได้ฟังคำตักเตือนจากคุณตาซึ่งถือเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ในละแวกนั้นแล้ว คุณ ท. ก็ทั้งรู้สึกเขินอายที่มีผู้ล่วงรู้ความลับของตน อีกทั้งไม่พอใจที่มีใครมาขัดขวางความรักด้วย แต่แม้กระนั้นท่านก็พยายามอดกลั้นไม่ยอมแสดงกิริยาที่เสียมารยาทต่อหน้าผู้ใหญ่ที่เตือนด้วยความหวังดี อดทนฟังแกพูดจนจบแล้วก็นำกลับไปคิดพิจารณาตามเหตุและผลที่คุณตายกขึ้นกล่าวอ้างอย่างตรงไปตรงมาไม่เข้าข้างตนเอง ไม่ยอมปล่อยให้คำเตือนอันทรงค่านั้นสูญเปล่าด้วยการฟังหูซ้ายทะลุหูขวาแต่อย่างใด

เมื่อได้นำมาค่อย ๆ พิจารณาทบทวนในยามที่จิตใจสงบหายพุ่งพล่านแล้ว ท่านก็เริ่มมองเห็นข้อเท็จจริงตามที่คุณตาพูด เพราะขณะนั้นตัวท่านเองยังได้เงินเดือนเพียง 15 บาทเท่านั้น แม้จะพอใช้แต่ก็ยังไม่ลอยตัว การเดินทางไปทำงานซึ่งท่านต้องใช้จักรยาน แต่ก็ยังไม่มีเงินพอจะหาซื้อได้ เพราะจักรยานในเวลานั้นถ้าเป็นของยุโรปก็ราคาตกคันละ 55 บาท เกินปัญญาที่ท่านจะซื้อได้ จึงต้องขอเงินคุณแม่ไปซื้อจักรยานมือสองของญี่ปุ่นซึ่งราคาคันละ 15 บาทแทน คราวใดที่ยางแตกยางในอย่างดีซึ่งราคาเส้นละ 50-60 สตางค์ ท่านก็ยังไม่มีเงินเหลือพอที่จะซื้อได้ ต้องใช้วิธีปะเอง ปะแล้วปะอีกปะกันจนเห็นแต่รอยแผ่นยางที่ปะติดเต็มไปหมด ก็ยังต้องทนใช้ต่อไป ผู้เขียนเข้าใจว่าคงเป็นเพราะถนนสมัยนั้นยังโรยด้วยกรวดด้วยอิฐซึ่งมักมีแง่งแหลมคมคอยตำ

ยางจักรยานให้แตกบ่อย ๆ นั่นเอง ใช้กันไปจนกว่ายางจะเปื่อยนั่นแหละจึงจะเปลี่ยนยางในเส้นใหม่ ส่วนยางนอกหากเป็นของฝรั่งอย่างดีแล้วราคาจะสูงถึงเส้นละ 1.50 บาท ยิ่งไม่ต้องพูดถึงกัน ดังนั้นเมื่อยางนอกมีรอยขอบแตก ท่านก็จะใช้วิธีจ้างช่างเอาผ้าเย็บปะรอยที่แตกนั้น นี่เพียงแค่เรื่องจักรยานอย่างเดียวเมื่อได้นำมาพิจารณาดูอย่างจริงจังแล้วก็ทำให้ท่านรู้สึกสังเวชตนเองขึ้นมาทันที มันทำให้ท่านเริ่มเห็นจริงตามคำตักเตือนของคุณตา ดังนั้นท่านจึงพยายามหักใจค่อย ๆ ถอยห่างจากแม่สาวน้อยพราวเสน่ห์คนนั้น ต่อมาท่านก็ได้ก้าวเข้าสู่อาณาจักรผ้ากาสาวพัสตร์ตามคำร้องขอของมารดา อันเป็นเหตุให้ท่านต้องตัดขาดจากหล่อนไปชั่วระยะเวลา 4 เดือน เมื่อสึกออกมาแล้วก็ได้ข่าวว่าหล่อนตกลงปลงใจแต่งงานกับชายที่สูงอายุกว่ามากแต่มั่งมีเงินทอง คงจะด้วยหวังที่จะได้อยู่สุขสบายบนกองเงินกองทองนั่นเอง เมื่อคุณ ท. ได้ทราบข่าวนั้นก็มิได้รู้สึกเสียใจแต่ประการใด เพราะท่านถือว่าทุกอย่างไม่มีอะไรเที่ยงแท้แน่นอน คงได้แต่แสดงความยินดีด้วยเท่านั้น

เรื่องของหญิงคนนี้มิได้จบเพียงเท่านี้หรอกนะครับ เพราะสามสิบกว่าปีต่อมาเมื่อทั้งสองต่างกำลังจะเข้าสู่วัยสูงอายุ วันหนึ่งคุณ ท. ได้พบหล่อนเข้าโดยบังเอิญในร้านค้าแห่งหนึ่ง เมื่อได้เห็นสภาพความเปลี่ยนไปของสังขารที่ได้ฉกฉวยเอาความงดงามที่ครั้งหนึ่งเคยตรึงตาตรึงใจท่านเป็นอย่างยิ่ง ไปจากใบหน้าของหล่อนจนหมดเหลือไว้แต่ริ้วรอยความเหี่ยวย่นตามวัยเช่นนั้นแล้ว ก็ทำให้ท่านได้รู้ซึ้งถึงหลักธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ยิ่งขึ้นที่ได้ทรงชี้ให้เห็นสัจธรรมความจริงของสังขารว่า เป็นของไม่จีรังยั่งยืนมีแต่จะก้าวไปสู่ความทรุดโทรมแก่หง่อมอยู่ทุกขณะ มิใช่เป็นสิ่งอันมีสาระที่ควรแก่การหลงใหลยึดมั่น

ถือรั้นไว้แต่ประการใด ซึ่งหากเราท่านต่างยอมรับและตระหนักชัดในความจริงอันนี้แล้ว การลุ่มหลงมัวเมาในกามราคะจนเป็นเหตุนำไปสู่การประพฤติผิดทางกาม แม้ในระดับเด็กนักเรียนนักศึกษา จนเป็นเหตุให้เกิดคดีอุกฉกรรจ์ เข่นฆ่า ก่อเวรสร้างกรรมต่อกัน ดังที่เห็นบนข่าวหน้าหนังสือพิมพ์แทบไม่เว้นแต่ละวัน ก็คงจะค่อยทุเลาเบาบางลงและสังคมก็ย่อมจะอยู่เย็นเป็นสุขกว่านี้ ทั้งจำนวนผู้ที่จะต้องผลัดเปลี่ยนภพชาติอย่างกะทันหันจากโรคร้ายอย่างเอดส์ ก็คงจะไม่มีสถิติเพิ่มวันเพิ่มคืนจนน่าใจหายดังที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

ใต้ร่มกาสาวพัสตร์

เมื่อคุณ ท. เจริญวัยเข้าสู่วัยหนุ่ม ประกอบกับจบการศึกษามีงานทำมีรายได้สำหรับใช้จ่ายส่วนตัวแล้ว ท่านก็เริ่มมีสังคมที่กว้างขวางยิ่งขึ้น มีการชักชวนกันเที่ยวเล่นกินดื่มอย่างสนุกสนานตามประสาคนหนุ่ม ที่สำคัญคือท่านเริ่มไปพัวพันกับผู้หญิงตามที่กล่าวแล้ว ก็ทำให้นางสมบุญผู้เป็นมารดาเกิดความเป็นห่วงเกรงลูกชายจะเบียดเสียก่อนบวช ดังนั้นนางจึงขอร้องให้คุณ ท. บวชเพื่อให้แก่ได้ชื่นใจจะได้เกาะชายผ้าเหลืองของลูกไปสู่สุคติตามประเพณีความเชื่อของคนไทย ฝ่ายคุณ ท. เมื่อเห็นเป็นความประสงค์ของมารดาบังเกิดเกล้า แม้ตัวท่านในขณะนั้นจะยังไม่เกิดศรัทธา แต่ก็ตกลงรับปากที่จะบวชเป็นเวลา 1 พรรษา เพื่อเป็นการแสดงความกตัญญูต่อบุพการี แต่เนื่องจากเป็นการบวชที่มิได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเลื่อมใสศรัทธาจากใจอย่างแท้จริง จึงทำให้ท่านมิได้มีความกระตือรือร้นที่จะตระเตรียมตัวให้พร้อมบวชแต่ประการใด เพราะธรรมดาผู้ที่จะบวชนั้นอย่างน้อยที่สุดก็ต้อง

ซ้อมท่องบทขอบวชให้คล่องปาก ซึ่งบทสวดเหล่านี้ล้วนเป็นภาษาบาลี ใช่ว่าจะจำได้โดยง่าย และถ้าจะให้ดียิ่งขึ้นบางท่านก็อาจซ้อมท่องบทสวดอื่น ๆ ที่เป็นพื้นฐานจำเป็นสำหรับผู้เป็นพระ เช่น บทสวดให้ศีลให้พร บทสวดทำวัตรเช้า-เย็น นอกจากนี้ยังควรฝึกกราบพระให้สวยงามและถูกต้องตามหลัก เพราะโดยแท้จริงแล้วแม้เพียงการกราบพระไหว้พระคนทั่วไปก็ยังกราบกันได้ไม่ถูกต้องนัก น้อยคนที่จะสามารถกราบได้อย่างถูกต้องสวยงาม แต่สำหรับคุณ ท. แล้วไม่เพียงแต่จะไม่ใส่ใจต่อการฝึกฝนท่องบทสวดต่าง ๆ เท่านั้น แม้ในวันก่อนเข้าพิธีบวชท่านยังนั่งชนแก้วกับพรรคพวกเพื่อนฝูงอยู่จนดึก นัยว่าต้องการที่จะดื่มทิ้งท้ายก่อนจะต้องอดไปอีกนานร่วม 3 – 4 เดือน

ครั้นวันต่อมาเมื่อเข้าพิธีในโบสถ์นาค ท. จึงได้แต่เก้ ๆ กัง ๆ ทำอะไรไม่ถูก ทีนี้ก็ต้องร้อนถึงหลวงพ่อวัดดอนทวาย คือท่านพระอธิการจั่น เจ้าอาวาสผู้รับหน้าที่เป็นพระอุปัชฌาย์ ที่จะต้องคอยชี้แนะทุกขั้นตอน ทั้งยังต้องบอกบทสวดขอบวชนำให้ทีละคำ ๆ อีกต่างหาก อย่างว่าแหละครับนาคก็ไม่ใช่ใครอื่นก็ลูกของโยมสมบุญที่คุ้นกับวัดมานมนาน หาใช่คนอื่นไกลไม่ แล้วจะให้ท่านปล่อยให้พิธีล่มกลางคันได้อย่างไร ก็จำต้องเมตตาช่วยเหลือจนพิธีผ่านพ้นสำเร็จลุล่วงไปจนได้ พอเสร็จพิธีในโบสถ์และส่งพระใหม่ไปยังกุฏิที่พักแล้ว ขึ้นกุฏิได้ไม่ทันไร พระ ท. ก็จัดแจงเอนกายจำวัดทันทีทันใด คงจะด้วยฤทธิ์เดชจากการฉลองส่งท้ายกับเพื่อน ๆ เมื่อคืน จนทำให้หลับนอนไม่เต็มตื่นนั่นเอง ฝ่ายญาติโยมทั้งแขกเหรื่อบางคนที่เพิ่งมาสมทบ บางคนก็เตรียมจะถวายของพระใหม่ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร หลวงพี่ท่านเกิดจำวัดเอาดื้อ ๆ แบบนี้ก็ได้แต่ออกันอยู่แถวหน้ากุฏินั่นเอง พักใหญ่ผ่านไปหลวงพี่ก็ยัง

ไม่มีท่าทีจะตื่น พระพี่เลี้ยงเห็นว่าหากให้ญาติโยมรอคอยกันต่อไปจะไม่งาม จึงจำต้องปลุกพระใหม่ให้ตื่นขึ้นมารับประเคน นั่นแหละพระ ท. จึงได้งัวเงียตื่นขึ้นแล้วก็ได้สติว่าตอนนี้ท่านเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนาแล้ว

การบวชครั้งนั้นดูจะให้บทเรียนอันสูงค่าแก่คุณ ท.หลายประการ โดยสิ่งหนึ่งที่ทำให้ท่านต้องลำบากใจเสมอขณะบวชก็คือ การได้รับนิมนต์ไปในงานเลี้ยงพระ ซึ่งท่านจะต้องร่วมสวดมนต์ด้วย แต่เพราะท่านมิได้สนใจที่จะฝึกฝนท่องบทสวดมนต์มาก่อนเลย ครั้นจะมาเริ่มต้นฝึกสวดกันตอนนั้นก็ใช่ว่าจะจำได้ในเร็ววัน จึงต้องอึดอัดใจทุกครั้งที่ต้องรับกิจนิมนต์ นอกจากนี้พวกเพื่อนที่เป็นขาเที่ยวด้วยกันมาก่อนจะบวช ยังถือวิสาสะเอาเหล้าไปตุนไว้ในกุฏิท่านแม้จะเป็นวันพระก็ตามแต่ เพื่อจะเตรียมไว้ดื่มตอนบ่ายเสมือนดั่งตั้งใจจะเปลี่ยนกุฏิพระให้เป็นบาร์เหล้าไปเสียเฉย ๆ ยังงั้นเอง แม้ท่านจะนึกไม่พอใจต่อการกระทำอันอุกอาจของเพื่อน ๆ แต่ก็พูดอะไรไม่ออก เพราะก็คนกันเองทั้งนั้นและเมื่อสึกออกไปแล้วก็ไม่แคล้วต้องเที่ยวด้วยกันอีก จึงได้แต่วางเฉยและระวังองค์ท่านเองมิให้เจ้าพวกเพื่อนจอมทโมนเหล่านั้นทำให้ท่านต้องพลอยผิดศีลผิดวินัยไปด้วย

ครั้นโยมมารดาเห็นสภาพการณ์เช่นว่าในคราวแวะมาถวายของพระลูกชาย ก็ทำให้ท่านวิตกกังวลเกรงว่าหากขืนปล่อยไว้เช่นนี้ พระลูกชายจะทนการยั่วกิเลสจากเพื่อนๆ ไม่ได้ อาจแหกพรรษาสึกเสียก่อนจะครบพรรษาก็จะเสียการ นางสมบุญจึงตัดสินใจนิมนต์พระภิกษุ ท. ให้ย้ายวัดไปจำพรรษาที่วัดสุทธาราม ทางฝั่งธนบุรี โดยมิได้บอกเพื่อนๆ ของพระให้ทราบล่วงหน้า สมัยนั้นวัดนี้ยังตั้งอยู่กลางสวนการคมนาคม

เข้าออกไม่สะดวก จากฝั่งยานนาวาจะต้องลงเรือข้ามลำน้ำเจ้าพระยาไปขึ้นฝั่งตรงข้ามบริเวณวัดบางลำพูล่าง (วัดเศวตฉัตร เขตคลองสาน ในปัจจุบัน) จากนั้นก็ต้องเดินลุยสวนเข้าไปอีกไกลเอาการ การเดินตามเรือกสวนไร่นาสมัยก่อนใช่ว่าจะเดินได้สะดวกสบายเหมือนอย่างสมัยนี้ เส้นทางเดินภายในสวนก็ดูคล้ายคลึงชวนหลงได้ง่าย การข้ามท้องร่องสวนแต่ละร่อง บางครั้งก็มีเพียงลำต้นมะพร้าวหรือไม้กระดานแคบ ๆ เพียงแผ่นเดียวพาดไว้ให้เดิน เรียกว่าถ้าใจไม่เด็ดก็มีสิทธิ์ตกท้องร่องให้ได้เปียกน้ำเปรอะโคลนกันละ เมื่อได้ย้ายมาจำพรรษาที่นี่แล้วก็ทำให้พระภิกษุ ท.ได้รับความสุขสงบมากขึ้น เพราะห่างไกลจากพรรคพวกที่คอยมารบกวน นาน ๆ วันจึงจะมีเพื่อนบางคนยอมลงทุนท่องสวนลุยโคลนเข้าไปหาบ้าง แต่ก็อยู่คุยได้ไม่นานก็ต้องรีบลากลับเพราะกลัวจะมืดค่ำเสียก่อนเดี๋ยวจะเดินกลับไม่ถูก การได้มาอยู่ที่วัดกลางสวนซึ่งเจ้าอาวาสเป็นหลานของโยมมารดาเช่นนี้ก็ทำให้ท่านมีโอกาสได้รับประสบการณ์ล้ำค่าในอีกรูปแบบ นั่นก็คือการรับกิจนิมนต์สวดบังสุกุลศพ แม้ท่านจะยังเป็นภิกษุนวกะพระบวชใหม่แต่ด้วยเป็นพระที่บวชไปจากวัดทางบางกอก (สมัยนั้นกรุงเทพยังแบ่งเป็นฝั่งพระนครหรือบางกอกซึ่งถือเป็นนครหลวงกับฝั่งธนบุรีที่ถือเป็นต่างจังหวัด) ชาวบ้านชาวสวนแถบนั้นต่างเข้าใจว่าท่านคงเคร่ง จึงมักนิมนต์ท่านไปร่วมสวดบังสุกุลด้วย เมื่อได้รับนิมนต์คราวใดท่านเป็นต้องเหงื่อแตกทุกทีเพราะไหนจะยังสวดได้ไม่คล่องปาก อีกทั้งท่านก็ยังปลงไม่ค่อยได้ด้วย สำหรับเรื่องสวดนั้นพระ ท. พอจะเอาตัวรอดสวดคลอไปกับหมู่คณะได้ ตรงไหนแม่นก็ออกเสียงดังชัดถ้อยชัดคำหน่อย ตรงไหนไม่ค่อยได้ก็ทำปากขมุบขมิบสวดอยู่ในลำคอไปตามเรื่อง แต่ในส่วนของการที่ต้องไป

สวดหน้าศพนี่สิน่าเห็นใจท่านอยู่ไม่น้อย เพราะยุคนั้นเขาสวดกันหน้าศพจริง ๆ คือ ยังไม่นำศพบรรจุโลง สวดกันหน้าศพสดๆ ท่ามกลางกลิ่นศพที่คละคลุ้งไปทั่วศาลานั่นแหละ ยิ่งเวลาฉันเพลหลังจากสวดจบยิ่งมีรสชาติหนักเข้าไปอีก เพราะไหนจะต้องทนดมกลิ่นศพที่ชวนพะอืดพะอมแล้ว ยังมีฝูงแมลงวันที่บินไปมาให้วุ่น ตอมศพบ้างตอมสำรับอาหารบ้างหรือเผลอ ๆ ก็อาจเลยมาตอมหน้าตาพระบ้าง การฉันหน้าศพในยุคนั้นจึงเท่ากับเป็นการฝึกอสุภกรรมฐานขนานแท้ให้แก่พระสงฆ์องค์เจ้าไปพร้อมกันด้วยก็ว่าได้ แต่สำหรับผู้ที่ยังปลงไม่ได้และยังไม่คุ้นเคยอย่างพระภิกษุ ท. แล้ว การจะกลืนคำข้าวแต่ละคำให้ผ่านลำคอไปได้นั้นมิใช่เรื่องง่ายเลย เพราะไหนจะกลืนลงไปก็ยากอยู่แล้วซ้ำยังต้องคอยระวังมิให้ที่กลืนลงไปแล้วอาเจียนออกมาอีกต่างหาก

เท่าที่บรรยายมาแม้จะมีหลายสิ่งหลายอย่างดูทุลักทุเลและดูเหมือนการบวชของท่านจะไม่ได้อะไรนัก แต่คุณ ท. ก็ตั้งใจรักษาศีลปฏิบัติตามธรรมวินัยอย่างเต็มที่ และอดทนอยู่จนครบพรรษา เมื่อออกพรรษาได้ 3 วัน ท่านจึงลาสิกขากลับไปใช้ชีวิตทางโลกตามปกติต่อไป

นี่แหละครับชีวิตช่วงปฐมวัยของคุณ ท. เลียงพิบูลย์ แม้ดูเผินๆ จะเห็นว่าชีวิตของท่านก็เหมือนกับเด็กรุ่นทั่วไปที่ยังใช้ชีวิตอย่างไม่มีแก่นสารสาระอะไรนักคือ ทั้งเที่ยวเล่น กินดื่ม ยิงนกตกปลาสารพัด แต่หากพิจารณาดูให้ถี่ถ้วนแล้วก็จะเห็นคุณลักษณะบางประการในตัวท่านที่เด่นชัดกว่าเด็กทั่วไป นั่นก็คือ ความกตัญญูกตเวทีต่อมารดา บิดาครูอาจารย์ผู้มีพระคุณ มีความเคารพยำเกรงต่อผู้หลักผู้ใหญ่ จริงใจต่อเพื่อนพ้อง ไม่ดูถูกดูแคลนใครแม้ต่อผู้ที่ด้อยฐานะกว่า ขอเพียงให้เป็นคนดีมีความกตัญญูเท่านั้น ท่านก็พร้อมที่จะคบหาด้วยอย่างสนิทใจ

คุณธรรมความดีงามเหล่านี้ใช่ว่าจะเกิดขึ้นในจิตใจได้เองแต่ประการเดียวก็หาไม่ ย่อมต้องเกิดจากการอบรมสั่งสอน ปลูกฝังจากผู้ใหญ่โดยเฉพาะจากมารดา บิดา ครูบาอาจารย์ด้วย ทั้งจะต้องไม่เพียงแต่สอนเท่านั้นแต่จะต้องปฏิบัติให้เป็นเยี่ยงอย่างด้วย ดังนั้นมารดา บิดาที่ปรารถนาจะให้บุตรธิดาเติบโตเป็นคนดี เป็นผู้ที่จะไม่ทำให้ตนเองต้องเสียน้ำตาภายหลังแล้ว ก็ไม่ควรจะเลี้ยงลูกด้วยเงินเท่านั้น แต่ควรทุ่มเท “ใจ” ให้อย่างถึงพร้อมด้วย เพราะเงินทองสิ่งของนั้นเลี้ยงได้แต่กายเท่านั้นครับ ส่วนด้านจิตใจนั้นต้องเพาะบ่มด้วยความรัก ความอบอุ่นและศีลธรรมจริยธรรม จึงจะทำให้ได้เด็กที่มีความสมบูรณ์พร้อมทั้งด้านฮาร์ดแวร์และซอฟท์แวร์คือทั้งกายและใจนั่นเอง

พระภิกษุ ท.เลียงพิบูลย์

วัดดอนทวาย หรือวัด
บรมสถล (วัดดอน)
ในปัจจุบัน(2549)

วัดสุทธาราม
ในปัจจุบัน(2549)

มัชฌิมวัย

ภายหลังจากที่ได้ผ่านการบวชเรียนแล้วก็กล่าวได้ว่า คุณ ท. เติบใหญ่เป็นหนุ่มเต็มตัว หรือที่ตามธรรมเนียมคนไทยเราเรียกว่า เป็นคนสุกไม่ใช่คนดิบ คือ ถือว่าเป็นผู้มีความสมบูรณ์ทั้งวัยและวุฒิ เพราะผ่านการบวชเรียนรู้ดีรู้ชั่วแล้ว อย่างไรก็ตามช่วงชีวิตในระยะวัยยี่สิบของท่าน ก็เหมือนกับคนหนุ่มทั่วไปที่รักเที่ยวรักสนุก ถึงพร้อมทั้งการดื่มการเล่น และด้วยอุปนิสัยที่เป็นคนสุภาพอ่อนน้อมถ่อมตน ไม่ชอบการคุยโวโอ้อวด พูดจาไพเราะ มีความจริงใจต่อเพื่อนฝูงก็ทำให้ท่านเป็นที่รักของเพื่อน มีเพื่อนกินเพื่อนเที่ยวมากมาย โดยท่านกับเพื่อนๆ มักนัดพบกันตามสโมสร ซึ่งสมัยนั้นถือเป็นแหล่งบันเทิงของคนหนุ่มสาว ชวนกันประลองฝีมือด้วยบิลเลียดบ้าง สนุ๊กเกอร์บ้าง ตลอดจนรัสเซียน ดื่มสุราเฮฮากันอย่างสนุกสนาน หรือบางทีก็ไปเปิดวงเล่นไพ่โป๊กเกอร์กันตามบ้านเพื่อนอย่างหามรุ่งหามค่ำ โดยเฉพาะช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ทุก

อาทิตย์ นอกจากนี้ท่านกับเพื่อนๆ ยังนิยมชวนกันไปท่องเที่ยวตามต่างจังหวัด แม้สมัยนั้นการคมนาคมจะยังไม่สะดวก แต่สภาพธรรมชาติก็ยังสมบูรณ์พร้อม สร้างความเพลิดเพลินเจริญใจแก่ท่านเป็นอย่างมาก แต่ก็ด้วยการท่องเที่ยวนี่เองที่บางครั้งทำให้ท่านไปตกอยู่ในสถานการณ์อันตรายที่แทบจะเอาชีวิตไม่รอด ด้วยเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดมาก่อน

เกือบไม่รอด

โดยคราวหนึ่งในช่วงระยะประมาณปี 2460 กว่า ขณะที่คุณ ท. ยังอยู่ในวัยยี่สิบเศษ ท่านกับเพื่อนอีก 2 คน ได้ชักชวนกันไปเที่ยวตามหัวเมืองชายฝั่งทะเลด้านตะวันออก ซึ่งยุคนั้นยังไม่มีถนนหนทางสะดวกสบายเหมือนปัจจุบัน จึงนิยมเดินทางด้วยเรือ โดยจะลงเรือที่ท่าน้ำราชวงศ์จากนั้นจึงไปขึ้นเรือใหญ่ที่เป็นเรือเดินทะเลอีกทอดหนึ่ง บนเรือซึ่งส่วนใหญ่เป็นกิจการของชาวจีนจะมีบริการให้เช่าเตียงผ้าใบ พร้อมทั้งเสิร์ฟอาหารเลี้ยง 1 มื้อ โดยจัดเป็นสำรับประกอบด้วยข้าวต้มพร้อมกับ 2-3 อย่าง เมื่อออกเรือในช่วงหัวค่ำแล้วก็จะเสิร์ฟอาหารในช่วงกลางดึก จากนั้นเรือก็จะเดินทางไปถึงปลายทางราวเช้ามืด เมื่อไปถึงที่หมายและขึ้นฝั่งเรียบร้อยแล้วกลุ่มของคุณ ท. ได้เช่าห้องพักที่โรงแรมแห่งหนึ่งใกล้ท่าเทียบเรือ และท่องเที่ยวในเมืองนั้นอย่างสนุกสนานเพลิดเพลินหลายวัน

คืนวันหนึ่งเพื่อนทั้ง 2 ได้ชวนกันไปดูภาพยนตร์รอบดึก แต่คุณ ท. ต้องการพักผ่อนที่ห้องมากกว่าจึงขอตัวมิได้ไปด้วย ขณะที่เพื่อนทั้งสองเดินเตร่อยู่แถวโรงภาพยนตร์ก็ได้พบสตรีคนหนึ่งขายของอยู่บริเวณนั้น เพื่อนหนึ่งในสองจำได้ว่าหญิงคนนี้เคยอาศัยอยู่ที่บ้านของตนแล้ว

ต่อมาได้ลักขโมยสิ่งของในบ้านพร้อมกับหายตัวไป เมื่อมั่นใจว่าจำไม่ผิด จึงได้เข้าไปว่ากล่าวและทวงสิ่งของที่ถูกลักขโมยมานั้นกลับคืน จึงเป็นเหตุให้เกิดการโต้เถียงอื้ออึงขึ้น ทำให้กลายเป็นจุดสนใจของคนรอบข้าง แต่ที่ร้ายกว่านั้นคือ ทำให้ชายหนุ่มท้องถิ่นหลายคนเกิดเข้าใจผิดคิดว่าคนทั้งสองรังแกผู้หญิงตัวคนเดียว ชายเหล่านั้นจึงพากันรุมเล่นงานเพื่อนของคุณ ท. ทั้งสองจนหน้าตาฟกช้ำไปตาม ๆ กัน รีบเผ่นหนีกลับโรงแรมที่พักแทบไม่ทัน

แต่พวกเจ้าถิ่นทั้งหลายก็ยังไม่หายเดือดดาลพากันติดตามมาที่โรงแรม และเมื่อผ่านพรรคพวกคนรู้จักได้ไต่ถามรู้เหตุกันแล้ว ก็ยิ่งมีคนตามมาสมทบมากขึ้น คนเหล่านั้นพากันเข้ามานั่งตามโต๊ะชั้นล่างของโรงแรมซึ่งเปิดเป็นร้านอาหารจนแน่นขนัด ร้อนถึงคุณ ท. ที่กำลังหลับสบายต้องถูกปลุกขึ้นมากลางดึกเพื่อมาร่วมชะตากรรมที่ตนไม่ใช่ผู้ก่อไปด้วย เข้าตำราที่ว่าลงเรือลำเดียวกันถ้าจมก็ต้องจมด้วยกันนั่นแหละ เมื่อไต่ถามเพื่อนทั้งสองพอรู้ว่าอะไรเป็นอะไรแล้ว คุณ ท. เลยอาสาที่จะลงมาดูลาดเลาสถานการณ์ด้านล่าง เผื่อจะหาช่องทางกลับบ้านด้วย แต่เรือเที่ยวต่อไปที่จะกลับบางกอกก็ต้องรออีกหลายชั่วโมง ทั้งผู้คนทุกโต๊ะก็ดูจะไม่เป็นมิตรเอาเสียเลย ซะรอยทุกคนคงรู้จากเจ้าของโรงเตี๊ยมว่าคุณ ท. เป็นพวกเดียวกับคนทั้งสองที่พวกเขากำลังต้องการตัว ขณะที่กำลังนั่งหนาว ๆ ร้อน ๆ คิดหาทางหนีทีไล่อยู่ลำพังคนเดียวท่ามกลางวงล้อมของบรรดาผู้ที่หมายจะกินเลือดกินเนื้ออยู่นั้น

แต่แล้วก็เกิดมีชายคนหนึ่งในกลุ่มพวกเจ้าถิ่นได้ลุกจากที่นั่งเดินตรงเข้ามายกมือไหว้แล้วทักทายคุณ ท. ด้วยท่าทางสุภาพอ่อนน้อม ทำเอาคุณ ท. ทั้งตกใจประหลาดใจที่มีคนในกลุ่มพวกที่ตั้งท่าจะเคี้ยวท่าน

ให้แหลกนั้น เข้ามาทักทายท่านด้วยท่วงท่าที่มีสัมมาคารวะเช่นนั้น เมื่อได้ไต่ถามกันอยู่ครู่หนึ่งท่านจึงหวนระลึกได้ว่า เมื่อประมาณ 2 ปีก่อน วันหนึ่งขณะที่กำลังนั่งรับประทานอาหารในร้านอาหารย่านราชวงศ์ มีชายผู้หนึ่งนั่งโต๊ะใกล้กันกำลังเดือดร้อนหนัก เพราะถูกล้วงกระเป๋าอย่างไม่รู้ตัวทำให้ไม่มีเงินที่จะจ่ายค่าอาหาร ตลอดจนค่าที่พักและค่าเดินทางกลับบ้าน เพราะชายผู้นี้เดินทางมาจากหัวเมืองชายทะเล เมื่อต้องประสบเหตุการณ์เช่นนี้เข้าจึงทั้งตกใจและหนักใจ ไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใครเพราะเป็นคนต่างถิ่นมาตัวคนเดียวไม่รู้จักใคร เมื่อคุณ ท.ได้เห็นเหตุการณ์เช่นนั้น จึงคิดเมตตาสงสารและเห็นใจผู้ที่ต้องมาประสบเคราะห์กรรมเช่นนี้ ท่านจึงได้ช่วยจ่ายค่าอาหารแทนชายผู้นั้นทั้งยังได้มอบเงินให้จำนวนหนึ่งเพื่อเป็นค่าที่พักและค่าเดินทางกลับบ้าน รวมเป็นเงินจำนวนไม่น้อย เมื่อจู่ๆ ก็ได้รับความช่วยเหลือจากผู้ที่ตนไม่รู้จักมาก่อน ทั้งยังเป็นการช่วยเหลืออย่างเต็มใจโดยมิต้องเอ่ยปาก ก็ทำให้ชายผู้นั้นรู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณของคุณ ท. เป็นอย่างยิ่ง เขาได้พยายามจะขอทราบชื่อและที่อยู่เพื่อจะได้ส่งเงินกลับคืนมาให้ แต่คุณ ท. ก็ไม่ยอมบอกหนำซ้ำยังยืนยันที่จะช่วยเหลือโดยมิต้องมีการจ่ายคืนใด ๆ ความตื้นตันในความดีของคุณ ท. ครั้งนั้นทำให้เขาจดจำคุณ ท. ได้อย่างขึ้นใจ

และแล้วด้วยชายผู้นี้เองก็ได้ช่วยทำให้สถานการณ์หน้าสิ่วหน้าขวานขณะนั้น พลันเปลี่ยนไปกลายเป็นบรรยากาศแห่งมิตรภาพขึ้นในฉับพลัน บรรดาชายฉกรรจ์เจ้าถิ่นทั้งหลายเมื่อต่างได้ทราบคุณความดีของหนุ่มจากบางกอกท่านนี้แล้ว ต่างก็เปลี่ยนสีหน้าจากบึ้งตึงกลายเป็นยิ้มแย้มอย่างเป็นมิตรทันที ต่อมาเมื่อพวกเจ้าถิ่นได้ฟังคำชี้แจงข้อ

เท็จจริงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับเรื่องของเพื่อนคุณ ท. ทั้งสองกับสตรีที่หน้าโรงภาพยนตร์จนรู้ความเป็นมาทุกประการแล้ว ทั้งสองฝ่ายก็ได้ปรับความเข้าใจต่อกัน จากนั้นเหตุการณ์ร้ายแรงที่กำลังมีท่าจะบานปลายก็เป็นอันยุติลงอย่างสันติด้วยประการฉะนี้

กลุ่มของคุณ ท. จึงตัดสินใจที่จะเดินทางกลับบ้านในคืนนั้นเลย เพราะเพื่อนทั้งสองต่างก็ไม่มีกระจิตกระใจอยากจะอยู่ต่อไปอีกแล้ว แม้ว่าพวกเจ้าถิ่นจะขอร้องเชิญชวนให้อยู่เที่ยวต่อเพียงไรก็ตาม คืนนั้นเมื่อทุกคนเตรียมกระเป๋าพร้อมจะออกจากโรงแรมเพื่อไปลงเรือ คุณ ท. ก็ได้พบว่าค่าใช้จ่ายต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นค่าที่พักตลอดจนค่าตั๋วเรือของคนทั้งสามได้มีผู้ชำระให้แล้ว ซึ่งก็มิใช่ใครอื่นแต่เป็นชายคนที่คุณ ท. เคยช่วยเหลือไว้นั่นเอง นอกจากนี้เขาและครอบครัวพร้อมกับพรรคพวกยังได้ตามไปส่งพวกคุณ ท. ลงเรือโดยมีของฝากเลื่องชื่อของย่านนั้นอีกหลายอย่างฝากให้ติดไม้ติดมือกลับบางกอกด้วย

เหตุการณ์ครั้งนั้นได้สร้างความประทับใจแก่คุณ ท. เป็นอันมากและเป็นสิ่งหนึ่งที่พิสูจน์ให้เห็นถึงอานุภาพแห่งความดีที่ย่อมส่งผลตอบแทนแก่ผู้กระทำ แม้ว่าผู้กระทำจะมิได้ร้องขอหรือแม้แต่จะระลึกถึงเลยก็ตาม ยิ่งหากเป็นการกระทำที่ทำด้วยเจตนาอันบริสุทธิ์ มุ่งช่วยเหลืออนุเคราะห์โดยฝ่ายเดียวมิได้มุ่งหวังสิ่งตอบแทนใดๆ แล้ว กรรมดีนั้นก็จะยิ่งมีอานุภาพสูง จนอาจสามารถช่วยเหลือคนผู้นั้นในยามที่ต้องประสบเคราะห์ให้ผ่อนคลายจากหนักเป็นเบา ตลอดจนแคล้วคลาดปลอดภัยได้อย่างน่าอัศจรรย์ ดังตัวอย่างที่กล่าวแล้วนั้น

ถ่ายภาพเป็นที่ระลึกที่ญี่ปุ่น

ขณะท่องเที่ยวทางเรือ

การท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศเป็นกิจกรรมที่คุณ ท.ชื่นชอบและดำเนินมาตลอดแม้เมื่อย่างเข้าสู่บั้นปลายชีวิต ประสบ - การณ์ชีวิตเหล่านี้ต่อมาได้กลายเป็นข้อมูลสำหรับการเขียนกฎแห่งกรรมของท่านด้วย

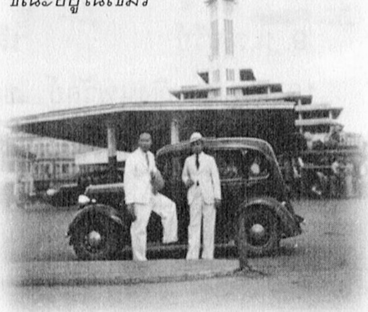

ท่องอินโดจีน (เขมร-เวียดนาม)

นั่งรถม้าชมวิวที่ลำปาง

ขณะอยู่ในเขมร

มีครอบครัว

เมื่อได้ใช้ชีวิตตามวิถีหนุ่มโสดมาได้ระยะหนึ่งจนมีการงานและฐานะมั่นคงในระดับหนึ่งแล้ว คุณ ท.ก็ได้มีครอบครัวตามวิถีปุถุชนทั่วไป ชายหนุ่มผู้มีบุคลิกสุภาพอ่อนน้อม หน้าตาคมคาย ทั้งใจคอกว้างขวางอย่างคุณ ท. ย่อมมิใช่เรื่องแปลกหากจะมีหญิงสาวมาติดพันท่านหลายคน แต่ในจำนวนนั้นสตรีที่มีความหมายต่อชีวิตของคุณ ท. อย่างลึกซึ้งเป็นพิเศษมี 2 คน คือ คุณประนอม แซ่กุ่ย เป็นชาวสมุทรปราการ (ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ 29 เม.ย.2527) และคุณบุญช่วย ด่านประยูร เป็นคนย่านสาธร กรุงเทพฯ (ถึงแก่กรรมเมื่อ 1 ก.ค.2539) โดยคุณ ท.มีบุตรรวมทั้งสิ้น 14 คน และมีหลานรวม 26 คน บุตรธิดามีรายนามดังนี้

1. นายอินทร์เฉลียว	เลียงพิบูลย์	(ถึงแก่กรรม)
2. ดร.พงศ์ศรี	เลขะวัฒนะ	
3. นางพรรณี	ไทยานนท์	
4. นายทวีวงศ์	เลียงพิบูลย์	(ถึงแก่กรรม)
5. พลเรือโท นพ.ดำรงศักดิ์ เลียงพิบูลย์		
6. นายสนั่น	เลียงพิบูลย์	(ถึงแก่กรรม)
7. พลเรือเอก ทวีชัย	เลียงพิบูลย์	
8. นางเรณู	พินธุรักษ์	
9. น.ส.สุรีย์	เลียงพิบูลย์	
10. แพทย์หญิงนพวัลย์	ขยันการนาวี	
11. น.ส.กรรณิการ์	เลียงพิบูลย์	
12. นายเฉลิมศักดิ์	เลียงพิบูลย์	
13. นางพันทิภา	มีดำเนิน	

14. น.ส.พัฒทรา เลียงพิบูลย์

ในเรื่องของการปกครองอบรมเลี้ยงดูลูกนั้น มีภาพสะท้อนให้เห็นได้เป็นอย่างดีแล้วในทรรศนะของลูก ๆ ที่มีต่อคุณ ท. ซึ่งได้นำเสนอไว้ในส่วนปัจฉิมวัยตอนท้ายแล้ว จึงจะไม่ขอกล่าวในที่นี้อีก

ภาพถ่ายครอบครัวเลียงพิบูลย์ ถ่ายเมื่อราวปี 2507 ในภาพแถวนั่งจากซ้ายคือ คุณกรรณิการ์ เลียงพิบูลย์ คุณสำราญ เลขะวัฒนะ คุณแม่สมบุญ เลียงพิบูลย์ คุณ ท.เลียงพิบูลย์ พล.ร.อ.ทวีชัย เลียงพิบูลย์ แถวยืนจากซ้ายคือ พ.ญ.นพวัลย์ ขยันการนาวี คุณสุรีย์ เลียงพิบูลย์ ดร.พงศ์ศรี เลขวัฒนะ คุณพรรณี ไทยานนท์ คุณอำนวย ไทยานนท์ พล.ร.ท.นพ.ดำรงศักดิ์ เลียงพิบูลย์ พ.ญ.พิมพ์พรรณ เลียงพิบูลย์ คุณเรณู พิณธุรักษ์

ชีวิตพลิกผัน

ดังที่กล่าวแล้วว่าชีวิตช่วงหนุ่มของคุณ ท. เต็มไปด้วยสีสันและบางครั้งก็แต่งเติมด้วยการผจญภัย การประสบกับเหตุการณ์ต่างๆ ที่ไม่

คาดหมายทั้งทางดีและไม่ดี แต่ทว่าคงไม่มีเหตุการณ์ช่วงใดที่จะมีผลต่อวิถีชีวิตของท่านมากไปกว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงปี พ.ศ. 2472 เพราะในปีนั้นท่านได้ประสบเหตุการณ์ที่ทำให้ต้องป่วยหนักขนาดหมอหมดหวัง แต่ขณะเดียวกันมันก็ทำให้ท่านตัดสินใจเด็ดขาดที่จะต้องปรับเปลี่ยนตนเองไปในทางที่ดี มีอะไรเกิดกับท่านในปีนั้นบ้างเราไปดูกัน

เริ่มจากราวเดือนพฤษภาคม คุณ ท. ได้เดินทางไปติดต่อธุระทางภาคเหนือ โดยต้องเดินทางด้วยรถไฟจากกรุงเทพถึงปากน้ำโพ ด้วยสมัยนั้นยังไม่มีทางรถไฟถึงเชียงใหม่ เมื่อไปถึงปากน้ำโพจังหวัดนครสวรรค์แล้ว ก็จะต้องเดินทางโดยพาหนะอื่นต่อไปจนถึงเชียงใหม่ ระหว่างทางหลังจากที่ออกเดินทางจากกรุงเทพแล้ว ขบวนรถได้จอดให้ผู้โดยสารพักค้างแรมที่ลพบุรีเป็นแห่งแรก ยามดึกคืนนั้นขณะที่คุณ ท. กำลังชมทัศนียภาพซากปรักหักพังของโบราณสถานในตัวเมืองลพบุรีที่สามารถมองเห็นได้จากหน้าต่างของโรงแรมที่พักนั้น ท่านก็ได้เผลอหลับไปอย่างไม่รู้ตัว และขณะนั้นท่านก็พบว่าตนเองได้ไปยืนอยู่หน้าประตูเมืองแห่งหนึ่ง มองเข้าไปเห็นมีปราสาทราชวังแลดูงดงามยิ่ง พร้อมทั้งได้พบกับชายชรานุ่งขาวห่มขาวผู้หนึ่ง ผิวเป็นสีนาก ซึ่งต่อมาคุณ ท. ได้เรียกท่านว่า “ท่านลุง” ชายชราผู้นี้ได้พาคุณ ท. เข้าไปนมัสการพระพุทธรูปทองคำที่อุโบสถแห่งหนึ่ง ขณะที่กำลังนมัสการองค์พระอยู่นั้น คุณ ท. ก็รู้สึกเหมือนกับได้ยินเสียงเตือนจากองค์พระพุทธปฏิมาว่า “อันบุคคลใด สร้างกรรมดี ความดีนั้นจะตามสนอง หากสร้างกรรมชั่ว ความชั่วก็ย่อมสนองเช่นเดียวกัน” พร้อมกับได้ยินเสียงเหมือนพระจำนวนมากได้ส่งเสียงรับขึ้นพร้อมกันว่า “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” ดังกังวานลึกเข้าไปในจิตใจของท่านเป็นอย่างยิ่ง เสียงดังกล่าว

เปรียบเสมือนเครื่องเตือนใจให้ท่านต้องคิดทบทวนดูว่าตนเองยังมีสิ่งใดบกพร่องไม่ดีบ้าง แม้ในความฝันนั้น คุณ ท. จะพยายามถามถึงข้อบกพร่องของตัวท่าน แต่พระท่านก็ตอบเพียงว่าให้กลับไปคิดดู

ครั้นเมื่อรู้สึกตัวตื่นขึ้นคุณ ท.ก็รู้สึกประหลาดใจยิ่ง เพราะความฝันนั้นช่างชัดเจนแจ่มชัดมากจนเหมือนกับไม่ใช่ฝัน ซึ่งความฝันลักษณะนี้ชั่วชีวิตของท่านจะมีเพียงไม่กี่ครั้ง ด้วยเสียงเตือนลึกลับนี้เองที่ทำให้ต่อมาเมื่อท่านเริ่มเผยแพร่งานเขียนชุดกฎแห่งกรรม ในระยะแรกท่านก็ได้ตั้งชื่องานชุดนี้ว่า "**ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว**" ต่อมาจึงได้ปรับเปลี่ยนชื่อเป็น "**กฎแห่งกรรม**"

หลังจากกลับจากการเดินทางเที่ยวนั้นแล้ว เสียงเตือนจากองค์พระยังคงก้องกังวานอยู่ภายในใจคุณ ท. แต่ท่านก็ยังไม่อาจหาคำตอบให้ตนเองได้ว่าตนยังบกพร่องในเรื่องใด ไม่กี่เดือนต่อมาคือในเดือนสิงหาคมปีนั้น ท่านก็มีโอกาสได้ไปร่วมงานเลี้ยงส่งเพื่อนคนหนึ่งซึ่งเป็นข้าราชการมีตำแหน่ง ได้รับคำสั่งจากทางราชการให้ย้ายไปประจำที่ต่างจังหวัด เพื่อน ๆ จึงได้ร่วมกันจัดงานเลี้ยงส่งขึ้นอย่างเอิกเกริกที่ภัตตาคารห้อยเทียนเหลา ในงานเลี้ยงมีเหล้าเบียร์เสิร์ฟอย่างเต็มที่สร้างความสรวลเสเฮฮาให้แก่บรรดาคอทองแดงเป็นที่ยิ่ง ตามปกติคุณ ท. เองก็ถือเป็นนักดื่มชั้นแนวหน้าคนหนึ่งในหมู่เพื่อนเช่นกัน ถึงขนาดพอเมาได้ที่ก็สามารถเอาขันน้ำแข็งครอบหัวแล้วเต้นระบำให้เพื่อนๆ ได้ฮาอย่างไม่กระดากอาย แต่เนื่องจากช่วงเดือนนั้นอยู่ในฤดูกาลเข้าพรรษา ซึ่งแม้คุณ ท. จะเป็นนักดื่มตัวยง แต่หากเป็นช่วงเข้าพรรษาแล้วท่านมักจะงดเหล้าเสมอ

การงดเหล้าเข้าพรรษานั้นท่านถือว่าเป็นบททดสอบกำลังใจได้

เป็นอย่างดี ว่าตนจะเข้มแข็งพอที่จะเอาชนะความอยากดื่มได้หรือไม่ ซึ่งถ้าสามารถเอาชนะใจตนเองได้ แม้จะชั่วระยะเวลาหนึ่งก็ย่อมจะนำมาซึ่งความภาคภูมิใจ อันแสดงให้เห็นว่าตนยังมิได้ตกเป็นทาสของน้ำเมา ทั้งยังเป็นโอกาสอันดีที่จะได้ประพฤติอยู่ในศีลในธรรม โดยเฉพาะการรักษาศีล 5 อันถือเป็นศีลเบื้องต้นของชาวพุทธได้อย่างบริบูรณ์ ทำให้อย่างน้อยในช่วงระยะปีหนึ่งได้มีโอกาสรักษาศีล ทำความดีห่างไกลจากเครื่องมึนเมาอันเป็นต้นเหตุให้ขาดสติจนอาจกระทำสิ่งไม่ดีอื่นๆ ติดตามมา ดังนั้นการนำตัวเองออกห่างจากเครื่องดื่มอัปมงคลเหล่านี้ แม้เพียงชั่วระยะ 3-4 เดือนก็ถือว่าเป็นเรื่องดีอันควรค่าแก่การอนุโมทนายิ่ง

ด้วยเหตุนี้แหละครับงานเลี้ยงคืนนั้นคุณ ท. จึงมิได้แตะแก้วเหล้าเลย ทำให้ท่านได้มีโอกาสเห็นสภาพพรรคพวกเพื่อนพ้องชาวนักดื่มทั้งหลาย หลังจากที่เมามายได้ที่ว่ามีสภาพน่าทุเรศสังเวชใจเพียงใด บางคนเมื่อเมาไม่ได้สติก็เดินเอะอะโวยวาย เที่ยวท้าชนแก้วกับโต๊ะโน้นโต๊ะนี้จนวุ่นวายแลดูเหมือนคนกึ่งดีกึ่งบ้า บางคนก็พูดจาระรานหยาบคายฟังไม่เข้าหู สร้างความอึดอัดรำคาญใจให้แก่คนรอบข้าง แต่แม้กระนั้นต่างคนต่างก็ต้องพยายามอดทนเก็บความรู้สึกไว้ในใจด้วยความเกรงใจว่าเป็นคนรู้จักกัน ต้องพยายามฝืนยิ้มแสดงอาการสนุกสนานตามน้ำไปด้วย แม้ในใจจะคิดในทางตรงข้ามก็ตาม เมื่อเห็นภาพเช่นนั้นก็ทำให้ท่านพอที่จะหวนคิดถึงตนเองได้ว่า เมื่อยามเมาได้ที่ก็คงมีสารรูปที่ไม่แตกต่างกันนัก ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกอดสูละอายใจตนเอง

ครั้นเมื่อกลับถึงบ้านในตอนดึกคืนนั้น ท่านก็ยังนำเอาเหตุการณ์ข้อคิดที่ได้พบเห็นในงานเลี้ยงมาครุ่นคิดต่อ ยิ่งคิดยิ่งพิจารณาท่านก็ยิ่งพบสิ่งที่น่าตำหนิน่ารังเกียจของตนมากขึ้น เพราะการดื่มเหล้านั้นใช่แต่

จะสร้างความเดือดร้อนแก่ผู้อื่นภายในงานเท่านั้นก็หาไม่ แม้เมื่อคราใดเกิดเมาตุปัดตุเป๋กลับบ้านก็ยังต้องเป็นภาระแก่มารดาที่ต้องพลอยอดหลับอดนอนรอคอยเวลาที่ลูกชายจะกลับ เพื่อช่วยทำความสะอาดกวาดถูอาเจียนที่คนเมามักระบายออกมา ช่วยเช็ดถูร่างกายที่เปรอะเปื้อนกว่าจะได้หลับนอนก็ดึกดื่นค่อนคืน เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ก็ทำให้ท่านฉุกคิดคำตอบต่อปัญหาที่ค้างคาใจท่านอยู่ในระยะนั้นว่า ความชั่วที่ยังมีในตัวท่านก็คือ เรื่องเสพสุรายาเมาอันเป็นการผิดศีลข้อที่ 5 นั่นเอง เมื่อคิดได้เช่นนี้แล้วก็ทำให้ท่านตัดสินใจเด็ดขาดที่จะเลิกดื่มเหล้าตลอดไป

บททดสอบที่เกือบต้องแลกด้วยชีวิต

มีคำกล่าวว่า จะทำดีมักมีมารผจญ เพื่อทดสอบว่าบุคคลนั้นจะมีความตั้งใจจริงและเข้มแข็งหนักแน่นเพียงใด คุณ ท. ก็ดูจะเป็นเช่นนั้นด้วย เพราะหลังจากที่ท่านได้ตั้งใจที่จะเลิกเหล้าเด็ดขาดแล้วนั้น เพียงไม่กี่เดือนต่อมาคือในเดือนตุลาคมหลังจากออกพรรษาแล้ว ท่านก็ได้รับเชิญให้ไปร่วมงานฉลองขึ้นบ้านใหม่และเลี้ยงวันเกิดของเพื่อนคนหนึ่งซึ่งทุกคนรู้ดีว่าเป็นนักดื่มตัวยงผู้หนึ่ง ทำให้ท่านรู้สึกหนักใจที่จะไปร่วมงานครั้งนี้ แต่ครั้นจะไม่ไปก็เกรงเพื่อนจะหาว่าแล้งน้ำใจเพราะเพื่อนอุตส่าห์จัดงานทั้งที เมื่อท่านไปถึงในงานสิ่งที่ท่านกังวลก็เป็นจริงเพราะพวกเพื่อนขาเหล้า ที่เคยร่วมชนแก้วดื่มอย่างหัวหกก้นขวิดมาด้วยกัน ต่างก็พยายามชักชวนเชื้อเชิญให้ท่านร่วมวงด้วย แม้ท่านจะพยายามบอกปัดว่าได้เลิกดื่มแล้วก็ตาม แต่พวกนั้นก็พยายามชักเหตุผลต่าง ๆ นานาให้ท่านดื่มด้วย ซึ่งเหตุผลหนึ่งที่ถูกใช้เป็นไม้ตายก็คือ

"ขอให้ร่วมดื่มเป็นครั้งสุดท้าย" หรือนัดอำลาวงการนั่นเอง เมื่อเจอข้ออ้างเช่นนี้เข้า คุณ ท. ซึ่งปกติเป็นคนขี้เกรงใจเพื่อนอยู่แล้วก็ยากที่จะทำใจแข็งได้ต่อไป แต่กระนั้นท่านก็ขอผ่อนปรนเป็นดื่มเบียร์แทนและจะดื่มเพียงแก้วเดียวเท่านั้น เพราะคิดว่าแค่เบียร์แก้วเดียวอย่างไรก็คงไม่ถึงกับเมาแน่ แต่ทว่าความคิดดังกล่าวดูจะกลายเป็นความประมาทไปเสียแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งประมาทในความคิดของเพื่อนร่วมก๊วนของท่าน เพราะเมื่อท่านรับแก้วเบียร์จากเพื่อนไปดื่ม เพียงแค่ยกแก้วจรดริมฝีปากเท่านั้นก็รู้สึกขนลุกซู่ขึ้นมาทันที ส่วนหนึ่งคงจะเป็นเพราะความรู้สึกผิดที่กำลังจะทำลายความสัตย์ของตนเอง อีกทั้งเมื่อเบียร์เข้าปากท่านก็รู้ได้ทันทีว่าเบียร์แก้วนั้นมิใช่เบียร์ธรรมดา หากแต่เป็นเบียร์ผสมเหล้า !

เมื่อรู้ว่าพรรคพวกเล่นไม่ซื่อแทนที่ท่านจะอาศัยเป็นข้ออ้างวางแก้วไม่ดื่มคำต่อไปอีก เพราะถือว่าฝ่ายตรงข้ามผิดข้อตกลงที่ท่านขอดื่มเพียงเบียร์เท่านั้น แต่คุณ ท. กลับปล่อยเลยตามเลยคิดเสียว่าตกกระไดพลอยโจน ซึ่งก็นับเป็นความผิดพลาดซ้ำสองก็ว่าได้ การดื่มนัดอำลาที่ควรจะดื่มแต่พอถนอมน้ำใจผู้ชวนจึงกลับกลายเป็นการดื่มนัดมโหฬารที่ยิ่งดื่มก็ดูจะยิ่งได้รสชาติ หรือติดลมนั่นเอง เพราะปรากฏว่าแม้จะเลิกจากงานเลี้ยงที่บ้านงานแล้ว ท่านกับเพื่อน ๆ ก็ยังตระเวนไปดื่มที่บ้านเพื่อนคนอื่นต่ออีกจนดึกดื่นค่อนคืน โดยไม่มีอาหารตกถึงท้องเลยมีแต่เพียงกับแกล้มเล็กน้อยเท่านั้น

ครั้นค่อยสร่างเมาเอาตอนย่ำรุ่งหลังจากกลับบ้านแล้ว คุณ ท. ก็รู้สึกเป็นไข้ปวดเมื่อยอ่อนเพลียอย่างหนักถึงขนาดไม่มีเรี่ยวแรงแม้แต่จะขยับตัว ร้อนถึงบิดาท่านต้องไปตามหมอนวดแผนไทยมาช่วยนวดช่วย

จับเส้นแต่ก็ดูจะไม่ได้ผลแต่ประการใด ดูคุณ ท. จะยิ่งอ่อนเพลียแรงตกมากยิ่งขึ้นทั้งนอนไม่หลับตลอดคืน คราวนี้มารดาท่านจึงไปหาหมอแผนโบราณมาช่วยเยียวยารักษาติดต่อกันสองสามวันแต่อาการก็ดูจะยิ่งทรุดหนักขึ้นทุกที มีอาการหายใจถี่ หอบ หัวใจเต้นเร็วกว่าปกติอย่างเห็นได้ชัด กลางคืนก็ยังคงนอนไม่หลับ ซ้ำร้ายยังปัสสาวะออกมาเป็นโลหิตสด ๆ มารดาของท่านจึงเปลี่ยนวิธีรักษาโดยหันไปพึ่งพาแพทย์แผนปัจจุบันแทน โดยได้แพทย์จากโรงพยาบาลกลางมาช่วยฉีดยาให้หลายเข็ม แต่อาการของท่านก็สงบลงได้เป็นพักๆ เท่านั้น ตอนนี้เองที่คุณ ท. เริ่มรู้ตัวว่าอาการเจ็บป่วยคราวนี้สาหัสไม่ธรรมดา ท่านรู้สึกเหมือนภายในร่างกายมีเสียงสั่นสะเทือนเลื่อนลั่นคล้ายกับอวัยวะจะพังทลายลง

เมื่อรู้ตัวว่าตนอาจกำลังจะตาย คุณ ท. จึงพยายามตั้งสติทำจิตใจให้เข้มแข็งตั้งมั่นอยู่ในความสงบ มิปล่อยให้ความตายมาบั่นทอนจิตใจให้หวั่นไหวหวาดกลัว ท่านพยายามตัดเรื่องวิตกทุกข์ร้อนใดๆ ออกไปให้หมดจากใจ ยอมรับสภาพความจริงของโลกว่าเรื่องเกิดเรื่องตายถือเป็นเรื่องธรรมดาโดยไม่มีการต่อต้านคัดค้าน เมื่อสามารถตั้งสติได้มั่นคงไม่หวั่นไหวไม่ยอมปล่อยใจให้เกลือกกลั้วไปกับทุกขเวทนาที่กำลังจู่โจมสังขารของท่านอย่างหนักหน่วงในขณะนั้นได้แล้ว ความรู้สึกประหลาดก็พลันอุบัติขึ้นกับท่าน รู้สึกประหนึ่งว่าจิตใจกับร่างกายได้แยกจากกันเป็นคนละส่วน ทำให้ความเจ็บปวดทุกขเวทนาไม่อาจเข้าถึงจิตท่านได้ จิตจึงรู้สึกสงบสบายเป็นอิสระ มีสติเด่นชัดจดจำทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นได้ดี

ต่อมาท่านก็ได้รับการรักษาจากนายแพทย์ใหญ่จากโรงพยาบาล

จุฬาลงกรณ์ที่รู้จักชอบพอกัน เมื่อนายแพทย์ท่านนั้นได้มาตรวจเช็ค อาการที่บ้านแล้วก็แจ้งกับมารดาบิดาของท่านว่า อาการหนักมากต้อง รีบส่งตัวเข้ารักษาในโรงพยาบาลทันที การเจ็บป่วยของท่านในครั้งนี้แม้ จะล่วงไปยังไม่กี่วันแต่ก็ทำให้ร่างกายของท่านทรุดโทรมลงอย่างมากจน น่าตกใจ เนื้อตัวซูบซีดเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก อ่อนเปลี้ยถึงขนาดไร้ เรี่ยวแรงแม้แต่จะเอามือโบกไล่แมลงวันที่มาตอมใบหน้า เมื่อนำคุณ ท. ส่งถึงโรงพยาบาลแล้ว นางพยาบาลได้แอบมากระซิบบอกกับมารดา ของท่านว่ามีโอกาสรอดน้อย ขอให้ทำใจเพราะอาการถึงขั้นวิกฤติเสีย แล้ว

ในวันอาทิตย์วันหนึ่งขณะที่คุณ ท. ยังมีอาการน่าวิตก มารดา พร้อมด้วยเพื่อนๆ ได้พากันไปเยี่ยมท่าน ขณะนั้นคุณ ท. ได้แลเห็น เหมือนมีพระภิกษุรูปหนึ่งมาในกลุ่มผู้มาเยี่ยมด้วย ในขณะที่ทุกคนไม่มี ใครเห็น ต่อมาท่านได้ทราบภายหลังว่ามารดาได้จุดธูปะลึกถึงหลวงพ่อ องค์หนึ่งซึ่งอยู่ทางแปดริ้วขอให้ท่านช่วยเหลือลูกชายให้รอดชีวิตครั้งนี้

เช้ามืดประมาณตี 5 ในวันต่อมา ท่านได้ตื่นขึ้นรู้สึกร่างกาย กระฉับกระเฉงมีเรี่ยวแรงกว่าปกติ ทั้งที่วันก่อน ๆ ยังคงอ่อนเปลี้ยไร้ เรี่ยวแรงแม้แต่จะยกแขน จากนั้นได้ลงจากเตียงและออกไปนอกห้อง ที่น่าแปลกก็คือท่านยังคงเห็นร่างของท่านอีกร่างหนึ่งนอนอยู่บนเตียง และขณะที่เดินก็รู้สึกเหมือนเท้าไม่แตะพื้น คือคล้ายกับการเลื่อนลอยไป มากกว่า เมื่อออกไปนอกห้องก็ได้พบผู้คนแปลกหน้ามากมายแลดู เหมือนคนหลายเชื้อชาติหลายสัญชาติมาออกันอยู่แน่นระเบียงจนท่าน ไม่มีช่องทางจะเดินผ่านไปได้ ต่างคนต่างพยายามหยิบยื่นขวดยา บางอย่างมาทางคุณ ท. เชิงเชื้อเชิญให้ท่านรับไปดื่ม แต่ท่านก็มิได้

สนใจต่อสิ่งที่คนเหล่านั้นหยิบยื่นให้ ต่อมาสักครู่คนเหล่านั้นต่างแตกกระจัดกระจายหายกันไปคนละทิศละทางประหนึ่งเหมือนถูกใครขับไล่ เมื่อมองไปด้านประตูทางออกก็พบว่ามีชาย 4 คน รูปร่างกำยำล่ำสันผิวเนื้อสีทองแดงนุ่งผ้าสีแดงสดมิได้สวมเสื้อ เมื่อท่านเดินผ่านประตูออกมาก็ได้พบกับชายชรานุ่งขาวห่มขาวซึ่งก็คือ "ท่านลุง" ที่ท่านเคยพบแล้วในนิมิตเมื่อครั้งที่นอนค้างคืนในจังหวัดลพบุรีนั่นเอง ท่านลุงได้ชี้ให้คุณ ท. กระโดดลงไปทางระเบียงซึ่งขณะนั้นทั้งสองอยู่บนชั้นสองของอาคาร เมื่อท่านทำตามก็ปรากฏว่าแทนที่ร่างจะร่วงตกสู่พื้นชั้นล่างแต่กลับปรากฏว่าร่างของท่านสามารถลอยอยู่กลางอากาศแล้วพุ่งตรงไปข้างหน้าอย่างรวดเร็วปานจรวด

ระหว่างทางขณะที่พุ่งผ่านไปในอากาศซึ่งอยู่ในระดับที่สูงไม่มาก ท่านได้สังเกตเห็นลักษณะแปลกของบรรยากาศและสภาพภูมิประเทศที่ผ่านไป ซึ่งมีลักษณะไม่เหมือนธรรมดาทั่วไป ที่พื้นดินเบื้องล่างก็แลเห็นกลุ่มคนตัวสีดำกำลังเดินเป็นแถวไปในทิศทางเดียวกับที่คุณ ท. กำลังพุ่งไป ทุกคนแลดูอิดโรย บ้างก็ล้มลุกคุกคลานเหมือนหมดแรงที่จะเดินต่อไป สักครู่ท่านก็ได้ไปหยุดยืนอยู่ที่หน้าผาแห่งหนึ่งเคียงข้างท่านลุง โดยบรรยากาศรอบตัวทั้งไม่มืดแต่ก็ไม่ถึงกับสว่าง หากจะเรียกว่าสลัวๆ ก็คงไม่ผิดนัก ท่านได้สนทนาไต่ถามข้อสงสัยของตนกับท่านลุงด้วยภาษาทางใจ มิต้องเปิดปากพูดเปล่งเสียงแต่อย่างใด จึงได้ทราบว่าสถานที่ที่ท่านอยู่นั้นเป็นภูมิกลางที่ไม่ใช่ทั้งนรกและสวรรค์ หรือคล้ายกับเป็นทางแยกระหว่างนรกกับสวรรค์นั่นเอง โดยพวกตัวดำที่เห็นอยู่เบื้องล่างก็คือพวกมนุษย์ใจบาปที่ได้ตายลงและกำลังจะเดินทางไปเสวยวิบากกรรมในขุมนรกตามแต่โทษทัณฑ์ความผิดที่ตนได้

ประกอบกระทำไว้ขณะที่ยังมีชีวิต ด้วยผลแห่งอกุศลนั่นเองที่ห่อหุ้มคนเหล่านี้จนมืดดำมีสภาพน่าทุกขเวทนายิ่ง ส่วนพวกที่ก่อกรรมอันเป็นกุศลความดีขณะยังมีชีวิต เมื่อหมดอายุขัยจากภพมนุษย์แล้ว คนเหล่านี้จะมีสภาพจิตใจที่ประณีตขาวสะอาดและผ่องใสจนพลอยทำให้เรือนร่างโปร่งใสไม่อาจแลเห็นได้ เว้นแต่เจ้าตัวจะปรารถนาให้มองเห็น แม้ยามใกล้อาสัญกรรมก็จะมีนิมิตสิ่งบอกเหตุ อันเป็นเครื่องหมายว่าจะได้ไปในที่ดีปรากฏให้รู้ชัด

ภพภูมิกลางนี้จึงเป็นเสมือนศูนย์รวมหรือจุดนัดพบของเหล่าวิญญาณทั้งหลายทั้งที่จะไปสู่สุคติและทุคติ โดยทุกวิญญาณยังคงมีความรู้สึกโลภ โกรธ หลง เหมือนเป็นมนุษย์เพียงแต่ไม่มีร่างกายแบบเนื้อหนังแล้วเท่านั้น และแม้คนในชาติ ภาษา และศาสนาใดก็ตามต่างก็จะต้องมีภพภูมิทั้ง 3 นี้ดุจเดียวกัน คุณ ท. สังเกตเห็นคนตัวดำเหล่านั้นเมื่อเข้าไปใกล้ทางเข้าสู่ขุมนรกต่างก็แสดงอาการดิ้นทุรนทุรายอย่างเร่าร้อน เพราะขุมนรกนั้นเป็นภพแห่งความมืดมิดและเร่าร้อนอย่างแสนสาหัส จะมีแสงสว่างบ้างก็จากเปลวเพลิงนรกเท่านั้น วิญญาณบาปเหล่านั้นจะต้องไปเสวยทุกข์ทรมานอันแสนสาหัสตราบจนกว่าจะสิ้นกรรม

จากนั้นท่านลุงก็พาคุณ ท. ไปชมบรรยากาศของสุคติภูมิบ้าง ท่านสังเกตเห็นบรรยากาศที่นั่น มีแสงสว่างเย็นตาไร้ความมืดมิดใดๆ แม้แต่น้อยไม่ว่าจะในเขาในถ้ำลึกอย่างไรก็ไม่มีความมืดมิดเลย เป็นความสว่างไสวที่ไม่จ้าตาและไม่ปรากฏแหล่งกำเนิดของความสว่างเช่นดวงอาทิตย์อย่างในเมืองมนุษย์ ทัศนียภาพรอบตัวของท่านก็ล้วนมีแต่

สิ่งอันน่าเจริญตาเจริญใจ ไม่ว่าจะเป็นภูเขาต้นไม้ ก็ล้วนแต่เป็นเงิน เป็นทองคำ ตลอดจนอัญมณีหลากชนิด แลดูเพลิดเพลินเจริญใจเป็นอย่างยิ่ง

มนุษย์เรานั้นในยามมีชีวิตอยู่ หากได้กระทำกรรมใดไม่ว่าดีหรือชั่วจะมีใครรู้เห็นหรือไม่ก็ตาม แต่อย่างน้อยที่สุดก็จะต้องมีผู้รู้เห็นเสมออยู่คนหนึ่งบุคคลผู้นั้นก็คือ ตัวผู้กระทำนั่นเอง เพราะธรรมชาติจิตของทุกคนนั้นเป็นธาตุรู้สามารถรับรู้อารมณ์ เหตุการณ์เรื่องราวต่างๆ ที่ตนประสบได้อย่างถูกต้องแม่นยำ แม้ภายหลังเมื่อเหตุการณ์ผ่านไปแล้วและผู้กระทำก็ดูเหมือนจะลืมเรื่องราวเหล่านั้นไปแล้วก็ตาม แต่เมื่อถึงกาลที่จะต้องละจากภพภูมิในปัจจุบันชาติไปนั้น เหตุการณ์แต่หนหลังที่ได้ประกอบกระทำไว้ไม่ว่าจะนานแสนนานเพียงใดโดยเฉพาะเหตุการณ์ที่มีน้ำหนักมาก ๆ จะปรากฏเป็นมโนภาพให้บุคคลผู้นั้นได้ประจักษ์และกลายเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะนำพาเขาไปสู่สุคติหรือทุคติตามควรแก่กรรมที่ได้ประกอบกระทำไว้ โดยกรรมใดที่เป็นกรรมหนักไม่ว่าจะดีหรือชั่วย่อมมีผลต่อจิตผู้นั้นมากกว่ากรรมเบา และกรรมใดที่ประกอบกระทำบ่อยๆ จนเป็นนิสัยสันดานไม่ว่าจะดีหรือชั่วย่อมส่งผลได้มากกว่ากรรมที่ทำเพียงชั่วคราว ซึ่งขั้นตอนกระบวนการ Replay เหล่านี้จะเป็นไปเองโดยอัตโนมัติตามธรรมชาติของจิตโดยที่บุคคลผู้นั้นมิอาจฝืนได้ ดังนั้นผู้ใดที่คิดว่าแม้ทำชั่วไปแล้วแต่ถ้าไม่ไปใส่ใจถึงไม่ไปยึดมั่นเอาไว้หรือเก็บเอามาครุ่นคิดแล้วก็จะไม่มีผลใด ๆ ต่อตนนั้น ผู้เขียนเห็นว่าเป็นความเข้าใจที่ไม่ถูกต้อง ถือเป็นความหลงผิดอย่างร้ายแรง ซึ่งถ้ายังคงยึดถือทิฐิที่ไม่ถูกต้องนี้ ยังมัวเมาประมาทกระทำกรรมอันหยาบช้าต่อไปแล้ว ทุคติย่อมเป็นที่หวังได้สำหรับพวกเขาเหล่านั้น โดยไม่มีสิทธิ์อุทธรณ์ฎีกาใดๆ เหมือนอย่างตอนอยู่บนโลกมนุษย์นี้เลย

เมื่อท่านลุงได้พาคุณ ท. ไปเที่ยวชมภพภูมิต่างๆ พอสมควรแล้วท่านก็ได้พากลับมาสู่ภพภูมิมนุษย์ และขอให้คุณ ท. สัญญาว่าจะเผยแพร่เรื่องราวสิ่งที่ได้มาพบเห็นนี้เมื่อถึงเวลาอันเหมาะสมแล้วเท่านั้น ซึ่งช่วงเวลาที่ว่านั้นให้หมายเอาเมื่อท่านมีหลานชายครบ 3 คนแล้ว และต่อมาท่านก็รักษาสัญญาที่ให้ไว้กับท่านลุงเป็นอย่างดี โดยนำประสบ-การณ์อันอัศจรรย์นี้มาเขียนบอกเล่าในกฎแห่งกรรมอันดับที่ 10 เรื่อง ครั้งหนึ่งในชีวิต หลังจากที่ท่านมีหลานครบจำนวนที่ท่านลุงกำหนดไว้แล้ว

เมื่อคุณ ท. รู้สึกตัวตื่นก็พบว่าตนเองยังนอนอยู่บนเตียงในโรงพยาบาล ขณะนั้นท่านสังเกตเห็นผู้คนรอบเตียงมากมายทั้งมารดาบิดา ญาติมิตร ซึ่งหลายคนดูจะผ่านการร้องไห้อย่างหนักมาแล้ว เพราะปรากฏว่าท่านได้หมดลมไปชั่วขณะตอนตี 5 นั่นเอง ทำให้หลายคนพากันเสียใจเศร้าโศกอย่างมากโดยเฉพาะมารดา บิดาของท่าน ครั้นคุณ ท. กลับมีลมหายใจได้สติฟื้นขึ้นมาอีกครั้งอย่างน่าอัศจรรย์เช่นนี้ก็ทำให้บรรยากาศอันเศร้าโศกเมื่อครู่กลับกลายเป็นความปีติยินดีเป็นล้นพ้นจนหลายคนยิ้มออกทั้งน้ำตา

หลังจากนั้นก็ปรากฏว่าอาการป่วยของคุณ ท. ค่อยๆ หายวันหายคืนจนแพทย์พยาบาลต่างพากันประหลาดใจ เพราะทางแพทย์เองก็บอกว่าคนที่มีอาการหนักขนาดนี้โอกาสรอดมีเพียงหนึ่งในร้อยเท่านั้น และเมื่อท่านหายเป็นปกติแข็งแรงดีแล้วก็ได้บวชเป็นเวลา 7 วัน ซึ่งการบวชครั้งนี้ผู้เขียนเข้าใจว่าน่าจะเป็นการบวชเพื่อขอบคุณหลวงพ่ออันศักดิ์สิทธิ์ทางแปดริ้ว ที่มารดาของท่านได้ขอบารมีให้ช่วยเหลือลูกชายในครั้งนี้ก็เป็นได้ หากผู้เขียนเดาไม่ถูกต้องก็ต้องขออภัย ณ ที่นี้ด้วย

ประสบการณ์ "ตายชั่วคราว" ของท่านในครั้งนี้ดูจะมีคุณค่าและความหมายต่อคุณ ท. เป็นอย่างมาก คือ นอกจากท่านจะเห็นโทษของสุรายาเมาอย่างซาบซึ้งถึงใจแล้ว ยังทำให้ท่านได้ประจักษ์ถึงคุณค่าของ "ความสัตย์" โดยเฉพาะอย่างยิ่งสัจจะต่อตนเอง ซึ่งแม้บางครั้งเราท่านอาจเห็นเป็นเรื่องไม่สำคัญ เพราะคิดว่าเป็นเรื่องเฉพาะตัวก็ตาม แต่บางครั้งการเสียสัตย์ต่อตนเองอาจนำผลเสียร้ายแรงมาสู่ตนเองและส่งผลกระทบถึงคนรอบข้างด้วย ดังตัวอย่างเหตุการณ์ของคุณ ท. ในครั้งนี้ นอกจากนี้ผู้เขียนยังเห็นว่าหากเราไม่มีความซื่อสัตย์แม้ต่อตนเองแล้วก็ยากเหลือเกินที่เราจะรักษาความสัตย์ต่อผู้อื่นได้อย่างจริงจัง ประการสำคัญยังอาจกล่าวได้ว่าความสัตย์เป็นคุณสมบัติสำคัญ ที่ผู้มุ่งหวังความหลุดพ้นจากห้วงทุกข์แห่งสังสารวัฏจะต้องปลูกฝังให้มีในตนเองให้ได้ เพราะการที่เราท่านจะหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดอันซ้ำซากภพแล้วภพเล่า ชาติแล้วชาติเล่าอย่างไม่มีวันจบสิ้นได้นั้นจำเป็นต้องอาศัยดวงตาแห่งปัญญาที่จะสามารถมองเห็นโลกได้อย่างเที่ยงตรงตามความเป็นจริง จนสามารถมองเห็นสภาพที่แท้จริงของทุกสรรพสิ่งในโลกว่า ล้วนไม่เที่ยง เป็นทุกข์ และไม่อยู่ในอำนาจบังคับของใคร คือมีการปรวนแปรและเปลี่ยนแปลงไปตามเหตุปัจจัยอยู่ทุกขณะ มิอาจทนยั่งยืนอยู่ในสภาพใดได้ตลอดไป ซึ่งสภาพเช่นนี้เองที่ก่อให้เกิดทุกข์โทษ เมื่อมองเห็นตามความจริงได้เช่นนั้นแล้วจิตย่อมละคลายจากความยึดถือในทุกสรรพสิ่ง หมดตัณหาความทะยานอยากเพื่อการมีการเป็นใดๆ อีกต่อไป ซึ่งสภาวะจิตที่ละคลายความทะยานอยากในทุกสรรพสิ่งได้อย่างสิ้นเชิงแล้วนี่เอง คือสภาวะที่เป็นสุขอย่างยิ่ง สงบอย่างที่สุด เป็นอิสระจากเครื่องร้อยรัดปรุงแต่งทั้งปวง หรือที่ทางพระท่าน

เรียกว่ามรรคผลนิพพานนั่นเอง ซึ่งท่านที่จะมองเห็นโลกได้ตามความเป็นจริงเช่นนี้ได้จะต้องเป็นคนจริงคนตรง หรือคนมีความสัตย์นั่นเอง เพราะหากยังเป็นคนคด มดเท็จ ไร้ความสัตย์แล้ว สภาพแห่งจิตที่บิดเบี้ยวไม่เที่ยงตรงย่อมไม่เอื้อต่อการที่จะเห็นสภาพความเป็นจริงในทุกสรรพสิ่งได้นั่นเอง ที่กล่าวนี้เป็นเพียงความรู้ความเข้าใจของผู้เขียน จะถูกผิดอย่างไรก็ขอฝากท่านผู้อ่านลองนำไปคิดพิจารณาดูนะครับ

นอกจากเรื่องสัจจะต่อตนเองแล้ว การที่คุณ ท. ได้มีโอกาสไปรู้ไปเห็นสภาพภพภูมิหลังการตายที่เรียกว่า นรก สวรรค์ ก็นับเป็นประสบการณ์อันล้ำค่าสำหรับท่านก็ว่าได้ แม้เรื่องเหล่านี้อาจมีบางท่านไม่ใคร่อยากเชื่อถือจริงจังนัก ด้วยคิดว่าเป็นเรื่องของอุปทานหรืออย่างไรก็แล้วแต่จะคิด แต่สำหรับคุณ ท. แล้วสิ่งที่ท่านได้ไปพบไปเห็นในครั้งนี้ทำให้ท่านได้รู้ซึ้งถึงเรื่องบุญบาป จนเป็นเหตุให้ต่อมาท่านได้ตั้งใจเลิกดื่มสุรายาเมาอย่างเด็ดขาด รวมทั้งค่อย ๆ ละเลิกอบายมุขตลอดจนการกระทำอันเป็นบาปทั้งหลาย สิ่งหนึ่งที่บุคคลใกล้ชิดกับท่านได้ประจักษ์ก็คือท่านเป็นผู้ที่รักษาสัจจะอย่างยิ่ง หากได้ลั่นวาจาอย่างใดออกไปแล้วก็จะพยายามรักษาให้เป็นไปตามนั้น อีกทั้งท่านยังพยายามลดละความโกรธให้บรรเทาเบาบางลงให้มากที่สุด จนไม่ใคร่มีใครได้เห็นท่านแสดงอารมณ์โกรธออกมาซึ่งนับเป็นเรื่องที่ทำไม่ได้ง่ายเลย แต่คุณ ท.ก็ได้ตั้งใจละอกุศลเหล่านี้อย่างจริงจัง จนเป็นที่ชื่นชมนับถือของผู้คนมากมาย ไม่แต่การละความชั่วเท่านั้นท่านยังพยายามกระทำในสิ่งอันเป็นคุณเป็นประโยชน์ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น ซึ่งหนึ่งในความดีเหล่านั้นก็คือ การเขียนกฎแห่งกรรมนั่นเอง!

ประกอบธุรกิจ

หลังจากประสบการณ์ "ตายชั่วคราว" แล้วต่อมาในปี พ.ศ. 2474 คุณ ท. ก็ได้เปิดกิจการของตนเองในนาม ยนตร์ภัณฑ์พาณิชย์ เป็นอาคารแถวตั้งอยู่ริมถนนเจริญกรุงใกล้แยก เอส เอ บี อันเป็นแหล่งการค้าที่สำคัญของเมืองหลวง (ย่านตลาดคลองถมในปัจจุบัน) หลังจากที่ได้เป็นลูกจ้างตามห้างร้านของฝรั่งมาหลายปี

กิจการของยนตร์ภัณฑ์พาณิชย์ เป็นกิจการค้าขายอะไหล่ชิ้นส่วนของเครื่องยนต์รถและเรือ โดยเป็นตัวแทนสั่งสินค้าเข้ามาจำหน่ายจากต่างประเทศตลอดจนตัวแทนส่งออก ซึ่งเป็นรูปแบบการค้าที่ห้างฝรั่งทั้งหลายกระทำอยู่ในยุคนั้น ตรงนี้เราจะเห็นได้ถึงความรู้ความสามารถของคุณ ท. ในเชิงการค้าและด้านภาษา ส่วนหนึ่งคงได้จากประสบการณ์ที่คลุกคลีทำงานให้กับห้างฝรั่งในช่วงต้นของชีวิตการทำงานของท่าน แต่ที่จะอดกล่าวไม่ได้ก็คือ การที่ท่านประสบความเจริญก้าวหน้าจนถึงขั้นนี้ได้ก็ด้วยสายตาอันยาวไกลของบิดามารดาที่ตั้งใจส่งเสียให้ท่านได้รับการศึกษาเป็นอย่างดีดังกล่าวแล้ว ตลอดจนพระคุณของครูบาอาจารย์ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ท่าน โดยเฉพาะความรู้ด้านภาษาอังกฤษซึ่ง ณ บัดนี้ท่านก็ได้มีโอกาสใช้มันอย่างเต็มที่ เมื่อพูดถึงภาษาอังกฤษแล้วผู้เขียนเข้าใจว่าคุณครูท่านหนึ่งที่คุณ ท. จะมิอาจลืมบุญคุณของท่านได้ก็คือ ท่านพระยาวิจิตรวรศาสตร์ อาจารย์ใหญ่ผู้เมตตากวดวิชาภาษาอังกฤษให้แก่คุณ ท. และเพื่อนๆ ที่อ่อนภาษาอังกฤษเป็นประจำหลังเลิกเรียน จนทำให้ท่านมีพื้นฐานความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี และได้นำมาใช้ประโยชน์ในทางอาชีพการงานได้อย่างเห็นผล ซึ่งหากท่านอาจารย์ฯ

ได้ทราบว่าบัดนี้ลูกศิษย์คนหนึ่งของตนประสบความสำเร็จทางการงานจนสามารถก้าวขึ้นมาเป็นเถ้าแก่ได้เช่นนี้แล้ว ก็เชื่อได้ว่าท่านจะต้องปลื้มปีติยินดีมิใช่น้อยทีเดียว เพราะสิ่งเหล่านี้แหละครับคือความสุขใจความภูมิใจประการหนึ่งของผู้เป็นครูบาอาจารย์ ไม่ว่าท่านจะได้รับการตอบแทนคุณจากศิษย์หรือไม่ก็ตาม ครูบาอาจารย์ทุกท่านย่อมมีแต่ความหวังดีและชื่นชมยินดีในความเจริญก้าวหน้าของลูกศิษย์เสมอ

ในการประกอบการค้านั้นคุณ ท. จะนำหลักของศีลธรรมมาใช้ควบคู่ด้วยเสมอ ท่านไม่เคยคิดว่าศีลธรรมจะเป็นเครื่องกีดขวางการค้าขายแต่อย่างใด ในทางตรงข้ามท่านกลับเห็นว่าด้วยศีลธรรมนี่แหละจะช่วยให้กิจการของท่านเจริญรุ่งเรืองมั่นคงด้วยเหตุผลง่าย ๆ ก็คือพ่อค้าที่ยึดถือหลักศีลธรรมย่อมจะไม่ค้าขายในสิ่งที่ผิดกฎหมายและหลักศีลธรรม แม้สิ่งเหล่านั้นหากดูเผินๆ อาจเหมือนกับให้ผลประโยชน์และกำไรงามกว่าการค้าปกติ แต่ท่านก็ตระหนักดีว่าผลประโยชน์ฉาบฉวยเหล่านั้นจะไม่คงทนถาวร ยิ่งเป็นกำไรที่ได้จากความทุกข์ร้อนของผู้อื่นดังเช่นการค้ายาเสพติด ของมึนเมาทั้งปวง ตลอดจนการฉกฉวยโอกาสโก่งราคาสินค้าในเวลาที่บ้านเมืองไม่ปกติ เงินทองที่ได้จากการค้าที่ยกมาเป็นบางตัวอย่างนี้ย่อมอยู่ไม่ทน และหนำซ้ำอาจเป็นมูลเหตุนำภัยพิบัตินานาประการมาสู่ตนเองและครอบครัวด้วย เข้าทำนอง "เงินร้อน" นั่นเอง สิ่งเหล่านี้มีตัวอย่างให้เห็นประจักษ์อยู่แล้ว เพียงแต่จะมีผู้รู้เห็นมากน้อยเพียงใดเท่านั้น เพราะโดยปกติแล้วคนเราทั่วไปมักตัดสินอะไรอย่างฉาบฉวย เช่น เมื่อเห็นพ่อค้าที่ทุจริตร่ำรวยได้กำไรมาก ก็จะใส่ใจจดจำชื่นชมแต่ความร่ำรวยหรือผลประโยชน์ที่เขาได้รับเท่านั้น แต่มักไม่ใคร่ใส่ใจหรือไม่มีโอกาสติดตามดูวิบากกรรมที่เขาได้รับในบั้นปลายว่า

ส่งผลอย่างไร

อีกประการหนึ่งก็คือ พ่อค้าที่มีศีลธรรม ย่อมไม่พูดจาหลอกลวงหรือฉวยโอกาสคดโกงลูกค้า ประเด็นนี้ก็เป็นอีกประเด็นหนึ่งที่มีการถกเถียงกันมากในปัจจุบันเพราะมีหลายท่านเชื่อว่า การโกหกเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับพ่อค้า หรือถ้าไม่โกหกก็ขายของไม่ได้อะไรทำนองนั้น แต่สำหรับคุณ ท. แล้วท่านเชื่อมั่นในอานุภาพแห่งความสัตย์เสมอ เพราะการโกหกหรือคดโกงลูกค้านั้นย่อมเท่ากับเป็นการตัดอนาคตของตนเอง เมื่อลูกค้ารู้ความจริงย่อมไม่พอใจและไม่ต้องการจะค้าขายด้วย อย่างมากก็อาจหลอกลวงเขาได้เพียงครั้งสองครั้ง เมื่อเขารู้ว่าถูกหลอกหรือเสียรู้ได้ของไม่ดีแต่ราคาแพงหรือได้ของปลอมปนไม่มีคุณภาพ ก็ย่อมจะไม่มาอุดหนุนอีก เพราะโดยปกติคนเราทุกคนไม่ว่าจะเป็นคนดีหรือไม่ดีต่างก็ชอบคนมีศีลธรรมด้วยกันทั้งนั้น และธรรมชาติอีกประการหนึ่งของคนเราก็คือ เมื่อซื้อขายกับใครจนเชื่อถือถูกใจกันแล้ว ก็มักนิยมติดต่อค้าขายกับผู้นั้นตลอดไป ไม่ใคร่อยากเปลี่ยนเจ้าหรือที่เรียกว่าซื้อขายกันจนเป็นขาประจำนั่นเอง ด้วยเหตุนี้พ่อค้าที่ซื่อสัตย์อยู่ในศีลธรรมจึงมีความเจริญรุ่งเรืองยั่งยืนกว่า สมดั่งคำโบราณที่ท่านว่า "ซื่อกินไม่หมด คดกินไม่นาน" นั่นเอง

ด้วยเหตุนี้กิจการของยนตร์ภัณฑ์พาณิชย์จึงได้มีความเจริญก้าวหน้ายั่งยืนมาได้กว่า 30-40 ปี สร้างสถานะอันมั่นคงให้แก่ครอบครัวของคุณ ท.จนท่านสามารถส่งเสียบุตรธิดาให้ได้รับการศึกษาอย่างดีตามแต่กำลังความสามารถของลูกแต่ละคน โดยในจำนวนบุตรธิดา 14 คนนั้น มีผู้สำเร็จการศึกษาอย่างน้อยปริญญาตรีถึง 12 คน ซึ่งในจำนวนดังกล่าวจบดุษฎีบัณฑิต 1 ท่าน เป็นแพทย์ 2 ท่าน (หนึ่งในนี้คือ

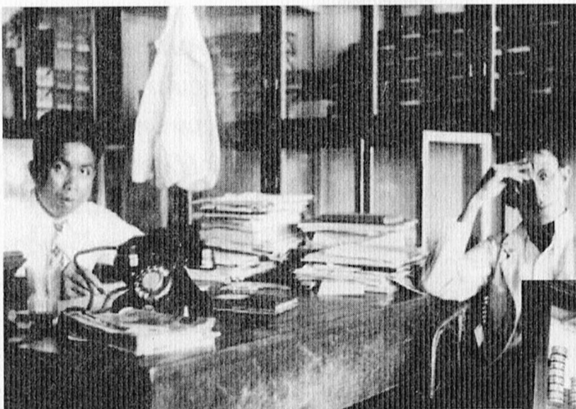
พลเรือโท นพ.ดำรงศักดิ์) และเป็นนายพลทหารเรือ 2 ท่าน ลูกของท่านส่วนใหญ่ล้วนมียศ ตำแหน่ง ฐานะทางสังคม ช่วยเชิดชูศักดิ์ศรีของวงศ์ตระกูลนำความชื่นใจภาคภูมิใจมาสู่คุณ ท. และภรรยาได้เป็นอย่างดี สิ่งเหล่านี้หากมิใช่ด้วยอานุภาพแห่งความดีแล้วผู้เขียนก็นึกไม่ออกว่าควรจะเรียกอย่างไรดี

นอกจากจะประสบความสำเร็จความเจริญก้าวหน้าทางการค้าแล้ว ณ ที่ยนตร์ภัณฑ์พาณิชย์แห่งนี้เองที่คุณท.ได้มีโอกาสรับหลานชายซึ่งเป็นบุตรของน้องสาวท่านเข้าช่วยงานด้วยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2500 และหลานชายของท่านผู้นี้ต่อมาได้มีส่วนอยู่เบื้องหลังในการเติมแต่งความสวยงามของหนังสือกฎแห่งกรรมที่ท่านพิมพ์เผยแพร่ให้แลดูน่าหยิบน่าอ่านยิ่งขึ้น ด้วยภาพสีโปสเตอร์สวยสะดุดตาประดับบนปกหน้า ท่านผู้นี้ก็คือ **ป. ภู่ประไพ** หรือ **"จิตรกรกฎแห่งกรรม"** ประจำตัว ท. เลียงพิบูลย์นั่นเอง ซึ่งเรื่องราวของท่านผู้นี้จะได้นำเสนอในลำดับต่อๆ ไป

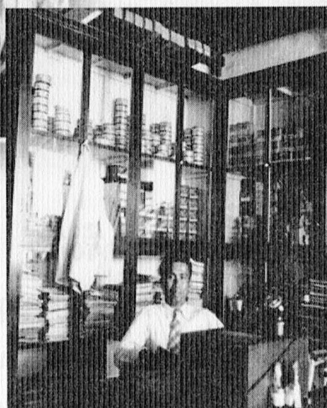

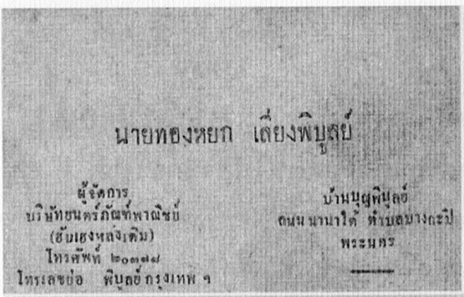

ยนตร์ภัณฑ์พาณิชย์ (ในภาพ ป้ายร้านจะเขียนตามวิธีที่นิยมในยุคนั้น)

คุณ ท.ขณะ
ทำงาน
อยู่ในร้านฯ

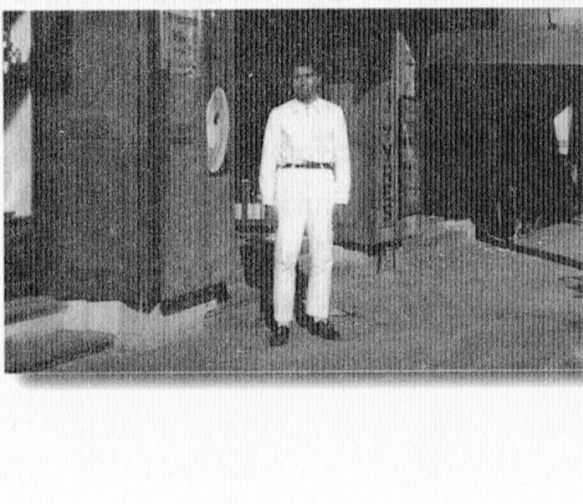

นายทองหยก เลี่ยงพิบูลย์

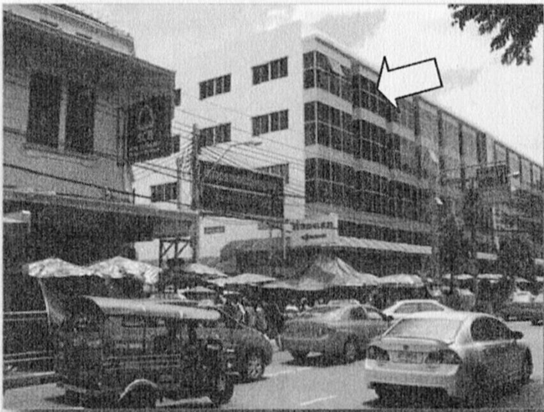
ผู้จัดการ
บริษัทยนตร์ภัณฑ์พาณิชย์
(ฮั่บเฮงหลงเดิม)
โทรศัพท์ ๒๐๓๗๗
โทรเลขย่อ พิบูลย์ กรุงเทพ ฯ

บ้านบุญพิบูลย์
ถนนนานาใต้ ตำบลบางกะปิ
พระนคร

นามบัตรที่ใช้ในการทำธุรกิจ

คุณ ท. ขณะยืนอยู่
หน้าร้านยนตร์ภัณฑ์
พาณิชย์

ที่ตั้งของบริษัท ยนตร์ภัณฑ์พาณิชย์เดิม ปัจจุบัน(2553) เป็นส่วนหนึ่งของที่ตั้งร้านจำหน่ายวัสดุอุปกรณ์ไฟฟ้าใกล้สี่แยก เอสเอบีริมถนนเจริญกรุง(ตึกแถวด้านขวาของภาพตรงลูกศรชี้ซึ่งอยู่ตรงข้ามบริษัท ดีเคเอสเอช (ประเทศไทย) จำกัด

สูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ ครั้งที่ 2

หากจะถามว่ามีการสูญเสียครั้งใดที่สร้างความเศร้าโศกเสียใจให้แก่คุณ ท. มากที่สุดในชีวิตแล้ว คงไม่มีครั้งใดเกินไปกว่าการจากไปของบิดาบังเกิดเกล้าของท่าน ทั้งที่แต่เดิมตั้งแต่เด็กท่านจะมีความรักความผูกพันใกล้ชิดกับมารดามากกว่าซึ่งก็ถือเป็นปกติวิสัย เพราะโดยทั่วไปแล้วเพศแม่ย่อมมีความรักความผูกพันต่อลูกมากกว่าตามธรรมชาติที่เป็นผู้ให้กำเนิด ทั้งยังเป็นผู้เลี้ยงดูฟูมฟักลูกมาตั้งแต่ยังอยู่ในครรภ์ โดยแม่ยอมลำบากทุกอย่าง ไหนจะต้องแบกน้ำหนักไว้ที่หน้าท้องตลอดเวลาซึ่งน้ำหนักจากครรภ์จะเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ตามอายุครรภ์ ยิ่งช่วงครรภ์แก่น้ำหนักครรภ์อาจมากกว่า 5 กก. เลยทีเดียว ก็ลองคิดดูเถิดครับ ขนาดข้าวสารเพียง 1 ถุง 5 กก. เมื่อเราลองยกดูเพียงครู่เดียวก็จะรู้สึกเมื่อยแขนเสียแล้ว แต่สำหรับคุณแม่ทุกท่านจะต้องแบกน้ำหนักครรภ์มากกว่า 5 กก. ไว้ที่หน้าท้องตลอดเวลาโดยไม่มีโอกาสได้

ปล่อยได้วางเลยจนกว่าจะคลอด นอกจากนี้ยังต้องระมัดระวังเรื่องความปลอดภัยแข็งแรงสมบูรณ์ของเด็กในท้อง อาหารรสจัดจ้านที่ถูกปากถูกลิ้นก็ต้องงด อาหารอย่างที่ไม่เคยชอบแต่มีคุณค่าต่อเด็กในครรภ์ก็จำต้องฝืนกิน ยามเจ็บป่วยไข้จะกินยาอะไรก็ต้องอยู่ในความควบคุมดูแลของแพทย์เพื่อมิให้ส่งผลถึงตัวทารก ยิ่งช่วงเวลาคลอดก็เหมือนดั่งช่วงเวลาตัดสินความเป็นความตายของทั้งแม่และลูก ครั้นคลอดออกมาแล้วแม่ก็ยังต้องประคบประหงมให้ดูดดื่มน้ำนมที่กลั่นจากอก ซึ่งมีคุณค่าพร้อมทั้งด้านสารอาหารและภูมิต้านทานโรค ที่นมผงนมกระป๋องมิอาจเปรียบได้ ลูกจึงมักอยู่ในความดูแลของแม่อย่างใกล้ชิดเสมอ ครั้นเมื่อโตขึ้นหน่อยก็ยังได้นอนเล่นบนตักแม่ ได้คลุกคลีหยอกเย้ากับแม่มากกว่าพ่อ ยิ่งกรณีของคุณ ท. ท่านรู้สึกว่ามารดาจะรักและตามใจพวกลูกๆ เสมอ จะพูดจาแต่ละครั้งก็พูดด้วยวาจานุ่มนวลอ่อนหวาน แม่ให้ความสนิทสนมใกล้ชิดกับลูกๆ ตลอดเวลา ดังนั้นเมื่อใดที่มารดาจะออกไปธุระนอกบ้านแต่ละครั้งพวกลูกๆ มักร้องขอตามไปด้วย หากมิได้ไปด้วยพอตกเย็นพวกลูกๆ ก็จะเฝ้าชะเง้อคอดูว่าแม่จะกลับหรือยัง บางทีหากแม่กลับล่าช้ากว่าที่เคย ลูกๆ ก็จะร้องไห้คิดถึงแม่ ในขณะที่ฝ่ายคุณพ่อจะมีแต่ดุและเข้มงวดกวดขันกับลูกทุกคน พ่อจะไม่ค่อยตามใจลูก เมื่อทำผิดถูกอย่างไรก็จะว่ากล่าวตักเตือนไปตามเหตุผล จึงเป็นที่ยำเกรงของพวกลูก ๆ มากกว่าแม่

แต่ต่อมาความรู้สึกดังกล่าวของคุณ ท. ก็ต้องเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง เมื่อท่านมีโอกาสได้ทราบความจริงว่าส่วนลึกในจิตใจของบิดาหรือเตี่ยนั้นก็มีความรักลูกมิได้ด้อยไปกว่ามารดาเลย เพียงแต่ในยามปกติท่านมักไม่แสดงออกมาให้เห็นเท่านั้น จนกระทั่งเมื่อคราวที่คุณ ท.

ล้มป่วยหนักอาการโคม่าจากการดื่มเหล้า "นัดอำลาวงการ" กับเพื่อนๆ ดังที่ได้กล่าวผ่านมาแล้วนั่นแหละ เป็นครั้งแรกที่ทุกคนได้รับรู้ถึงความรู้สึกอันแท้จริงของเตี่ย โดยหลังจากที่นำตัว คุณ ท. เข้ารักษาฉุกเฉินที่โรงพยาบาลจุฬาฯ และแพทย์ได้บอกกับมารดาอย่างสิ้นหวังว่า อาการของลูกชายหนักเกินกว่าจะรักษาได้เสียแล้วขอให้เตรียมใจรับเหตุการณ์ให้ดี เมื่อได้ยินเช่นนั้นท่านก็กลับมาเล่าความให้สามีฟังทั้งน้ำตา เมื่อเตี่ยได้ฟังเช่นนั้นท่านก็ไม่อาจเก็บซ่อนความรู้สึกได้อีกต่อไป ท่านได้แสดงความเสียใจออกมาให้เห็นอย่างไม่อายลูกเมีย เฝ้าบ่นเพ้อถึงลูกชายว่ายังอยู่ในวัยที่ยังไม่สมควรตาย จนไม่เป็นอันกินอันนอนซ้ำยังปรารภกับใครต่อใครว่า ท่านพร้อมจะเสียสละชีวิตตายแทนลูกหากเป็นไปได้ เพราะตนเองอายุมากแล้วแต่ลูกชายยังอยู่ในวัยหนุ่มฉกรรจ์ควรมีโอกาสได้เห็นโลกต่อไปได้อีกยาวนาน เมื่อเตี่ยได้มาเยี่ยมคุณ ท. และเห็นสภาพทุกขเวทนาอย่างสาหัสของลูกชายแล้ว ท่านก็ถึงกับน้ำตาไหลพรากจากเบ้าตาทั้งสอง เป็นครั้งแรกที่ทุกคนในครอบครัวได้มีโอกาสเห็นหยาดน้ำตาของท่าน หยาดน้ำตาของเตี่ยผู้ที่เข้มแข็งและเข้มงวดกวดขันกับลูกๆ เสมอ

ครั้นเมื่อคุณ ท. พ้นขีดอันตรายและอาการทุเลาลงมากแล้ว มารดากับคนที่บ้านจึงได้มาเล่าความจริงเรื่องนี้แก่คุณ ท. เมื่อได้ฟังแล้วก็ทำให้คุณ ท. ถึงกับตื้นตันใจจนเอ่อล้นออกมาเป็นน้ำตา ครั้งนั้นเองที่ทำให้ท่านได้ตระหนักถึงความจริงว่าเตี่ยก็รักลูกๆ มิได้ด้อยไปกว่ามารดาเลยเพียงแต่การแสดงออกแตกต่างกันเท่านั้น เพราะตลอดเวลาเตี่ยต้องทำงานอย่างหนักต้องรับผิดชอบต่อการอยู่การกินของทุกคนในครอบครัว ภาระการงานจึงทำให้ไม่มีเวลาจะใกล้ชิดกับลูกๆ ได้

มากนัก และก็ด้วยความสำนึกรับผิดชอบต่อลูกเมียนี่เองทำให้ทุกคนในบ้านไม่ต้องอดอยากขาดแคลน เพราะท่านได้ทำหน้าที่เป็นเสมือนธนาคารที่เบิกได้ไม่มีวันหมดสำหรับเมียและลูก ๆ ไม่แต่เท่านั้นเตี่ยยังประพฤติตนเป็นคนดีมีศีลมีสัตย์จนเป็นที่นับหน้าถือตาของคนในละแวกใกล้เคียง จนเป็นเกียรติเป็นศักดิ์ศรีเป็นความภาคภูมิใจของลูกเมีย

และแล้วในวันที่ 7 มกราคม พ.ศ. 2482 ก็เป็นวันที่ครอบครัวเลียงพิบูลย์ต้องประสบกับความสูญเสียครั้งใหญ่ เมื่อเสาหลักของครอบครัวได้หักโค่นลง โดยเตี่ยซึ่งล้มป่วยติดต่อกันมาระยะหนึ่งแล้วมีอาการทรุดหนักยิ่งขึ้นจนน่าเป็นห่วง คุณ ท. ได้รีบไปรับแพทย์มาดูอาการที่บ้าน เมื่อแพทย์มาถึงก็ฉีดยาให้เตี่ยเป็นการด่วน แต่อาการของท่านหาได้กระเตื้องขึ้นเลยแม้แต่น้อย เตี่ยได้แต่เหลือบตามองดูหน้าคุณ ท. อยู่ครู่หนึ่งก่อนที่จะสิ้นใจจากไปต่อหน้าลูกชาย ภาพการจากไปของบิดาบังเกิดเกล้าสร้างความสะเทือนใจอย่างแสนสาหัสแก่คุณ ท. จนไม่อาจระงับสติอารมณ์ไว้ได้ ท่านร้องไห้คร่ำครวญอย่างหนักจนแทบสิ้นสติด้วยความอาลัยรักเตี่ย คุณงามความดีของเตี่ยได้พรั่งพรูปรากฏขึ้นในใจท่านอย่างมากมาย จนไม่อาจบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้หมดสิ้น ด้านมารดาของคุณท.ก็เสียใจมิได้ด้อยไปกว่าพวกลูก ๆ เฝ้าแต่รำพึงถึงความดีของสามี เพราะตั้งแต่อยู่กินมาไม่เคยทำอะไรให้นางต้องสะเทือนใจ ทั้งไม่เคยต้องมีปากเสียงกันเลย คนดีอย่างเตี่ยมิใช่จะหาได้ง่าย ๆ เลย

งามฌาปนกิจศพของเตี่ยได้จัดขึ้น ณ เมรุชั่วคราวที่วัดยานนาวา เมื่อวันที่ 22 เมษายน 2482 โดยคุณ ท. ได้ขอร้องให้เพื่อนคือนายแพทย์ประวัติ ช่วยเขียนหนังสือเรื่อง “มารดาและทารกสงเคราะห์” พิมพ์แจกเป็นที่ระลึกในงาน โดยใช้ปกสีเหลืองมิได้ใช้ปกขาวดำตาม

ธรรมเนียมนิยมในยุคนั้นแต่ประการใด ทั้งนี้เพราะท่านเห็นว่าการใช้ปกสีขาวดำให้ความรู้สึกที่ไม่ดีแก่ผู้รับและผู้ที่จะหยิบอ่าน ยิ่งเป็นพวกเด็กคนชรา หรือคนกำลังเจ็บไข้ก็ยิ่งไม่อยากหยิบอ่าน เพราะเห็นเป็นสีอัปมงคล สีแห่งความทุกข์โศก ซึ่งจะทำให้หนังสือมีคุณประโยชน์น้อย แม้ว่าเนื้อหาสาระภายในจะดีก็ตาม หากถ้าไม่มีผู้นิยมหยิบอ่านแล้วย่อมไร้ความหมาย ด้วยเหตุนี้คุณ ท. จึงมีแนวคิดที่จะเปลี่ยนสีปกหนังสืองานศพให้กลายเป็นปกที่มีสีสันสวยงาม สดใสน่าหยิบน่าอ่าน โดยท่านได้เริ่มจากหนังสืองานศพคุณพ่อของท่านก่อน จึงอาจกล่าวได้ว่าท่านเป็นคนแรกที่มีแนวคิดเช่นนี้ และต่อมาก็มีผู้นิยมทำตามอย่างจนแพร่หลายไปทั่ว ดังที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

นี่แหละครับความรักอันบริสุทธิ์แต่เหมือนปิดทองหลังพระของพ่อ ที่ลูกส่วนใหญ่มักไม่ค่อยใส่ใจในความรักของท่านนัก บางคนกว่าจะรู้ซึ้งและเข้าใจในความรักของพ่อก็ต่อเมื่อตนได้เป็นพ่อแล้วนั่นแหละ ซึ่งบางทีก็อาจจะสายเกินไป ดังตัวอย่างพระเจ้าอชาตศัตรูผู้เนรคุณต่อพระราชบิดาคือ พระเจ้าพิมพิสาร ในครั้งพุทธกาล โดยพระองค์หลงเชื่อการยุยงของพระเทวทัต ได้จับพระบิดาขังคุกและทรมานต่างๆ นานา เพื่อจะชิงราชสมบัติ แม้พระบิดามิได้ติดใจในราชสมบัติยินดียกให้แล้วก็ยังมิวางใจยังคงจองจำคุมขังพระบิดาต่อไป จนคราวหนึ่งเมื่อมเหสีของพระองค์ให้กำเนิดพระโอรส ซึ่งทำให้พระองค์เปลี่ยนสถานะกลายเป็นพ่อคนขึ้นมาทันที ความรักอย่างสุดหัวใจที่พระองค์ทรงมีต่อพระกุมารน้อยในขณะนั้นได้ทำให้พระองค์ตระหนักถึงความรักที่บิดามีต่อบุตรขึ้นมาทันที ทำให้พระองค์หวนระลึกถึงคุณของพระบิดาขึ้นมาได้ ทรงรับสั่งให้รีบปล่อยตัวพระบิดาจากที่คุมขัง แต่ก็สายไปเสียแล้วเพราะ

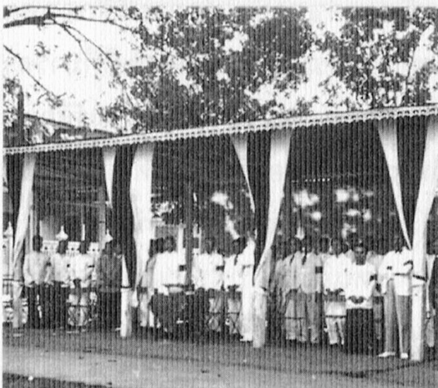
พระเจ้าพิมพิสารได้สวรรคตไปก่อนหน้านั้นไม่นานนัก ครุกรรมหนักจากการทำปิตุมาต คือ ฆ่าบิดาส่งผลให้พระองค์ต้องลงไปเสวยทุกขเวทนาในอเวจีมหานรก ซึ่งอีกนานหนักหนากว่าที่พระองค์จะได้พ้นจากนรก

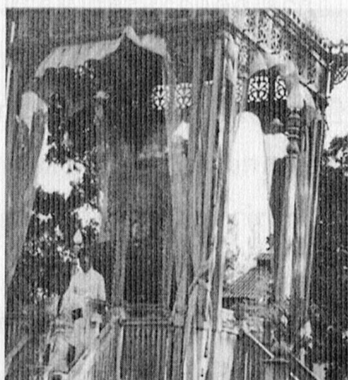
ดังนั้นท่านใดที่ยังมีคุณแม่คุณพ่ออยู่ควรหาทางทดแทนคุณเสียแต่บัดนี้ ไม่ว่าท่านจะอยู่ในเพศ วัยหรือฐานะอย่างไรก็สามารถทดแทนคุณมารดาบิดาได้ตามฐานะและโอกาสที่จะทำได้เสมอ เพราะช่วงเวลาแห่งการทดแทนคุณมารดาบิดาที่ดีที่สุดก็คือการตอบแทนขณะที่พวกท่านยังมีชีวิตอยู่ ไม่ว่ามารดาบิดาของท่านจะอยู่ในสภาพที่เป็นภาระหนักเพียงใดก็ตาม ผู้เขียนก็ได้แต่ขอร้องให้ท่านอดทนพยายามทำดีต่อบุพการีให้ถึงที่สุด จนกว่าจะลาจากกันไปข้างหนึ่ง จริงอยู่ที่ภาระเหล่านี้อาจทำให้เราต้องท้อใจ เครียด เบื่อหน่าย หงุดหงิด หรืออาจถึงขั้นหมดอาลัยในชีวิต ซึ่งเป็นธรรมดาของลูกที่ยังเป็นปุถุชนย่อมมีโอกาสเกิดความรู้สึกเหล่านี้ได้ เพียงแต่ขออย่าให้ความรู้สึกอกุศลเหล่านี้ครองใจท่านนานนัก ขอให้พยายามระลึกถึงคุณความดีที่มารดาบิดาเคยมีต่อท่าน เพื่อเอามาใช้เป็นภูมิต้านทานความคิดความรู้สึกอันเป็นอกุศลเหล่านั้น อย่างน้อยผู้มีพระคุณทั้งสองก็เป็นผู้ให้กำเนิดและเลี้ยงดูท่านจนเติบใหญ่มีโอกาสได้มีวันนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านมีรวมตลอดถึงร่างกายอันเป็นที่รักและหวงแหนยิ่งของทุกท่านถือได้ว่าล้วนเป็นมรดกที่ได้รับจากมารดาบิดาไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม ดังนั้นเมื่อบุพการีแก่เฒ่าลงสังขารร่วงโรยจนทุพพลภาพ พวกเราผู้เป็นลูกจึงมีหน้าที่ต้องปรนนิบัติดูแลท่านให้สมควรแก่สภาพ ไม่ว่าภาระนี้จะยาวนานกินเวลานับสิบปีก็ตาม หากเราท่านอดทนทำหน้าที่นี้ให้ลุล่วงได้ด้วยดีแล้วก็จะมีแต่ความรู้สึกปลอดโปร่ง ภาคภูมิใจตนเองเสมอเมื่อ

บรรยากาศในงานศพของคุณพ่อคือ เลียงพิบูลย์ บิดาของคุณ ท.

หวนระลึกถึง โดยจะไม่เกิดความรู้สึกติดค้างใดๆ ที่จะคอยบั่นทอนจิตใจตนเองให้หดหู่เศร้าหมองในภายหลัง และด้วยความรู้สึกปลอดโปร่งและภูมิใจในความดีที่ได้กระทำต่อมารดาบิดาผู้เป็นเสมือนพระอรหันต์ของลูกนี่เอง ย่อมก่อให้เกิดมหากุศลที่จะชักนำมาซึ่งความสุขความเจริญให้แก่บุคคลผู้นั้นในยามที่ยังมีชีวิตอยู่ แม้เมื่อตายแล้วก็มีโอกาสสูงที่จะได้ไปสู่ภพภูมิที่ดีต่อไป โดยมิต้องมุ่งหวังหรือร้องขอแต่ประการใด

อพยพหนีภัยสงคราม

หลังจากที่คุณ ท. ได้สูญเสียบิดาบังเกิดเกล้าผ่านพ้นไปไม่กี่ปี เหตุการณ์อันเป็นประวัติศาสตร์ครั้งสำคัญของมวลมนุษยชาติก็ได้อุบัติขึ้น เมื่อโลกของเราต้องเผชิญกับมหาสงครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งกินเวลายาวนานถึง 6 ปี นับตั้งแต่ พ.ศ. 2482-2488 โดยเริ่มจากยุทธภูมิในภาคพื้นยุโรปที่เปิดฉากโดยเยอรมันได้กรีฑาทัพเข้ารุกรานประเทศเพื่อนบ้านจนบานปลายไปทั่วภาคพื้นยุโรปเลยตลอดมาจนถึงอัฟริกาและเอเชียตะวันออกกลาง ต่อมาญี่ปุ่นก็ได้เปิดฉากสงครามขึ้นบ้างโดยเริ่มจากการโจมตีฐานทัพเรือของอเมริกาที่เพิร์ลฮาเบอร์ จากนั้นก็ส่งทัพเข้ารุกรานประเทศต่างๆ ทางเอเชียอาคเนย์ ซึ่งประเทศไทยเราแม้จะไม่ถึงกับถูกญี่ปุ่นบุกยึดครองเหมือนกับประเทศเพื่อนบ้านอื่นๆ แต่ก็ต้องตกอยู่ในสภาพจำยอมเป็นพันธมิตรกับญี่ปุ่น ยอมให้ใช้เป็นฐานทัพและเป็นทางผ่านสำหรับกองทัพลูกพระอาทิตย์ที่จะยกไปโรมรันกับอังกฤษในพม่าและอินเดีย ซึ่งต่อมาในช่วงปลายสงครามเมื่อฝ่ายสัมพันธมิตรอันประกอบด้วยแกนนำสำคัญคือ สหรัฐอเมริกาและอังกฤษ

ได้พิชิตศึกทางเยอรมันและกลุ่มสหายร่วมรบของเยอรมันทางภาคพื้นยุโรปได้แล้ว ก็ได้หันมารุกรบกับญี่ปุ่นทางภูมิภาคเอเชีย ซึ่งพลอยทำให้ไทยต้องกลายเป็นเป้าหมายทิ้งระเบิดของกองทัพสัมพันธมิตรไปด้วยอย่างเลี่ยงไม่ได้ โดยเฉพาะที่กรุงเทพซึ่งเป็นเมืองหลวงและเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญ

เมื่อคุณ ท. เห็นว่าสถานการณ์สงครามไม่น่าไว้วางใจ เพราะมีการทิ้งระเบิดในกรุงเทพถี่ขึ้นเรื่อย ๆ ด้วยความห่วงใยในสวัสดิภาพของทุกคนในครอบครัว ท่านจึงตัดสินใจอพยพย้ายไปอยู่ที่ซอยมาดีไปดี ถนนสุขุมวิท ซึ่งในสมัยนั้นถือได้ว่าเป็นชานเมืองกรุงเทพที่ผู้คนยังอยู่กันเบาบางมิได้แออัดเหมือนดั่งทุกวันนี้ โดยเพื่อนผู้หนึ่งได้ช่วยเป็นธุระติดต่อหาที่ทางที่เหมาะสมให้ จนท่านสามารถซื้อที่ดินได้แปลงหนึ่ง มีทางเข้าออกได้สะดวกทั้งราคาไม่แพง และที่บ้านหลังนี้ท่านก็ได้ประสบกับเหตุการณ์ที่ช่วยตอกย้ำความเชื่อมั่นในกฎแห่งกรรมในจิตใจของท่านให้หนักแน่นมั่นคงยิ่งขึ้น !

รอดตายปาฏิหาริย์

การจะปลูกสร้างบ้านในแปลงที่ดินที่ซื้อใหม่นี้ จำเป็นต้องมีการถมที่เพื่อยกระดับให้สูงขึ้น เนื่องจากที่ดินมีสภาพเป็นท้องไร่ท้องนา จึงต้องมีการขุดสระขนาดใหญ่ มีระยะกว้างยาว 10 คูณ 15 เมตรลึกถึง 3 เมตร เพื่อเอาดินมาใช้ถมที่ดังกล่าว นอกจากนี้สระขนาดใหญ่ยังช่วยให้มีน้ำสำรองไว้ใช้ได้อย่างสะดวกไม่ขาดแคลนด้วย

แต่แล้วในวันหนึ่งบุตรชายคนหนึ่งของคุณ ท. ซึ่งเวลานั้นมีอายุเพียง 4-5 ขวบได้หายหน้าไปภายหลังจากทานอาหารมื้อเที่ยงแล้วเสร็จ

ในเวลาประมาณ 12.30 น. โดยไม่มีใครเอะใจว่าเด็กหายไปไหน ด้วยเข้าใจว่าอาจไปเล่นกับเด็กอื่นในละแวกบ้านใกล้เคียง จนกระทั่งเวลาบ่าย 3 โมงกว่า เมื่อแม่ครัวได้เดินผ่านไปทางสระน้ำ แกสังเกตเห็นมีเสื้อผ้าลอยอยู่กลางสระ ตอนแรกก็คิดว่าอาจเป็นเสื้อผ้าที่ตากอยู่ที่ราวตากผ้าปลิวตกลงไป จึงได้ใช้ไม้เขี่ยหวังจะเอาขึ้นมาตาก แต่เมื่อเขี่ยๆ ดูก็รู้ว่าเป็นเด็กตกน้ำมิใช่เป็นเพียงเสื้อผ้าตามที่เข้าใจ ก็ตกใจร้องเรียกให้คนช่วยเป็นการใหญ่ พวกชาวบ้านใกล้เคียงต่างก็รีบเข้ามาช่วยกันจ้าละหวั่น เมื่อเอาตัวเด็กขึ้นพ้นจากน้ำแล้วก็ได้ช่วยกันปฐมพยาบาลโดยเอาตัวเด็กพาดบ่าวิ่งเพื่อเอาน้ำออกจากปอด แล้วจึงผายปอดปั๊มหัวใจจนเด็กสามารถหายใจได้อีกครั้ง จากนั้นก็ส่งคนไปเที่ยวตามคุณ ท. ที่ในเมืองเพื่อจะได้รับแพทย์มาตรวจรักษาต่อไป

เมื่อเด็กได้สติฟื้นขึ้นและไต่ถามความเป็นมาของเหตุที่เกิดขึ้นจึงทราบว่าหลังจากทานข้าวเที่ยงอิ่มหนำสำราญแล้ว แกได้เดินไปที่ท่าน้ำริมสระเพื่อจะล้างมือ แต่ขณะก้มลงจะวักน้ำล้างมือนั้นคงเกิดพลาดเสียหลักหัวขมำลงไปในน้ำแล้วก็หมดสติไป นั่นคือเด็กได้ตกน้ำมานานกว่า 2 ชั่วโมง แต่ก็กลับไม่ตายสามารถลอยอยู่บนผิวน้ำ และรอดตายมาได้อย่างน่าอัศจรรย์ยิ่ง

เหตุการณ์ดังกล่าวคงทำให้คุณ ท. ต้องขบคิดอย่างหนักว่าเป็นไปได้อย่างไรทั้งที่เด็กบางคนอย่าว่าแต่ตกน้ำลึกขนาดนี้ บางคนแม้เพียงตกลงไปในบ่อเล็กๆ ที่มีน้ำตื้นๆ ไม่ถึงกับจมมิดศีรษะก็ยังถึงกับจมน้ำเสียชีวิตก็เคยมี เมื่อคิดไปคิดมาก็ทำให้ท่านหวนระลึกได้ว่า เมื่อประมาณเกือบยี่สิบปีก่อนตอนท่านอายุ 25 ปี คราวหนึ่งขณะที่ท่านนัดแฟนสาว ซึ่งก็คือภรรยาของท่านในปัจจุบันเพื่อจะไปเที่ยวด้วยกันนั้น

ขณะกำลังสนทนากันอย่างเพลิดเพลินที่สะพานแห่งหนึ่ง ท่านได้สังเกตเห็นมีเด็กคนหนึ่งไหลมากับสายน้ำในคลองเบื้องล่าง ทันทีที่เห็นเช่นนั้นด้วยสัญชาตญาณแห่งความเมตตาในตัวท่านก็ทำให้ท่านรีบกระโจนลงไปช่วยทันที โดยมิได้คำนึงว่าขณะนั้นกำลังอยู่ในชุดเท่ชุดหล่อเพียงใด หลังจากพยายามว่ายตามอยู่พักหนึ่งท่านก็สามารถไล่ตามตัวเด็กได้ทันแล้วจึงคว้าตัวเด็กชูใบหน้าให้พ้นน้ำจากนั้นก็ค่อย ๆ ว่ายเข้าฝั่ง แล้วฝากเด็กน้อยซึ่งยังหายใจอยู่แก่พลเมืองดีคนหนึ่งที่อยู่ริมฝั่งให้ช่วยนำเด็กส่งโรงพักเพื่อติดตามหาแม่ต่อไป ส่วนตัวท่านได้เรียกรถนั่งกลับบ้านด้วยสภาพเปียกโชกไปทั้งตัวจนต้องงดเที่ยวกับแฟนสาวไปโดยปริยาย

คุณ ท. เชื่อมั่นว่าคงเป็นด้วยอานิสงส์จากการช่วยเด็กตกน้ำในครั้งนั้นแน่ที่ได้ส่งผลเป็นกุศลสะท้อนกลับมาตอบแทน ให้ลูกชายของท่านรอดพ้นจากการจมน้ำตายในครั้งนี้ได้อย่างอัศจรรย์ ซึ่งเด็กคนนั้นก็คือ พล.ร.ท.นายแพทย์ ดำรงศักดิ์ เลียงพิบูลย์ อดีตนายแพทย์แห่งราชนาวีไทย ผู้มีบทบาทสำคัญคนหนึ่งในการดูแลรักษาอาการป่วยของคุณ ท. ในช่วงวาระสุดท้ายก่อนที่ท่านจะลาจากโลกนี้นั่นเอง

เรื่องแบบนี้หากไม่ประสบด้วยตนเองก็คงยากที่จะเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง แต่สำหรับผู้ที่ได้พบได้ประสบมากับตนเองนั้น ย่อมช่วยให้หูตาสว่าง ยอมรับในอานุภาพแห่งกรรมว่าส่งผลบันดาลให้เกิดเหตุการณ์ที่เกินกว่าจะคาดหมายได้เสมอ ทั้งด้านกรรมฝ่ายดีและกรรมฝ่ายชั่ว ดังนั้นผู้ที่มุ่งหวังในความสุขสวัสดิ์จึงควรเป็นผู้ที่ไม่ประมาทมุ่งประกอบแต่กรรมดีตลอดไป สำหรับบางท่านที่อาจยังไม่เชื่อถือสนิทใจในเรื่องของผลกรรมนั้น การกระทำความดียังไงก็ย่อมดีกว่าการทำชั่ว

ทำเลวเป็นแน่ เพราะอย่างน้อยท่านก็มีแต่ได้หรือไม่ก็เสมอตัว แต่การทำความชั่วนั้นท่านอาจได้รับผลชั่วแม้แต่ในชาตินี้เลยก็เป็นได้

สัจจะสำคัญกว่าเงิน

ในช่วงระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 นั้น นอกจากเหตุการณ์ที่บุตรชายรอดจากการจมน้ำตายอย่างปาฏิหาริย์แล้ว ยังมีอีกเหตุการณ์ที่ได้สร้างความประทับใจแก่คุณ ท. เป็นอย่างยิ่ง ในเรื่องของความมีคุณธรรมมีศีลมีสัตย์ของท่านผู้หนึ่งที่ยากจะหาได้ในบุคคลทั่วไป

โดยคราวหนึ่ง ท่านได้ติดต่อขอซื้อที่แปลงหนึ่งจากเจ้าของที่ซึ่งมีบรรดาศักดิ์เป็นถึงท่านพระยา ที่ผืนนี้อยู่ไม่ห่างจากถนนใหญ่ซึ่งมีรถเมล์ผ่านไปมาสะดวกต่อการเดินทางของพวกลูก ๆ ในการไปโรงเรียน ทั้งเงียบสงบไม่จอแจ เมื่อดูจากทำเลก็รู้ได้ว่าต่อไปจะต้องมีความเจริญอย่างแน่นอน เมื่อคุณ ท.ได้ติดต่อตกลงราคากับท่านเจ้าของที่จนเป็นที่เรียบร้อย โดยได้ราคาที่คุณ ท. รู้สึกพอใจแล้ว คุณ ท.ก็ยินดีที่จะวางมัดจำล่วงหน้าเพื่อเป็นหลักประกันให้แก่ฝ่ายผู้ขาย แต่ก็ปรากฏว่าพระยาท่านนั้นกลับปฏิเสธที่จะรับเงินล่วงหน้าใด ๆ โดยท่านเพียงแต่พูดว่าเมื่อโอนที่เรียบร้อยแล้วจึงค่อยจ่าย ซึ่งนับเป็นความมีน้ำใจยิ่งของท่านเจ้าของที่ เพราะในระหว่างสงครามนั้นการซื้อขายที่ดินใช่จะโอนกันได้ง่าย ๆ รวดเร็ว เพียงไม่กี่ชั่วโมงเหมือนปัจจุบัน แต่จะต้องมีขั้นตอนการผ่านเรื่องขึ้นไปถึงกระทรวงมหาดไทยให้อนุมัติเสียก่อนจึงจะโอนได้ ทำให้การโอนแต่ละครั้งต้องใช้เวลานานบางทีก็กินเวลาเป็นแรมปี ซึ่งก็ไม่เว้นแม้แต่ในกรณีของคุณ ท. ครั้งนี้

เมื่อเวลาผ่านไปและเริ่มมีผู้ทราบข่าวการตกลงซื้อขายที่ดินใน

ครั้งนี้ ก็มีผู้อื่นสนใจอยากได้บ้างเพราะเห็นว่าราคาที่ตกลงกันนั้นยังเป็นราคาที่ถูก อีกทั้งยังมิได้ทำสัญญาจะซื้อจะขายกันเป็นลายลักษณ์อักษรแต่อย่างใด มีแต่เพียงการพูดจาตกลงกันด้วยวาจาซึ่งยังไม่อาจถือเป็นข้อผูกมัดที่แน่นหนาในทางกฎหมาย จึงปรากฏมีเหล่านายหน้าค้าที่พยายามเทียวไปขอร้องท่านเจ้าของที่ให้ขายที่แปลงนั้นแก่ตน โดยยินดีที่จะจ่ายเงินให้ในราคาที่สูงกว่าที่ตกลงไว้กับคุณ ท. แต่ไม่ว่าใครจะพยายามขวนขวายแวะเวียนไปขอร้องวิงวอนท่านพระยาอย่างใด หรือแม้แต่จะไปขอร้องให้ท่านผู้ใหญ่ที่รู้จักมักคุ้นกับท่านพระยาให้ช่วยมาพูดจาว่ากล่าวอย่างไร แต่ท่านก็ยังคงยืนกรานที่จะขายให้แก่คุณ ท. ตามที่ได้ลั่นวาจาไว้แล้ว เพราะสำหรับท่านแล้วเห็นว่าการรักษาคำพูดเป็นสิ่งสำคัญ เมื่อได้พูดสิ่งใดออกไปแล้วก็ควรที่จะรักษาให้เป็นสัตย์ ส่วนเรื่องเงินทองถือเป็นเรื่องรองไม่สำคัญ

เมื่อเรื่องเหล่านี้รู้ไปถึงคุณ ท. ก็ทำให้ท่านร้อนใจรีบไปพบเจ้าของที่ โดยเรียนท่านว่ายินดีที่จะเพิ่มราคาให้เท่ากับพวกนายหน้าที่ไปเสนอท่าน ทั้งยังพร้อมที่จะชำระเงินให้แก่ท่านพระยาก่อนแล้วจึงโอนที่กันภายหลังก็ไม่ขัดข้อง ทั้งนี้เพราะคุณ ท. เองก็เกรงใจท่านเจ้าของที่ที่จะต้องได้รับเงินล่าช้า อันเนื่องจากต้องรอคอยการโอนที่จากทางการเป็นเวลานาน ๆ แต่ไม่ว่าคุณ ท.จะพยายามคะยั้นคะยออย่างไร พระยาท่านนั้นก็ยังคงยืนกรานที่จะขายที่ให้แก่ คุณ ท. ในราคาเดิมตามที่ได้ตกลงกันไว้แต่แรกนั้น

ต่อมาการซื้อขายที่ก็สำเร็จเรียบร้อยทั้งการโอนที่และการจ่ายเงินก็เป็นไปตามราคาที่ตกลงกันไว้แต่ครั้งแรก แม้เวลาจะล่วงเลยมาแรมปีก็ตาม การที่ได้พบกับท่านผู้มีศีลสัตย์มีคุณธรรมสูงเช่นนี้ได้สร้าง

ความปลาบปลื้มตื้นตันใจแก่คุณ ท. เป็นอย่างยิ่ง ซึ่งคุณ ท.คงจะจดจำบุญคุณของท่านพระยาทวีวัชรากรในครั้งนี้ไปตลอด และที่ดินผืนนี้ก็คือบ้านพักของคุณ ท. ในซอยสมประสงค์ 5 ย่านถนนเพชรบุรี อันเป็นแหล่งพำนักหลังสุดท้ายจวบจนบั้นปลายชีวิตของท่านนั่นเอง

ช่วงชีวิตทั้งในระยะปฐมวัยและมัชฌิมวัยของคุณ ท. นี้ อาจกล่าวได้ว่าเป็นระยะแห่งการสั่งสมบทเรียนชีวิตทั้งในด้านดีและด้านไม่ดีก็ว่าได้ ซึ่งประสบการณ์เหล่านี้หากเพียงประสบแล้วปล่อยผ่านเลยไปโดยไม่มีการนำมาพินิจพิจารณาบ้างแล้วก็ย่อมจะไม่เกิดประโยชน์ใด ๆ กับเจ้าตัว เพราะมิได้ทำให้เกิดการปรับปรุง เปลี่ยนแปลงตนเองไปในทางที่ดีขึ้นแต่ประการใด

แต่สำหรับ ท. เลียงพิบูลย์แล้ว ด้วยอุปนิสัยความเป็นคนช่างสังเกต ช่างจดจำและชอบนำเหตุการณ์และเรื่องราวต่าง ๆ ที่ประสบมาพิจารณาวิเคราะห์ผลที่ได้รับทั้งด้านดีและชั่ว ก็ทำให้ท่านค่อย ๆ ตระหนักชัดในเรื่องของบุญบาป การทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ส่งผลให้ท่านค่อย ๆพิจารณาความประพฤติของตนและตั้งใจปรับเปลี่ยน แก้ไขการกระทำใด ๆ ที่ยังบกพร่องไม่ดีให้หมดไป โดยก่อน พ.ศ. 2500 ท่านก็ได้ละเลิกอบายมุขต่าง ๆ ตลอดจนการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต แล้วหันมาประกอบกระทำความดีเพื่อประโยชน์ของสังคมส่วนรวม ซึ่งหนึ่งในผลงานชิ้นสำคัญในชีวิตท่านก็คือการสร้างสรรค์งานเขียนชุดกฎแห่งกรรมที่ได้แพร่หลายเป็นที่รู้จักของผู้คนแทบทั้งประเทศในเวลาต่อมา

บ้านพักของคุณ ท.ในซอยสมประสงค์ 5 ถนนเพชรบุรี

บ้านพักของ พล.ร.ท.นายแพทย์ดำรงศักดิ์ เลียงพิบูลย์ ซึ่งปลูกสร้างในที่ดินแปลงเดียวกัน และคุณ ท.ได้ย้ายมาอยู่บ้านหลังนี้ในช่วงบั้นปลายชีวิต

ปัจฉิมวัย

หลังจากผ่านประสบการณ์ชีวิตอันหลากหลายทั้งด้านดีและไม่ดี ได้รู้ได้เห็นผลตอบสนองจากการทำความดีและความชั่วทั้งด้วยตัวของท่านเองและบุคคลรอบข้าง ก็ทำให้ท่านยิ่งมีความเชื่อมั่นในหลักธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เชื่อมั่นอย่างไม่มีข้อกังขาใดๆ อีกต่อไปว่า ทำดีย่อมได้ดีและหากทำชั่วย่อมได้รับผลชั่วตอบสนอง เป็นกฎความจริงตามธรรมชาติที่ไม่ว่าคนชาติใด ภาษาใด จะนับถือพระพุทธศาสนาหรือไม่ต่างล้วนต้องอยู่ภายใต้กฎความจริงนี้

เมื่อมีโอกาสในยามว่าง ท.เลียงพิบูลย์ มักนำเรื่องของตนในช่วงชีวิตที่ผ่านมาแล้วมาพิจารณาทบทวน ทำให้ท่านรู้สึกเสียใจและเสียดายที่ปล่อยชีวิตให้ผ่านไปอย่างไม่ได้คุณค่าเท่าที่ควร เพราะการเที่ยว เล่น กิน ดื่ม หรือการแสวงหาความสุขสนุกสนานในรูปแบบใด ๆ ก็ตาม โดยแท้จริงแล้วล้วนเป็นสิ่งซ้ำซากจำเจ หาแก่นสารสาระประโยชน์อันแท้จริงแก่ชีวิตมิได้เลย เมื่อผ่านไปแล้วทุกสิ่งก็มลายไปเหมือนเป็นเพียงความฝัน หรือแม้แต่ลาภ ยศ ชื่อเสียง ความมั่งคั่ง ตลอดจนครอบครัว มิตร

สหาย บริวาร ต่างก็เป็นเพียงสิ่งที่อยู่กับเราชั่วคราว เมื่อถึงเวลาทุกอย่างก็ต้องคืนโลกไปมิอาจพกพาติดมือไปได้เลย ประสบการณ์ชีวิตทำให้คุณ ท. เริ่มมองเห็นความจริงของชีวิต เริ่มเข้าใจว่าอะไรคือแก่นสารสาระอันแท้จริงของชีวิต

ด้วยเหตุนี้ต่อมาคุณ ท. จึงได้ตั้งใจปรับเปลี่ยนแก้ไขตนเองอย่างจริงจัง ด้วยการละเลิกอบายมุขทุกอย่าง เลิกการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตรวมทั้งการมีส่วนเกี่ยวข้อง ท่านได้หันมาถือศีล 5 อย่างเคร่งครัดไม่เบียดเบียนแม้แต่มดปลวกสัตว์ตัวเล็กตัวน้อย เจริญพรหมวิหาร 4 ถือสัจจะเป็นสำคัญเมื่อได้ออกปากรับคำหรือลั่นวาจาใดออกไปแล้วท่านจะพยายามไม่เสียสัจจะอย่างเด็ดขาด คุณธรรมอีกประการหนึ่งที่ท่านพยายามและตั้งใจอย่างยิ่งก็คือ การละวางความโกรธ ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่กระทำได้โดยง่ายสำหรับคนทั่วไป แต่สำหรับคุณ ท. ปรากฏว่าท่านสามารถควบคุมอารมณ์ความโกรธของตนได้เป็นอย่างดี จนเป็นที่ยกย่องชื่นชมของคนรอบข้างว่าไม่เคยเห็นท่านแสดงอารมณ์กับใคร อาจมีบ้างเป็นบางครั้งที่เป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับส่วนรวม ซึ่งท่านผู้อ่านจะได้อ่านต่อไป (ในหัวข้อ ท. เลียงพิบูลย์ กับนักบุญแห่ง 01 บางซื่อ) ทุกปีในช่วงเข้าพรรษา 3 เดือนจะเป็นระยะเวลาที่คุณ ท.ใช้ในการพิจารณาทบทวนความประพฤติของตนว่ายังมีสิ่งใดบกพร่องควรแก้ไขบ้าง เมื่อเห็นสิ่งใดที่ควรปรับปรุงท่านก็จะตั้งใจทำอย่างจริงจังด้วยจิตใจที่มุ่งมั่นเข้มแข็ง ทั้งยังเป็นช่วงเวลาที่ท่านใช้เพื่อศึกษาหลักธรรมคำสอนทางพระพุทธศาสนามากเป็นพิเศษอีกด้วย เพราะหลักธรรมคำสอนของพระพุทธองค์นั้น ได้ชี้แนะหนทางอันนำมาซึ่งประโยชน์สุขตั้งแต่ระดับเบื้องต้นแก่ผู้ที่ยังครองเรือนมีครอบครัว ไปจนถึงประโยชน์สุขระดับสูงสุดแก่ผู้ปรารถนาการพ้น

ทุกข์อย่างสิ้นเชิง อันถือเป็นสารัตถะที่แท้จริงของทุกชีวิต และแนวทางปฏิบัติของท่านในเรื่องนี้ต่อมาได้แพร่หลายไปในหมู่คนใกล้ชิดตลอดจนบรรดาผู้อ่านกฎแห่งกรรม จนมีผู้นิยมดำเนินตามรอยท่านและได้รับผลดีมากน้อยตามควรแก่ความตั้งใจของแต่ละคน

เริ่มงานเขียนกฎแห่งกรรม

นอกจากนี้คุณ ท. ยังได้ตั้งใจที่จะสร้างสรรค์ผลงานอันมีคุณประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวม เพื่อเป็นการทำความดีฝากไว้ให้คนรุ่นหลัง ทั้งจากเหตุการณ์ที่บุตรชายของท่านตกน้ำที่สระใหญ่ในบ้านนานกว่า 2 ชั่วโมง แล้วสามารถรอดชีวิตมาได้อย่างน่าอัศจรรย์ ประกอบกับเหตุการณ์บ้านเมืองและสังคมโลกในช่วงภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นต้นมา ต้องตกอยู่ในสภาวะสงครามเย็นอันเกิดจากการแข่งขันกันแผ่ขยายอิทธิพลระหว่างค่ายประชาธิปไตยทุนนิยมกับค่ายสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ ผลจากภาวะสงครามเย็นดังกล่าวได้ส่งผลกระทบมาถึงประเทศไทยเราทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม โดยเฉพาะในหมู่เด็กและเยาวชนได้ถูกมอมเมาให้หลงไปในทางผิด ห่างเหินจากศีลธรรมจรรยาอันดี หลงไปในลัทธิอันเป็นภัยต่อความมั่นคงของชาติ ขาดความกตัญญูกตเวที ติดยาเสพติด ผู้คนส่วนใหญ่ก็หันไปหลงใหลกับกระแสวัตถุนิยมเห็นเงินทองสำคัญกว่าคุณธรรมความซื่อสัตย์สุจริต

จากสภาพต่างๆ ดังกล่าวได้กลายเป็นแรงบันดาลใจให้คุณ ท. คิดที่จะนำเอาเรื่องของกรรมและผลที่จะได้รับจากการทำกรรมทั้งที่ดีและชั่วออกมาเผยแพร่เพื่อเป็นอุทาหรณ์เตือนใจแก่เยาวชนตลอดจนประชาชนทั่วไปให้ละเลิกการทำกรรมชั่วหันมาประกอบแต่ความดี โดย

ท่านได้เริ่มจับปากกาขีดเขียนวรรณกรรมอันทรงคุณค่านี้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2500 จวบจนถึงปี 2527 อันเป็นวาระสุดท้ายของชีวิต ท่านได้สร้างสรรค์งานเขียนในชุดกฎแห่งกรรมไว้นับร้อยเรื่อง จากข้อมูลที่เคยมีผู้รวบรวมไว้มีจำนวน 262 เรื่อง คิดเป็นความยาวกว่า 5,000 หน้า และยังมีงานเขียนปลีกย่อยชุดอื่นๆ อีกที่ไม่อาจรวบรวมนำมากล่าวได้ครบทั้งหมด โดยในระยะแรกท่านได้ตั้งชื่องานเขียนชุดนี้ว่า **"ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว"** ต่อมาจึงเปลี่ยนชื่อเป็น **"กฎแห่งกรรม"**

การเผยแพร่ครั้งแรก

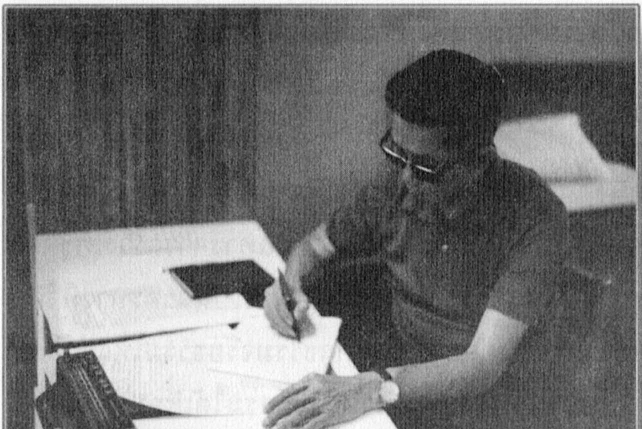
กฎแห่งกรรมเรื่องแรกได้ถูกตีพิมพ์แจกเผยแพร่เป็นครั้งแรกในงานทอดกฐิน วัดประสบสุข จังหวัดสุพรรณบุรี เมื่อปี พ.ศ. 2501 จำนวน 1,000 เล่ม เมื่อแจกออกไปแล้วปรากฏว่าได้รับความสนใจเป็นอย่างมากจนไม่พอแจก

อันที่จริงก่อนการแจกในงานกฐินดังกล่าวได้มีเพื่อนของท่านนำหนังสือเล่มนี้ไปถวายต่อพระเถระผู้ใหญ่รูปหนึ่งคือ พระธรรมวโรดมฯ (ต่อมาท่านได้ดำรงสมณศักดิ์เป็นสมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปรินายก (ปุ่น ปุณฺณสิริ) วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม) เมื่อท่านได้อ่านหนังสือเล่มนั้นแล้วถึงกับมีจดหมายแสดงความชื่นชมไปถึงคุณ ท. ในวันรุ่งขึ้น ทั้งยังได้ทรงทำนายว่าต่อไปหนังสือชุดนี้จะเป็นที่นิยมอย่างกว้างขวางและยั่งยืนถาวรตลอดไป ซึ่งจดหมายฉบับดังกล่าวได้สร้างขวัญกำลังใจให้แก่คุณ ท. เป็นอย่างยิ่ง

เมื่อกาลผ่านไปก็ปรากฏว่าสิ่งที่ครูบาอาจารย์ท่านได้คาดคะเนไว้ก็เป็นจริง เพราะหนังสือชุดกฎแห่งกรรมนี้ได้กลายเป็นที่นิยมอย่าง

กว้างขวางทั่วประเทศ มีผู้อ่านทุกเพศทุกวัย จากยอดพิมพ์ในระยะแรก 1,000 เล่มต่อฉบับได้เพิ่มสูงขึ้นกลายเป็น 30,000 เล่ม ในระยะแรกๆ คุณ ท. จะใช้ทุนทรัพย์ส่วนตัวไม่ยอมบอกกล่าวใคร แต่เมื่อมีผู้ชื่นชอบงานชุดนี้อีกทั้งชื่อเสียงของท่านได้แพร่หลายไปในวงกว้าง ก็มีผู้ศรัทธาปรารถนาจะร่วมสมทบค่าพิมพ์ด้วย แต่แม้กระนั้นด้วยยอดพิมพ์ที่มีจำนวนมากดังกล่าวแต่ละปีคุณ ท. มักต้องจ่ายทุนทรัพย์เป็นค่าจัดพิมพ์นับแสนบาทเสมอ แม้กระนั้นท่านก็ทำด้วยความยินดีเต็มใจมิได้หวังผลประโยชน์สิ่งตอบแทนใดๆ ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบเงินทอง ลาภยศ หรือชื่อเสียง บางครั้งเคยมีผู้ขอร้องให้ท่านไปแสดงตัวไปออกงานตามสถานที่ต่างๆ หรือผ่านสื่อต่างๆ ท่านก็มักจะปฏิเสธ โดยท่านเคยบอกเหตุผลแก่ผู้ใกล้ชิดที่ชอบพอกันบางคนว่า ท่านไม่อยากดังไม่ปรารถนาความมีชื่อเสียงใดๆ ต้องการเพียงได้ทำงานเขียนอย่างเงียบๆ เพราะถ้ากลายเป็นคนโด่งดังต้องคอยไปออกงานที่โน่นที่นี่แล้ว ก็จะเบียดเบียนเวลาเขียนหนังสือให้น้อยลง

คุณ ท. ขณะเขียนกฎแห่งกรรมบนโต๊ะเขียนหนังสือส่วนตัว

ความนิยมในกฎแห่งกรรม

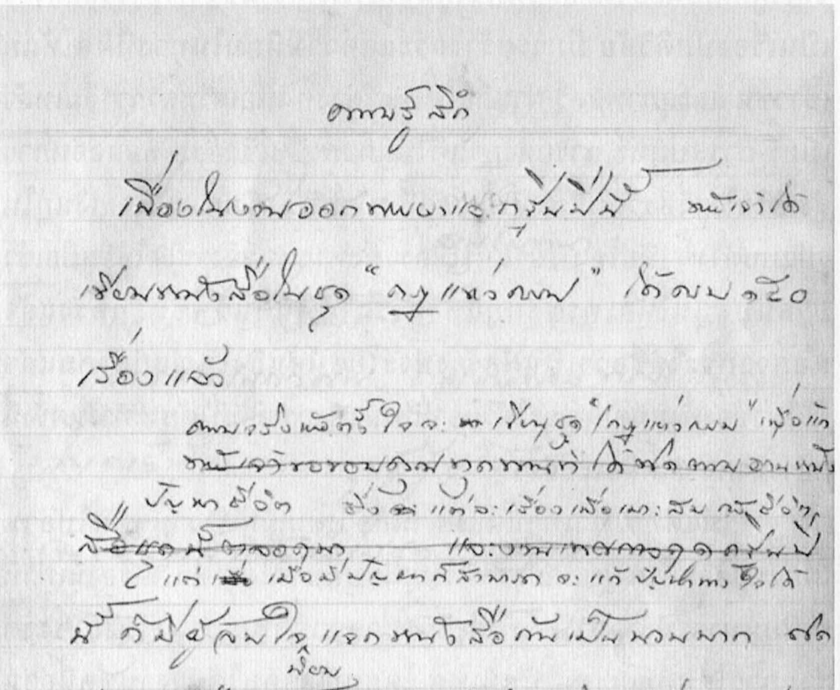
นอกจากการพิมพ์แจกส่วนตัวโดยคุณ ท. เองแล้ว หนังสือชุดกฎแห่งกรรมยังเป็นที่นิยมพิมพ์แจกในงานต่างๆ มากมาย เมื่อมีผู้ขออนุญาตพิมพ์หากเป็นเรื่องของการกุศลแล้วท่านไม่เคยขัดข้อง ทั้งยังได้กรุณาเขียนข้อความอนุโมทนาแก่ผู้จัดพิมพ์ให้ได้นำไปตีพิมพ์เป็นที่ระลึกในหนังสือด้วย แต่หากพิมพ์เพื่อจำหน่ายทางการค้าแล้วท่านจะไม่อนุญาต ดังที่เคยมีสำนักพิมพ์บางแห่งหยิบยื่นผลประโยชน์เป็นค่าลิขสิทธิ์ให้ท่านเป็นจำนวนเงินนับแสนบาท แต่ก็ได้รับการปฏิเสธจากท่าน เงินมิอาจเปลี่ยนแปลงเจตนารมณ์เดิมที่ท่านตั้งใจจะทำงานนี้เพื่อประโยชน์ส่วนรวมไปได้ สถิติการจัดพิมพ์หนังสือชุดนี้เมื่อรวมกันแล้วเชื่อว่าจะต้องมียอดเกินกว่าล้านเล่ม แต่ก็ไม่เคยมีใครรวบรวมสถิติเอาไว้ว่ากี่ล้านเล่มแล้ว เพราะตราบจนปัจจุบันแม้คุณ ท. จะล่วงลับไปนานกว่า 20 ปีแล้ว ก็ยังคงมีผู้ศรัทธาในงานชุดนี้ขออนุญาตทายาทของท่านพิมพ์ทั้งเพื่อแจกเป็นธรรมทานและเพื่อจัดจำหน่ายนำรายได้ไปใช้ในการกุศล

ความนิยมในงานชุดกฎแห่งกรรมมิได้เพียงโลดแล่นอยู่บนหน้ากระดาษเท่านั้น แต่ยังได้มีการนำไปเผยแพร่ในรูปของละครทีวีแพร่ภาพทางช่อง 7 สี ในช่วงปี 2521 โดยฉายเป็นตอนๆ สัปดาห์ละ 1 ครั้งต่อเนื่องอยู่ระยะหนึ่ง ผู้เขียนเองก็เคยชมละครชุดนี้จำได้ดีว่าเมื่อดูทีไรรู้สึกกลัวการทำบาปมาก นับเป็นละครที่มีอิทธิพลทางการสร้างสรรค์สูง ถ้าหากปัจจุบันมีการรื้อฟื้นนำกฎแห่งกรรมมาสร้างเป็นละครทางทีวีอีกก็น่าจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการฟื้นฟูศีลธรรมจริยธรรมให้แก่สังคม เพราะปัจจุบันเป็นที่ทราบกันดีว่าศีลธรรมจริยธรรมได้เสื่อมทรามจาก

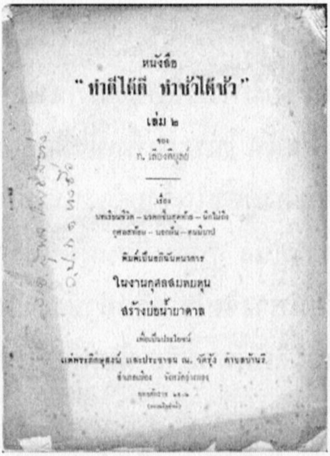
จิตใจผู้คนเป็นอย่างมาก จนเริ่มเห็นว่าการทำความชั่ว การทุจริตคดโกงเป็นเรื่องปกติวิสัย มีการสร้างกระแสความนิยมในทางที่ผิดให้แก่เยาวชน และสุภาพสตรี ผ่านสื่อโฆษณาต่างๆ เพื่อเสริมส่งการดื่มเหล้าเบียร์ การสูบบุหรี่ การแต่งกายที่ไม่สุภาพเป็นเชิงยั่วยุ ตลอดจนการส่งเสริมในเรื่องวัตถุนิยมที่เกินพอดี ทำให้เกิดกิจการปล่อยเงินกู้ในรูปแบบต่างๆ เติบโตเบ่งบานทั่วเมือง ซึ่งหากหน่วยงานใดได้ยื่นมือเข้ามาสนับสนุนให้ละครชุดกฎแห่งกรรมได้ฟื้นคืนชีพขึ้นอีกครั้งแล้ว นอกจากจะได้ชื่อว่าเป็นผู้สร้างประโยชน์อันยิ่งใหญ่แก่สังคมแล้ว ผู้เกี่ยวข้องทั้งหมดย่อมจะได้รับอานิสงส์แห่งกรรมดีที่ได้กระทำในครั้งนี้อย่างมากมายเหลือจะกล่าว

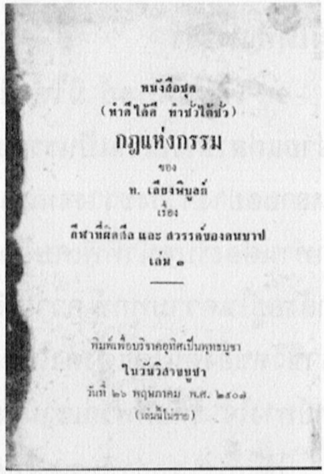
ไม่แต่ทางทีวีเท่านั้นแม้ด้านสื่อวิทยุก็มีผู้นำงานชุดนี้ไปอ่านเผยแพร่ออกอากาศ โดยสถานีวิทยุที่มีบทบาทโดดเด่นในเรื่องนี้เท่าที่ผู้เขียนทราบ คิดว่าไม่มีที่ใดเกินกว่าสถานีวิทยุ 01 บางซื่อ ซึ่งจัดรายการโดยคุณอาคม ทันนิเทศ โดยคุณอาคมได้นำงานชุดนี้อ่านออกอากาศทุกวันจันทร์ - เสาร์ ช่วงเวลา 11.00 น.–11.30 น. ต่อเนื่องนับสิบปีจวบจนคุณอาคมถึงแก่กรรม และปัจจุบันแม้สถานีแห่งนี้ได้เปลี่ยนเป็น 01 มีนบุรี (เพราะได้ย้ายที่ตั้งจากบริเวณสะพานแดงบางซื่อไปที่มีนบุรี) ภายใต้การดำเนินรายการของคุณยุทธนา เพ็งปาน แต่ก็ยังคงนำกฎแห่งกรรมที่เป็นเทปบันทึกเสียงอ่านของคุณอาคม มาออกอากาศอย่างต่อเนื่องเช่นเคย โดยสามารถเปิดรับฟังได้ที่คลื่น AM 945 เวลา 11.00 น. – 11.30 น. ทุกวันจันทร์ – เสาร์ ต้องขออนุโมทนาในกุศลเจตนาของทุกท่านที่มีส่วนร่วมเผยแพร่กฎแห่งกรรมไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ตัวอย่างลายมือต้นร่างของคุณ ท.

หนังสือ
"ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว"
เล่ม ๒
ของ
ท. เลียงพิบูลย์
เรื่อง
พิมพ์เป็นอภินันทนาการ
ในงานกุศลสมทบทุน
สร้างบ่อน้ำบาดาล

หนังสือชุด
(ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว)
กฎแห่งกรรม
ของ
ท. เลียงพิบูลย์
เรื่อง
ทิศาที่ผิดคิด และ สวรรค์ของคนบาป
เล่ม ๑
พิมพ์เพื่อบริจาคอุทิศเป็นพุทธบูชา
ในวันวิสาขบูชา
วันที่ ๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๗
(เล่มนี้ไม่ขาย)

หนังสือกฎแห่งกรรมที่พิมพ์เผยแผ่ในระยะแรก ซึ่งยังไม่มีภาพประกอบบนปก
(ด้านซ้ายคือฉบับพิมพ์แจกในปี 2502 ขวาคือปี 2507)

หนังสือกฎแห่งกรรมในยุคที่มีภาพปกสวยงาม ฝีมือของ ป.ภู่ประไพ

เป็นผู้ให้ที่แท้จริง

ท. เลียงพิบูลย์ มิได้เพียงแต่เขียนหนังสือชุดกฎแห่งกรรมแจกจ่ายแก่สาธารณชนเป็นธรรมทานเท่านั้น ในระยะที่หนังสือชุดนี้เริ่มแพร่หลายอย่างกว้างขวางจนเป็นที่รู้จักของผู้คนในวงกว้างนั้น มีผลให้ต่อมาท่านต้องรับหน้าที่พิเศษอีกประการหนึ่ง ที่ดูเหมือนผู้คนมากมายซึ่งกำลังอยู่ในความทุกข์ ความเดือดร้อนทางจิตใจ หรือกำลังสับสนกับปัญหาชีวิตของตนได้แต่งตั้งให้ท่านโดยมิได้นัดหมาย นั่นก็คือ การเป็น "แพทย์ทางใจ" ให้แก่พวกเขานั่นเอง

โดยปรากฏว่ามีบุคคลทุกเพศทุกวัยได้ติดต่อไปยังคุณ ท. เพื่อปรึกษาขอความเห็นหรือแนวทางแก้ไขที่เหมาะสมต่อปัญหาความทุกข์เดือดร้อนที่เขากำลังประสบ โดยติดต่อไปทั้งทางไปรษณีย์ ทางโทรศัพท์ หรือแม้แต่ไปขอพบด้วยตนเองที่บ้านพักของคุณ ท.

ทางไปรษณีย์นั้นในระยะแรกที่ยังมีจำนวนจดหมายไม่มากนัก คุณ ท. จะพยายามตอบกลับทุกฉบับ ซึ่งการตอบปัญหาหรือแสดงความเห็นของท่านนั้น จะทำอย่างประณีตด้วยความตั้งใจมิใช่เพียงตอบผ่านๆ ให้พ้นไปเท่านั้น เพราะท่านตระหนักดีว่าจดหมายหรือไปรษณียบัตรแต่ละฉบับนั้นมีความหมายต่อท่านผู้ถามเพียงใด ผู้เขียนจะขอยกตัวอย่างที่ท่านได้เมตตาตอบจดหมายให้คำชี้แนะแก่สตรีท่านหนึ่งดังความที่คัดมาต่อไปนี้

หนูร้ายงที่น่าสรรเสริญ *14 ตุลาคม 2518*

ลายมือของหนูบ่งถึงความเป็นผู้มีระเบียบ สะอาด เป็นตัวของตัวเองและเข้มแข็งดีมาก การหวังดีต่อผู้อื่นนั้น ควรศึกษาภูมิหลังของ

เขาเสียก่อน เพราะคนเรานั้นชอบยอกันเป็นส่วนมาก ยิ่งถ้าเป็นคนที่มีคนยกย่อง นับถือมากๆ ด้วยแล้ว จะถูกตำหนิหรือชี้ให้เห็นข้อบกพร่องไม่ได้เลย เพราะเขาเคยรับฟังแต่คำเยินยอเสียจนคิดว่าตนเป็นเทวดา เพราะฉะนั้นจึงมีคำพูดอยู่คำหนึ่งว่า จงยอเท่าที่จะยอได้ แต่ติเมื่อจำเป็นที่จะต้องติเท่านั้น

การยอนั้นก็เป็นมุสา การยอจึงผิดศีล ไม่บังควรที่จะทำเป็นคนปากหวาน เพราะไม่จริงใจ แต่การตินั้น ถึงแม้เราจะไม่มีเจตนาจะติเพียงแต่ชี้ความถูกผิดก็ตามก็ยังหาคนที่รับฟังได้ยาก นี่เป็นสภาวะวิสัยซึ่งหนูจะต้องทำใจเสียใหม่ คือตั้งความอุเบกขาไว้ นอกเสียจากถ้าถูกปรึกษาจึงค่อยพูด มิฉะนั้นนิ่งเสียดีกว่า เข้าตำราพูดไปสองไพเบี้ย นิ่งเสียตำลึงทอง

คนสมัยนี้ที่จะมีความจริงใจต่อกันนั้นยากมาก เพราะฉะนั้นหนูต้องระวังคำพูดไว้ให้จงหนัก โอษฐภัยนั้นเคยฆ่าคนมานักต่อนักแล้ว

เด็กสาวๆ สมัยนี้ที่จะมีนิสัยเช่นหนูก็หายาก หนูจึงเป็นคนดีที่น่ายกย่อง สรรเสริญโดยแท้ขอให้หนูรักษาความดีนี้ไว้ตลอดกาล

หนังสือที่ลุงเขียนและเพิ่งพิมพ์เสร็จนี้ ก็ได้กล่าวถึงการข่มใจไว้หลายตอน ขอให้หนูอ่านแล้วพิจารณาดูเถิด หนูเป็นคนฉลาดมีอนาคต จงทำใจให้สบายเป็นอุเบกขา แล้วหนูจะมีความสุข

ด้วยความปรารถนาดี

ท. เลียงพิบูลย์

ต่อมาเมื่อจำนวนจดหมายมีมากขึ้น จนเกินความสามารถที่ท่านจะตอบได้ เพราะต้องไม่ลืมว่าปกติท่านต้องรับผิดชอบต่อธุรกิจการค้าที่

ดำเนินอยู่ ทั้งต้องเจียดแบ่งเวลาให้กับการเขียนกฎแห่งกรรมรวมทั้งการเดินทางหาข้อมูลมาประกอบการเขียน ก็ทำให้การตอบจดหมายอาจไม่ครบทุกฉบับ คือเป็นไปตามสภาพเท่าที่สามารถทำได้ บางครั้งก็ต้องตอบโดยรวมผ่านทางหนังสือกฎแห่งกรรมที่เขียน ไม่อาจตอบแยกเป็นการส่วนตัวรายฉบับได้

แม้ทางโทรศัพท์ท่านก็ยินดีที่จะให้คำปรึกษาชี้แนะ ตามความรู้ความสามารถด้วยความเต็มใจเสมอ ถึงบางครั้งจะโทรมาในยามวิกาลที่ผู้คนต่างกำลังหลับสบายก็ตาม ดังเช่นมีรายหนึ่งกำลังทุกข์ร้อนเรื่องลูกจนไม่อาจข่มตาให้หลับได้ ต้องโทรมาขอคำปรึกษาจากคุณ ท. ตอนตีสอง แม้กระนั้นท่านก็ยังคงยินดีให้คำชี้แนะจนฝ่ายตรงข้ามพอจะสงบใจลงได้ หนำซ้ำยังได้แนะนำวิธีทำใจให้สงบด้วยการภาวนาพุทโธพร้อมกับรู้ลมหายใจเข้าออกไปด้วย เพื่อให้สามารถหลับได้ง่าย หลับได้สบายเป็นของแถมอีกต่างหาก

ส่วนผู้ที่ดั้นด้นมาขอคำปรึกษาจากท่านถึงที่บ้านพักก็ทำนองเดียวกัน บางรายท่านต้องเสียสละเวลานับเป็นชั่วโมงเพื่อฟังการระบายความทุกข์ร้อนจากผู้นั้น จนทำให้ล่วงเลยเวลารับประทานอาหารไป ท่านก็มิได้แสดงอาการท่าทีหงุดหงิดรำคาญแต่ประการใด ยังคงมีท่าทีฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ และแม้บางรายจะมาเพื่อขอคำแนะนำ แต่เมื่อได้พบกันก็เล่นบทเหมาเป็นผู้พูดแต่ฝ่ายเดียว จนทำให้ฝ่ายที่ควรจะเป็นผู้พูดเพื่อให้คำชี้แนะต้องกลายเป็นผู้รับฟังไปจนตลอดรายการ คุณ ท. ท่านก็มิได้แสดงอาการอึดอัดแต่อย่างใด ท่านสามารถเป็นผู้รับฟังที่ดีได้ด้วยอาการอันสงบ ไม่แต่เท่านั้นแม้ในขณะที่ท่านออกไปธุระนอกบ้าน ก็ยังมีโอกาสช่วยเหลือดับทุกข์ร้อนให้แก่ผู้ที่ท่านประสบ ดังเช่นคราวหนึ่ง

ขณะโดยสารรถแท็กซี่ คุณ ท. ได้สังเกตเห็นคนขับกำลังอารมณ์ขุ่นมัวด้วยความโกรธแค้นใครบางคน เมื่อสบโอกาสได้พูดคุยกัน ท่านจึงทราบว่าชายผู้นี้กำลังคิดจะฆ่าภรรยาของตนกับชายชู้ เมื่อทราบเช่นนั้น คุณ ท. จึงได้พยายามพูดเกลี้ยกล่อมให้กลับใจ โดยชี้ให้เห็นโทษของการกระทำเช่นนั้นว่าจะส่งผลให้ต้องกลายเป็นฆาตกร ต้องถูกลงโทษตามอาญาบ้านเมือง ซึ่งไม่มีประโยชน์อันใดเลย ทางที่ถูกควรพิจารณาตามความเป็นจริงว่าการที่ภรรยาเอาใจไปปันให้ชายอื่นนั้นย่อมแสดงให้เห็นว่าเขาอยู่กับเราแล้วไม่มีความสุขสมดังที่หวังไว้ แม้เราจะรักและตั้งใจอยากทำให้เจ้าหล่อนมีความสุข แต่เมื่ออยู่ไปแล้วมิได้เป็นเช่นนั้นก็ควรที่เราจะได้ตัดใจจากหล่อนเสีย ควรแสดงความเสียสละยอมหลีกทางให้หล่อนไปมีความสุขกับคนที่ชอบ ส่วนตนเองควรตั้งใจเลี้ยงดูลูกเพื่อให้เป็นคนดีของสังคมต่อไป สำหรับเรื่องของภรรยากับชายชู้นั้นก็ปล่อยให้วิบากกรรมตามสนองผลเอง นี่คือหนทางออกที่เป็นในทางบุญทางกุศลปราศจากการก่อเวร และบางทีต่อไปเราก็อาจจะได้พบกับหญิงคนใหม่ที่เหมาะสมกับเรายิ่งกว่าก็ได้ เพราะโลกเราใช่จะมีแต่ผู้หญิงคนนั้นเพียงคนเดียว จึงไม่ควรที่จะไปผูกพันรัดรึงอยู่กับเฉพาะหญิงที่เขาไม่รักเราแล้ว จากการเกลี้ยกล่อมชี้ให้เห็นผิดชอบอย่างมีวาทศิลป์ของคุณ ท. ก็ทำให้โชเฟอร์ผู้นั้นตาสว่าง ได้สติสงบอารมณ์ลงได้ เลิกคิดร้ายกับภรรยาและชายชู้ ก่อนจากกันเขาได้ขอบพระคุณคุณ ท. เป็นอย่างมาก

บางครั้งคุณ ท. ต้องออกไปบริการถึงที่ก็เคยมี เช่นครั้งหนึ่งมีญาติของผู้ที่กำลังป่วยหนักอาการโคม่าติดต่อมาขอให้คุณ ท. กรุณาไปพบผู้ป่วยเพราะเขาชื่นชมเลื่อมใสคุณ ท. มาก แม้จะไม่เคยรู้จักกันมา

ก่อนเลย แต่ด้วยความเมตตาท่านก็ได้รีบไปเยี่ยมผู้ป่วยดังกล่าวที่โรงพยาบาล แม้จะกำลังโคม่าแต่เมื่อได้ทราบว่าคุณ ท. ไปเยี่ยมเท่านั้นผู้ป่วยก็มีอาการได้สติ สีหน้ามีสีเลือดขึ้นด้วยความดีใจ คุณ ท. จึงได้พูดให้สติให้พยายามละคลายความรักความยึดมั่นห่วงใยในสิ่งใดๆ อย่าได้นำเรื่องในอดีตมาคิดอันจะทำให้จิตฟุ้งซ่านให้พยายามทำใจให้สงบเพื่อจะได้ไปสู่สุคติ แล้วจบด้วยการแผ่เมตตาแผ่ส่วนกุศลให้แก่ผู้ป่วยนั้น

และบางเสาร์-อาทิตย์ คุณ ท. พร้อมกับกลุ่มเพื่อนสนิท อาทิเช่น คุณประสิทธิ์ การุณยวนิช จะตระเวนไปพบกับผู้ที่ต้องการสนทนากับท่านในเรื่องกฎแห่งกรรมตามสถานที่ต่างๆ อีกด้วย

นี่แหละครับความเป็นผู้ให้ที่เสียสละอย่างแท้จริงของ ท. เลียงพิบูลย์ ซึ่งทั้งหมดทั้งสิ้นนี้ท่านทำด้วยความสุจริตใจ มุ่งเพื่อประโยชน์ต่อผู้อื่นและส่วนรวมโดยแท้ มิได้ต้องการลาภ ยศ สรรเสริญตอบแทนใดๆ เลยแม้แต่น้อย ขอเพียงแต่ตนเองมีโอกาสได้ประกอบกระทำสิ่งอันเป็นคุณเป็นประโยชน์ต่อสังคมและส่วนรวมก็นับเป็นความสุขใจ ซึ่งท่านถือว่าเป็นสิ่งล้ำค่าที่ยากจะหาสิ่งใดมาเปรียบได้

ส่วนหนึ่งของจดหมายตอบคุณร่ำยง

14 ตุลาคม 2518

หนูร่ำยงที่น่าสรรเสริญ

ลายมือของหนูบ่งถึงความเป็นผู้มีระเบียบ สะอาด เป็นตัวของตัวเอง และเข้มแข็งดีมาก

การหวังดีต่อผู้อื่นนั้น ควรศึกษาภูมิหลังของเขาเสียก่อน เพราะคนเรานั้นชอบยอกันเป็นส่วนมาก ยิ่งถ้าเป็นคนที่มีคนยกย่องนับถือมาก ๆ ด้วยแล้ว จะถูกตำหนิหรือชี้ให้เห็นข้อบกพร่องไม่ได้

อานุภาพจากหนังสือกฎแห่งกรรม

จากคุณลักษณะพิเศษของวรรณกรรมชุดกฎแห่งกรรมดังที่กล่าวแล้ว โดยเฉพาะในแง่ที่ส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงและสะท้อนให้เห็นถึงผลแห่งบุญบาปที่ตามสนองผู้กระทำกรรมอย่างตรงไปตรงมานี่เอง ส่งผลให้หนังสือชุดนี้มีผลทางด้านจิตใจแก่ผู้อ่านเป็นอย่างยิ่ง ด้วยปรากฏว่ามีผู้ที่สามารถกลับตัวกลับใจเป็นคนดีได้มากมายจากหนังสือของท่าน บ้างก็เลิกการดื่มเหล้าการทำตัวสำมะเลเทเมา บ้างก็ละการล่าสัตว์กระทำปาณาติบาต ที่กำลังจะฆ่าตัวตายหนีความทุกข์ร้อนที่แน่นสุมอกอยู่ คิดหนีไปหาชีวิตที่เข้าใจว่าจะดีกว่าในภพหน้าชาติหน้า ก็ได้คิดว่าตนกำลังหลงผิดกำลังจะเพิ่มทุกข์ให้แก่ตนเองให้หนักยิ่งขึ้น หันมาทำความเข้าใจกับชีวิตเสียใหม่ตามความเป็นจริง ยอมรับในความทุกข์ร้อนนั้นอย่างคนมีปัญญาและหาทางแก้ไขด้วยวิถีทางที่ถูกต้องตามหลักธรรม บางท่านมีโอกาสได้เงินฟรีเป็นหมื่นบาทเพราะเจ้าหน้าที่ธนาคารนับเงินผิดเกินมาให้ ซึ่งหากเป็นคนส่วนใหญ่ทั่วไปก็ต้องคิดว่า “อ้อยเข้าปากช้างแล้วมีรึจะคาย” แต่ทว่าท่านผู้นั้นกลับละอายใจเกรงกลัวบาปในการที่จะยึดเอาลาภอันตนมิควรได้เอาไว้ มีแก่ใจนำเงินส่วนเกินนั้นไปคืนให้แก่พนักงานธนาคาร ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะท่านผู้นั้นเป็นผู้หนึ่งที่เป็นแฟนรายการกฎแห่งกรรมที่ คุณอาคม ทันนิเทศอ่านออกอากาศนั่นเอง มีรายหนึ่งเป็นเจ้าของสวนเงาะอยู่ทางภาคใต้ เผอิญสวนของท่านถูกไฟเผาจากฝีมือของชายผู้หนึ่งที่รับจ้างเผาหญ้าในบริเวณที่ใกล้เคียง แล้วเผอิญไฟเกิดลามไปติดเอาสวนเงาะของท่านผู้นี้เสียหาย แต่แรกท่านเจ้าของสวนโกรธมากแจ้งความฟ้องร้องจะเอาเรื่องให้ได้ ฝ่ายชายผู้นั้นทั้งยากจนและมีมารดาชราต้องเลี้ยงดูไหนเลย

จะมีปัญญาชดใช้ค่าเสียหายได้ ทั้งหากถูกจับเข้าคุกตะรางมารดาผู้ชราก็จะเดือดร้อนขาดผู้เลี้ยงดู ขณะที่เหตุการณ์กำลังระอุจนทั้งสองฝ่ายต่างทุกข์ใจอยู่นั้น วันหนึ่งท่านเจ้าของสวนได้อ่านหนังสือกฎแห่งกรรมแล้วก็เกิดได้คิดว่าการที่อยู่ดีๆ สวนเงาะของตนต้องมาถูกเผาวอดวายทั้งที่ผู้กระทำก็มิได้เจตนา และถึงแม้จะเรียกร้องค่าเสียหายก็คงไม่มีโอกาสจะได้นั้น น่าจะเป็นด้วยวิบากแห่งอกุศลกรรมเก่าที่ตนได้เคยกระทำไว้ตามมาส่งผลนั่นเอง หากยังฝืนจะเอาเรื่องต่อไปก็มีแต่จะทำให้ครอบครัวของชายผู้นั้นทุกข์ยากเดือดร้อน กลายเป็นการก่อเวรสร้างกรรมใหม่ขึ้นอีก เมื่อคิดได้ดังนี้ก็รู้สึกเย็นใจ สงบใจลงได้ เลิกเอาความทั้งยังได้มอบเงินจำนวนหนึ่งแก่มารดาของชายผู้นั้นเพื่อเอาไว้เลี้ยงตน ทำเอาหญิงชราตื้นตันใจในความเมตตาของเจ้าของสวนเป็นที่สุด เรื่องจึงจบลงอย่างเป็นบุญเป็นกุศลก็ด้วยอานุภาพของหนังสือกฎแห่งกรรมนั่นเอง

อีกรายเคยชอบเชือดคอตะพาบเพื่อเอาเลือดมากิน ต่อมาได้อ่านกฎแห่งกรรมก็กลัวบาปเลิกกระทำเช่นนั้นอีก หันมาทำบุญทำกุศลตลอดมา 15 ปี แต่อย่างไรก็ตามเมื่ออกุศลที่เคยกระทำไว้มากในอดีตมาส่งผลให้ป่วยเป็นมะเร็งที่คอ เขาก็ทำใจยอมรับในวิบากกรรมที่ต้องประสบนั้น มีจิตใจเข้มแข็งไม่กลัวตายแม้แพทย์บอกว่าจะอยู่ได้อีกไม่เกิน 6 เดือน แต่ด้วยหนังสือกฎแห่งกรรมนี้เองทำให้เขายอมรับความทุกข์ทรมานทางกายด้วยความเข้าใจและเต็มใจ เพราะรู้ดีว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ตนได้กระทำไว้เอง จึงมีจิตใจที่เข้มแข็งหาได้เป็นทุกข์ไปกับกายด้วยไม่ แล้วก็ปรากฏว่าท่านผู้นี้สามารถมีชีวิตอยู่รอดต่อมาได้อีกหลายปีอย่างน่าอัศจรรย์ นี่ก็เป็นอานุภาพจากหนังสือกฎแห่งกรรมอีกเช่นกัน

อะไรคือมนต์เสน่ห์ของกฎแห่งกรรม

การที่งานชุดกฎแห่งกรรม ได้แพร่หลายเป็นที่นิยมของผู้คนมากมายเช่นนี้ย่อมเป็นเครื่องพิสูจน์ถึง "ความไม่ธรรมดา" ของงานชุดนี้ อะไรคือความไม่ธรรมดาที่ว่า ผู้เขียนจะขอวิเคราะห์เป็นข้อๆ ดังนี้

ประการแรกที่จะกล่าวถึงคือ ความน่าเชื่อถือของเรื่อง เพราะวรรณกรรมชุดนี้มิใช่เรื่องแต่งขึ้นเหมือนดั่งนิยายประโลมโลกทั่วไป แต่ส่วนใหญ่มีเค้าเรื่องจากประสบการณ์จริงของผู้คน ซึ่งประสบการณ์เหล่านี้ในช่วงต้นของงานชุดนี้ส่วนใหญ่จะเป็นประสบการณ์ตรงที่คุณ ท. หรือบุคคลในครอบครัวประสบมากับตนเอง นอกจากนี้ก็จะเป็นเรื่องเล่าจากเพื่อนสนิทมิตรสหาย ตลอดจนท่านที่เคารพที่เชื่อถือได้ บางเรื่องตัวคุณ ท.เองก็มีส่วนรู้เห็นด้วย ต่อมาในระยะที่งานชุดนี้แพร่หลายเป็นที่นิยมของคนทั่วไปในวงกว้าง ก็ได้มีผู้ส่งเรื่องราวมาให้ท่านพิจารณานำลงพิมพ์ในชุดกฎแห่งกรรม มีทั้งที่ส่งมาทางจดหมาย บอกเล่าผ่านทางโทรศัพท์ บางทีก็มาพบโดยตรงที่บ้านของท่าน นอกจากนี้ก็อาจเป็นเรื่องราวที่ท่านได้ทราบได้ฟังจากการไปร่วมงานบรรยาย งานปาฐกถา งานพบปะสังสรรค์ ตลอดจนงานรับเชิญต่างๆ ซึ่งทุกเรื่องท่านจะพิจารณาอย่างรอบคอบถึงความน่าเชื่อถือของเนื้อหา ตลอดจนความเหมาะสมที่จะนำออกเผยแพร่ หากมีแง่มุมใดที่ท่านยังไม่มั่นใจและสามารถไปตรวจสอบ สอบถาม หรือสัมภาษณ์บุคคลผู้เกี่ยวข้องได้แล้วท่านมักจะไม่ละเลยที่จะกระทำ แม้ว่าจะต้องใช้เวลา และค่าใช้จ่ายก็ตาม โดยในการเดินทางไปเก็บข้อมูลดังกล่าวมักจะมีกลุ่มเพื่อนสนิทของท่านติดตามร่วมเดินทางไปด้วย อาทิเช่น คุณประสิทธิ์ การุณยวนิช คุณประวัติ โชติกำจร คุณเธียร รักษ์วนิชพงศ์ พล.ต.บัญชา แก้วเกตุทอง

ด้วยเหตุนี้แหละครับจึงทำให้กฎแห่งกรรมมีเนื้อหาที่หนักแน่น และกินใจหรือโดนใจผู้อ่าน เพราะหลายเรื่องอาจสอดคล้องตรงกับประสบการณ์ที่ผู้อ่านประสบอยู่หรือเคยได้ยินได้ฟังมา จึงทำให้กฎแห่งกรรมสามารถปลุกเร้าความสำนึกผิดชอบชั่วดีในจิตใจผู้อ่านได้เป็นอย่างดี

ประการต่อมาคือ ลีลาโวหารหรือสำนวนการเขียนที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของคุณ ท. ซึ่งไม่ซ้ำแบบใครและยากที่จะหาใครเลียนแบบได้ โดยท่านจะใช้ภาษาง่าย ๆ เดินเรื่องแบบสบาย ๆ คล้ายกับนึกอะไรได้ก็เขียนลงไป มิได้เคร่งครัดนักในเรื่องความกระชับของเนื้อหา ทำให้บางส่วนอ่านแล้วอาจรู้สึกเหมือนเยิ่นเย้อ แต่หากได้อ่านไประยะหนึ่งท่านผู้อ่านจะพบว่าการเขียนที่มีลักษณะเฉพาะของท่านดังกล่าวสามารถให้อรรถรสในอีกรสชาติหนึ่ง มิได้ด้อยไปกว่างานของนักเขียนมืออาชีพทั้งหลายเลย

ดัง กฎแห่งกรรม เรื่อง นี่หรือโลกมนุษย์ ซึ่งท่านผู้เขียนเริ่มเรื่องด้วยบรรยากาศสบาย ๆ แบบโรแมนติค ดังจะขอนำมาให้อ่านกันพอเป็นตัวอย่างดังนี้

"เมื่อคืนเพ็ญเดือน 6 ขึ้น 15 ค่ำ ข้าพเจ้าเดินไปมาในบริเวณบ้าน และหยุดยืนแหงนหน้าขึ้นมองดูดวงจันทร์บนท้องฟ้าด้วยใจรักธรรมชาติของคืนเพ็ญเดือนหงาย ชอบแสงสว่างของดวงเดือนที่ส่องแสงสว่างอยู่บนอากาศ

คืนนั้นเดือนส่องสว่างแจ้งสะอาดสดใส ขาวนวลชวนใจ ไม่มีเมฆหมอกราคีใดมาบัง ส่องแสงกระจ่างแจ้งลงมาสู่พื้นแผ่นดินไทย สว่างไสวไปทั่วทุกทิศทุกทางสามารถมองดูเส้นลายมือเห็นได้จากแสงจันทร์อย่างชัดเจน

เมื่อหันไปมองดูต้นไม้ใบหญ้า ไม้ดอกไม้ใบภายในบ้าน มองเห็นเป็นสีเขียวเข้มชูช่อชูใบ ออกดอกไสวเหมือนมีชีวิตชีวา สดชื่นขึ้นรับแสงจันทร์ เป็นภาพที่สดสวยงดงามน่าดูน่าชม โอกาสที่จะได้เห็นได้ชมเช่นนี้หาได้ยาก รู้สึกจิตใจสดชื่นแจ่มใสและเบิกบานในยามค่ำคืนเดือนหงาย เมื่อเห็นภาพที่เย็นตาเย็นใจจิตก็สงบไม่คิดฟุ้งซ่าน กลิ่นของดอกไม้โชยมาตามสายลม หอมเย็น กลิ่นหอมอ่อนๆ ทำให้จิตใจปลอดโปร่ง ชื่นใจเย็นสบาย

ทันใดนั้นหูได้ยินเสียงเพลงไทยเดิมในยามดึกจากบ้านใกล้เคียง เสียงแผ่วเบาแต่ได้ยินชัด เป็นมโหรีบรรเลงเพลงเขมรไทรโยค ฟังแล้วเกิดความรู้สึกนึกย้อนไปถึงเมื่อครั้งท่องแดนไทรโยคกับพวกเพื่อนๆ ...”

เป็นอย่างไรครับ อ่านแล้วรู้สึกดื่มด่ำชวนให้ประทับใจดีนะครับ ประการสำคัญท่านยังมีนโยบายที่จะไม่เขียนแบบบังคับให้ผู้อ่านต้องเชื่อตามที่ท่านเขียน แต่ท่านมักเขียนอย่างถ่อมตัวเสมอ โดยบอกว่าตนเป็นผู้มีความรู้ในเรื่องนั้น ๆ ไม่มาก และขอให้ผู้อ่านอย่าเพิ่งเชื่อตามแต่ให้ลองนำไปคิดพิจารณาดูเองเสียก่อน ซึ่งลักษณะดังกล่าวสอดคล้องกับหลักกาลามสูตรที่พระพุทธองค์ทรงตรัสสอน มิให้เชื่ออะไรโดยง่าย เช่น เพียงแค่ฟังเขาเล่าสืบ ๆ กันมา หรือเพียงเพราะผู้พูดเป็นผู้น่าเชื่อถือ เป็นครูอาจารย์ หรือพูดได้ตรงกับความคิดเห็นของเราเป็นต้น แต่จะทรงตรัสแนะให้พิจารณาให้ถ้วนถี่เห็นจริงด้วยปัญญาของตนเสียก่อนจึงค่อยเชื่อนั่นเอง

อีกประการหนึ่งที่ผู้เขียนสังเกตพบในงานชุดนี้ก็คือ คุณ ท. มักสอดแทรกเกร็ดความรู้เชิงประวัติศาสตร์ ขนบธรรมเนียมประเพณีที่ทรงคุณค่าไว้ในงานบางเรื่องเมื่อมีโอกาสเสมอ ดังตัวอย่างที่ยกมาให้อ่าน

กันพอสังเขปดังนี้

ในกฎแห่งกรรมเรื่องของลุงสินธุ คุณ ท. ได้เล่าถึงบรรยากาศประเพณีการทำบุญใส่บาตรในช่วงวันสงกรานต์สมัยที่ท่านยังเด็กอย่างน่าตื่นตาตื่นใจดังนี้

"...พอดีฟ้าสางแสงทองขึ้นจับท้องฟ้า พวกชาวบ้านทั้งหญิงชายหนุ่มสาวเด็กผู้ใหญ่ ซึ่งอยู่ตามซอกตามซอยต่างก็พากันอุ้มขันข้าวยกถาดอาหารคาวหวานที่ห่อด้วยใบตองและดอกไม้ธูปเทียนมายืนรอบ้างนั่งรอบ้างคอยใส่บาตรพระสงฆ์อยู่ข้างถนนเป็นทิวแถวมากมาย คล้ายจะมาคอยชมขบวนแห่โล้ชิงช้าประจำปี ต่างก็แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าใหม่ๆ แต่งกายสวยงามพิเศษกว่าวันธรรมดา ส่วนมากผู้หญิงนุ่งผ้าลายสีต่างๆ และใส่เสื้อให้เหมาะสมกับผ้าที่นุ่ง หญิงสาวบางคนก็นุ่งผ้าลายสีระกำใส่เสื้อกระบอกมีผ้าสีนวลอ่อนพับจีบห่มสไบเฉียง บางคนก็มีแต่ผ้าคาดอกและสไบเฉียงเผยให้เห็นผิวขาวสะอาดของท่อนแขน ส่วนหน้าก็ผัดแป้งนวลปนขมิ้นแล้วก็แต้มแป้งเป็นลายขนาดเม็ดข้าวสารทั่วหน้า ไว้ผมยาวประบ่าใส่ลูกประคำทองเป็นพวงที่คอ ใส่ต่างเพชรก็ดูสวยงามดี บางคนก็ไว้ผมดอกกระทุ่มใส่น้ำมันตานีเป็นมัน บางคนไว้มวยผม ต่างก็แต่งกายคล้ายจะมาประกวดประชัน --- ส่วนเด็กในสมัยนั้นส่วนมากก็ไว้จุก แต่ก็เกล้าจุกไว้อย่างน่ารักน่าเอ็นดู บางคนก็มีปิ่นทองคำเสียบ และมีพวงมาลัยใส่รวบรวมจุก หรือไม่ก็มีทองครอบเป็นปลอกอย่างสวยงาม เด็กไว้จุกทั้งชายหญิงส่วนมากสวมทั้งกำไลข้อมือและกำไลข้อเท้า---- ส่วนหนุ่ม ๆ ในสมัยนั้นนุ่งผ้าม่วงหางกระรอกโคราชหรือผ้าพื้นใส่เสื้อผ้าป่านคอพวงมาลัย มีผ้าขาวม้าไหมคาดพุง ใส่สายสร้อยเส้นใหญ่ห้อยพระเครื่อง และมีสร้อยข้อมือเส้นใหญ่พอสมกับข้อมือ ต่างคนก็ต่างแต่ง

เท่าที่ตนเองเห็นว่าสวยงาม อากาศเช้าในวันสงกรานต์ทำให้สดชื่นทั่วทุกคน...”

อีกสักตัวอย่างคือ กฎแห่งกรรมเรื่อง ประเพณี คุณ ท. ได้เล่าถึงประเพณีการบังสุกุลในสมัยก่อน ไว้อย่างสนใจยิ่งคือ

“...เมื่อสมัยข้าพเจ้าเด็กๆ ท่านผู้ใหญ่เคยเล่าให้ฟังว่าสมัยก่อนนี้เคยบังสุกุลผีตาย เจ้าภาพงานศพมักจะนิยมนิมนต์ให้พระไปชักผ้าบังสุกุล โดยเอาคนตายไปผูกไว้กับกระดานมัดมือให้พนม เจ้าภาพก็เอาผ้าไตรใส่ไว้ในมือจัดไว้ในที่ลับตาคน ส่วนมากในป่ารกหรือป่าช้า ทำเป็นกระดานหก ศพนอนอยู่บนกระดาน เมื่อพระเข้าไปถึงเหยียบหัวกระดานก็จะกระดกขึ้น ศพหรือคนตายก็จะลุกขึ้นนั่งพนมมือประเคนผ้าไตรนิมนต์พระแล้วเจ้าภาพก็หลบไป พระก็จะชักบังสุกุล เขาบอกว่าทำแบบสมัยพุทธกาล สมัยนั้นเขาถือว่าได้บุญกุศลแรง แต่พระต้องเดินไปเฉพาะทีละองค์ห่างๆ เข้าที่ลับตาไม่เห็นกัน การทำเช่นนี้สมัยก่อนเขาต้องการจะให้พระปลงถึงสังขารนี้ไม่เป็นของเที่ยงแท้ มีของจริงให้พิจารณาศึกษาเล่าเรียน...”

อ่านแล้วเห็นภาพชัดเลยนะครับ คุณ ท.ท่านบรรยายได้อย่างแจ่มแจ้งเหลือเกิน น่าชื่นชมบรรพชนของเรานะครับ ท่านมีกุศโลบายดี ๆ ที่ทำให้ผู้ไปงานศพได้ธรรมะชนิดสมจริงสมจัง สด ๆ ติดไม้ติดมือกลับบ้านทั้งพระทั้งชาวบ้าน น่าเสียดายที่ประเพณีดี ๆ แบบนี้ไม่มีให้เห็นอีกแล้วในปัจจุบัน เดี๋ยวนี้แม้ธรรมเนียมการเปิดโลงให้ญาติมิตรได้อำลาผู้ตายครั้งสุดท้ายก่อนส่งเข้าเตาเผา ก็ไม่ค่อยได้กระทำกันแล้ว เพราะแบบนี้แหละครับคนสมัยนี้ส่วนใหญ่จึงดูจะเพลินเพลิดไปกับวัตถุไปกับชีวิตและวัย ไม่ค่อยได้คิดถึงเรื่องความตายทั้งที่มันเป็นสัจจะของ

ทุกชีวิตที่ไม่มีใครหนีพ้น พลอยทำให้ค่อย ๆ ถอยห่างจากหลักธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ออกไปทุกที ที่นี้จิตของปุถุชนอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ นั้นโดยทั่วไปหากพูดกันอย่างพอให้เห็นภาพง่าย ๆ อาจไม่ตรงตามหลักพระอภิธรรมนักก็อาจพูดได้ว่าแบ่งเป็นสองส่วนคือ ส่วนที่เป็นธรรมหรือส่วนที่สว่าง กับส่วนที่เป็นกิเลส(อธรรม)หรือส่วนที่มืด ถ้าขณะใดส่วนใดส่วนหนึ่งมากขึ้นอีกส่วนก็จะน้อยลงไปโดยธรรมชาติ หรือกล่าวอีกนัยก็คือถ้าส่วนใดส่วนหนึ่งน้อยลงอีกส่วนก็จะมากขึ้นนั่นเอง ดังนั้นหากเราปล่อยให้จิตของเราห่างเหินจากธรรมะแล้วย่อมแน่นอนเหลือเกินครับที่จิตจะถูกกิเลสครอบงำ แล้วลองคิดดูนะครับว่าผู้ที่จิตถูกครอบงำด้วยกิเลสนั้นจะทุกข์ร้อนและมืดมนตร์เพียงไร และหากสังคมประกอบด้วยผู้คนที่มีสภาพจิตเช่นว่านี้มาอยู่รวมกันมาก ๆ แล้วสังคมนั้นจะเป็นอย่างไร เป็นเรื่องที่จินตนาการได้ไม่ยากเลยใช่ไหมครับ ทุกท่านมักได้ยินใครต่อใครชอบพูดเสมอว่าผู้คนสมัยนี้สังคมยุคนี้มันแย่ลง ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงถึงเวลาแล้วหรือยังครับที่เราควรจะหันมาใส่ใจศึกษาและปฏิบัติธรรมกันเสียที ก่อนที่สังคมของเราจะย่ำแย่ไปมากกว่านี้

ด้วยลักษณะเช่นว่านี้แหละครับ ทำให้ผู้อ่านกฎแห่งกรรมนอกจากจะได้แง่คิดสะกิดใจทางธรรมแล้ว ยังได้รับความรู้ความเพลิดเพลินประกอบด้วย อ่านแล้วจึงไม่เครียดหรือรู้สึกหนักจนเกินไปนัก จึงไม่ต้องแปลกใจเลยที่คุณ ท. ท่านจะมีแฟนคอยตามอ่านงานของท่านมากมายทั่วบ้านทั่วเมือง โดยเฉพาะในยุคที่ท่านยังมีชีวิตอยู่

จิตรกรกฎแห่งกรรม

ปัจจัยที่สร้างความนิยมอย่างสูงให้แก่งานชุดกฎแห่งกรรมนั้น

นอกจากคุณลักษณะของตัวงานเขียนเองดังที่ผู้เขียนกล่าวถึง ซึ่งถือเป็นความสามารถของคุณ ท. โดยตรงแล้ว ภาพปกที่เป็นภาพวาดอันงดงามก็ดูจะเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ช่วยให้หนังสือกฎแห่งกรรมดูชวนมอง น่าหยิบน่าอ่านยิ่งขึ้น และผู้ที่แต้มแต่งภาพสีโปสเตอร์เพื่อใช้ประกอบปกดังกล่าวก็คือ คุณ**ประเสริฐ ภู่ประไพ** หรือ **ป.ภู่ประไพ** นามปากกาที่เห็นจนคุ้นตาบนภาพปกหนังสือกฎแห่งกรรมที่คุณ ท. พิมพ์เผยแพร่นั่นเอง

คุณประเสริฐ ภู่ประไพเป็นบุตรของนางขจร ภู่ประไพ (เลียงพิบูลย์) น้องสาวของคุณ ท. จึงมีศักดิ์เป็นหลานชายของคุณ ท. คุณประเสริฐมีอุปนิสัยรักการวาดภาพมาแต่เด็ก สมัยเมื่อยังประถมมักวาดภาพด้วยดินสอหินบนกระดานชนวนในยามว่างเสมอ เมื่อขึ้นมัธยมต้นก็เริ่มวาดภาพสีน้ำในวิชาศิลปะ อย่างไรก็ตามความสามารถในการวาดของคุณประเสริฐเกิดขึ้นจากใจรักโดยแท้ โดยหลังจากที่ได้เรียนรู้พื้นฐานวิธีการวาดเบื้องต้นจากสถานศึกษาสมัยเป็นนักเรียนแล้ว ท่านก็ได้ฝึกฝนเพิ่มพูนทักษะความชำนาญเอง ตลอดจนซื้อตำรามาศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับเทคนิคการวาดเพิ่มเติมด้วยตนเอง มีช่วงหนึ่งก่อนที่ท่านจะเข้าทำงานที่ห้างยนตร์ภัณฑ์พาณิชย์ของคุณ ท. ได้มีโอกาสไปขอรับคำชี้แนะเรื่องเทคนิคการวาดจากครูเหม เวชกร จิตรกรผู้โด่งดังท่านหนึ่งแห่งยุครัตนโกสินทร์ แต่น่าเสียดายที่ได้อยู่เพียงระยะเวลาสั้น ๆ ไม่ถึง 7 วัน เท่านั้น แต่แม้กระนั้นการที่ท่านได้มีโอกาสเห็นครูเหมใช้สีโปสเตอร์วาดภาพ ซึ่งตอนนั้นครูเหมกำลังวาดภาพพุทธประวัติอยู่ ก็ทำให้ท่านเกิดความสนใจและลองนำมาใช้วาดดูบ้างก็ถูกใจจึงได้นำมาใช้วาดภาพปกกฎแห่งกรรมมาโดยตลอด

ต่อมาเมื่อคุณประเสริฐมีโอกาสเข้าทำงานที่ห้างยนตร์ภัณฑ์พาณิชย์ของคุณลุงในปี พ.ศ.2500 ขณะที่อายุได้ 23 ปี ด้วยอุปนิสัยที่ขยันขันแข็งไม่ชอบอยู่เฉย สงบเสงี่ยม และซื่อสัตย์ของท่าน ก็ทำให้เป็นที่ไว้วางใจของคุณ ท. และได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ถือกุญแจเปิดปิดร้าน เก็บเงินจากลูกค้าตลอดจนช่วยงานต่าง ๆ ภายในร้านตลอดมาจวบจนร้านได้ถูกขายกิจการให้ผู้อื่นในช่วงบั้นปลายชีวิตของ คุณ ท. เนื่องจากขาดผู้ที่จะรับสืบทอดกิจการเพราะลูก ๆ ของคุณ ท.ส่วนใหญ่ล้วนมีตำแหน่งหน้าที่การงานที่เจริญก้าวหน้า จึงไม่มีใครสนใจที่จะรับสืบทอดกิจการค้าขายต่อจากคุณพ่อ

เมื่อคุณประเสริฐเข้าทำงานที่ร้านได้ไม่นาน คุณ ท. ก็ได้เริ่มงานเผยแพร่กฎแห่งกรรม และคุณประเสริฐก็มีโอกาสช่วยงานชิ้นสำคัญนี้ด้วย โดยเริ่มจากออกแบบปกซึ่งช่วงแรกปกหนังสือกฎแห่งกรรมจะมีเพียงตัวหนังสือโปรยอยู่บนปกเท่านั้น ต่อมาเข้าใจว่าคุณ ท. คงต้องการเพิ่มเสน่ห์ความน่าสนใจให้แก่หนังสือ โดยเฉพาะกับหมู่เด็กและเยาวชน ท่านจึงคิดที่จะทำปกให้เป็นภาพวาดที่สวยงาม ประกอบกับท่านเห็นว่าหลานชายคือคุณประเสริฐเป็นผู้มีความสามารถในทางนี้ จึงได้มอบหมายหน้าที่สำคัญนี้ให้แก่คุณประเสริฐ ซึ่ง ป. ภู่ประไพก็ยินดีรับด้วยความเต็มใจและภาคภูมิใจ นับแต่นั้นมานามปากกา ป.ภู่ประไพก็ปรากฏอยู่บนปกหนังสือกฎแห่งกรรมที่คุณ ท. จัดพิมพ์อย่างสง่างามจวบจนปกสุดท้ายคือภาพปกหนังสือกฎแห่งกรรมสำหรับวิสาขบูชา พ.ศ.2527 ซึ่งคุณ ท. พยายามที่จะเขียนต้นฉบับให้เสร็จทันกำหนดการเผยแพร่ แต่น่าเสียดายที่ภาพดังกล่าวไม่มีโอกาสได้อวดโฉมสู่บรรดาแฟน ๆ หนังสือกฎแห่งกรรม เนื่องจาก คุณ ท. ได้ละสังขาร

จากโลกนี้ไปก่อนที่จะเขียนต้นฉบับแล้วเสร็จ

คุณประเสริฐไม่มีอาชีพทางการรับจ้างวาดภาพ แม้ฝีมือของท่านจะอยู่ในระดับที่สามารถโลดแล่นในวงการอาชีพได้ก็ตาม แต่ท่านก็ไม่เคยคิดหากินทางนี้ ท่านไม่เคยวาดภาพส่งให้ใครนอกจากภาพปกหนังสือกฎแห่งกรรมที่ท่านวาดให้แก่ คุณ ท. เท่านั้น จึงไม่น่าจะเป็นคำกล่าวที่เกินไปเลยหากผู้เขียนจะขอเรียกท่านว่า “**จิตรกรกฎแห่งกรรม**” ด้วยวิบากแห่งกุศลกรรมโดยแท้ที่นำ ท.เลียงพิบูลย์ และ ป.ภู่ประไพให้ได้มาพบกันอีกในภพชาตินี้ พร้อมทั้งได้ร่วมกันสรรค์สร้างงานอันทรงคุณค่ายิ่งให้แก่สังคมและพระพุทธศาสนา

ทุกวันนี้ (พ.ศ.2549) ป.ภู่ประไพในวัย 72 ยังคงตั้งใจแต้มแต่งภาพสีโปสเตอร์ด้วยใจรักอย่างต่อเนื่องในยามที่มีเวลาว่าง ท่ามกลางชีวิตอันสงบและสมถะ ณ บ้านพักริมถนนเจริญกรุง ย่านวัดยานนาวา กรุงเทพมหานคร

คุณประเสริฐ ภู่ประไพหรือ ป.ภู่ประไพ กับส่วนหนึ่งของผลงานภาพวาดประกอบปกหนังสือกฎแห่งกรรม ในภาพ ภาพซ้ายคือปกสำหรับหนังสือกฎแห่งกรรม วิสาขบูชา 2527 ซึ่งไม่มีโอกาสได้ออกสู่สายตาแฟนหนังสือกฎแห่งกรรม เนื่องจากคุณ ท.ได้จากพวกเราไปก่อนที่จะเขียนต้นฉบับเสร็จ ภาพขวาคือปกนครแลลับอยุธยาแห่งความหลังและอดีตที่ผ่าน

บางส่วนของภาพปกหนังสือกฎแห่งกรรม ฝีมือ ป.ภู่ประไพ

ภาพคุณ ท. จากฝีมือวาด อันประณีตของ ป.ภู่ประไพ ซึ่งท่านกรุณาวาดมอบให้ผู้เขียนเป็นที่ระลึก ผู้เขียนต้องขอขอบพระคุณ คุณ ป. ภู่ประไพไว้ ณ ที่นี้ด้วย (ดูภาพสีได้จากปกด้านหลัง)

ท.เลียงพิบูลย์ กับนักบุญแห่ง 01 บางซื่อ

เมื่อเอ่ยชื่อคุณอาคม ทันนิเทศแห่งสถานีวิทยุ 01 บางซื่อแล้ว ผู้เขียนเชื่อว่าแฟนรายการธรรมะทางวิทยุ AM จำนวนไม่น้อยต้องรู้จักท่านผู้นี้ เพราะคุณอาคมนอกจากจะเป็นนักจัดรายการธรรมะแล้ว ในแต่ละเดือนยังได้นำสมาชิกนับร้อยเดินทางไปทอดกฐินทอดผ้าป่านำเงินบำรุงวัด บำรุงพระพุทธศาสนาตลอดจนสาธารณประโยชน์ต่าง ๆ มานานกว่า 30 ปี จวบจนวาระสุดท้ายในชีวิตของท่าน ซึ่งได้ลาจากมวลสหายผู้ใฝ่บุญทั้งหลายไปอย่างไม่มีวันกลับในปี 2542 หากจะนับรวมยอดเงินที่ท่านได้นำพาหมู่เหล่าสร้างบุญทานการกุศลแล้ว ผู้เขียนเข้าใจว่าน่าจะเกินกว่าร้อยล้านบาท

คุณอาคมเป็นอีกประจักษ์พยานของผู้ได้รับคุณประโยชน์จากหนังสือกฎแห่งกรรม ด้วยวรรณกรรมชุดนี้ทำให้ท่านเลิกเหล้าได้ ตลอดจนสามารถพลิกฟื้นสภาพชีวิตครอบครัวจากที่มีแต่ความทุกข์ความต่ำทรามกลับกลายมามีความสุขสงบได้ตามสถานภาพ ทำให้คุณอาคมเกรงกลัวไม่กล้าทำบาป ทั้งที่ก่อนหน้านี้มารดาบังเกิดเกล้าเคยขอร้องวิงวอนให้คุณอาคมเลิกดื่มเหล้าแต่ก็ไม่อาจห้ามได้ แต่แล้วคุณอาคมกลับต้องยอมสยบต่อหนังสือกฎแห่งกรรม ความเลื่อมใสในวรรณกรรมอัศจรรย์ชุดนี้ทำให้ท่านทั้งขออนุญาตอ่านเผยแพร่ออกอากาศ ตลอดจนขออนุญาตพิมพ์จำหน่ายเพื่อการเผยแพร่และนำรายได้ไปสร้างสาธารณกุศล ไม่ว่าจะเป็นโบสถ์ เป็นโรงเรียนมากมาย ทั้งยังเป็นแกนหลักในการก่อตั้ง**มูลนิธิท่านผู้ให้แสงสว่างของ ท.เลียงพิบูลย์** ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อนำดอกผลไปทำสาธารณกุศลต่าง ๆ โดยเฉพาะด้านการส่งเสริมการศึกษา (มูลนิธิดังกล่าวยังคงดำเนินงานมาจนถึงปัจจุบัน

(2549) โดยมีสำนักงานตั้งอยู่ภายในสถานีวิทยุ 01 มีนบุรี กรุงเทพมหานคร มีคุณสุรีย์ กิรานนท์เป็นผู้ดำเนินงานหลัก และขณะนี้กำลังมีการจัดพิมพ์หนังสือกฎแห่งกรรมออกจำหน่ายในราคาถูกเพื่อการเผยแพร่ ตั้งแต่เรื่องลำดับที่ 1 เพื่อนำกำไรจากการจำหน่ายช่วยการศึกษาในถิ่นที่ขาดแคลนและสนับสนุนงานของมูลนิธิฯ เพื่อการกุศลต่อไป ท่านที่สนใจหนังสือชุดกฎแห่งกรรมหรือต้องการติดต่อกับทางมูลนิธิฯ สามารถติดต่อได้ที่โทรศัพท์หมายเลข 02-9146517 , 086-9053171)

ยิ่งเผยแพร่นานวันเข้า ก็ยิ่งมีประจักษ์พยานผู้ได้รับผลดีจากหนังสือชุดนี้มาบอกเล่าให้คุณอาคมฟังมากขึ้น บางรายถึงกับเข้าไปหาคุณอาคมที่สถานีวิทยุด้วยอาการเดินสามก้าวทำความเคารพ 1 ครั้ง เดินอีกสามก้าวเคารพอีกครั้งที่ 2 และเดินอีกสามก้าวเคารพครั้งที่ 3 เหมือนกับที่เราเห็นกันในหนังจีนกำลังภายใน จากนั้นจึงทรุดตัวลงกราบคุณอาคม ที่บุคคลผู้นั้นกล้ากระทำถึงปานนั้นก็เพราะด้วยหนังสือกฎแห่งกรรมที่คุณอาคมร่วมเผยแพร่นี้เองทำให้เขาหูตาสว่างขึ้น ทำใจยอมรับได้กับความตกต่ำนานาประการที่เกิดกับครอบครัว ทั้งที่เขาไม่เคยกระทำความชั่วความต่ำช้าที่สมควรจะทำให้ต้องได้รับผลเช่นนั้นมาก่อน แต่ด้วยหนังสือชุดนี้ที่ทำให้เขาเข้าใจถึงความจริงในเรื่องของชาติก่อน ภพก่อน ยอมรับในเรื่องของผลแห่งอกุศลที่เคยกระทำในชาติก่อนว่ามีจริง สมตามหลักคำสอนของพระพุทธศาสนา ซึ่งการทำใจยอมรับความจริงตามความเป็นจริงได้นี้เองที่ช่วยให้เขาสามารถตั้งรับต่อสภาพความทุกข์ยากต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

คุณความดีของหนังสือกฎแห่งกรรมทำให้คุณอาคมไม่อาจอยู่

เฉยได้อีก ต้องรีบหาโอกาสไปกราบเท้าคุณ ท. ถึงที่บ้านพัก ด้วยความปลาบปลื้มชุ่มชื่นหัวใจยิ่ง เป็นบุคคลเพียงไม่กี่คนที่คุณอาคมบอกว่าจะให้ไปกราบที่ไหนอีกก็กราบได้เสมอ เพราะคุณ ท. ท่านมิได้เขียน

อาคม ทันนิเทศ

คุณอาคมกับคุณ ท. กำลังสนทนากันในงานเลี้ยงของชมรมกฎแห่งกรรมฯ เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2525

คุณอาคมขณะนำทัวร์บุญไปประเทศอินเดีย ในภาพจากซ้าย คุณสุรีย์ กิรานนท์ผู้ดำเนินงานหลักของมูลนิธิท่านผู้ให้แสงสว่างฯ คุณภักดี ทันนิเทศ(ภรรยาคุณอาคม) คุณอาคม และคุณสันติ วัฒนลี หนึ่งในคณะกรรมการมูลนิธิท่านผู้ให้แสงสว่างฯ ชุดปัจจุบัน (2549)

เพียงเพื่อบอกให้คนอื่นทำเท่านั้น แต่ท่านเองก็ทำตามที่ท่านเขียนท่านบอกด้วย อย่างเรื่องการระงับความโกรธท่านก็สามารถทำตนเป็นเยี่ยงอย่างของผู้ที่ระงับความโกรธได้เป็นอย่างดี ซึ่งเรื่องนี้บุคคลผู้ใกล้ชิดย่อมประจักษ์แก่ใจดี คุณอาคมเคยเล่าว่ามีอยู่คราวหนึ่งที่ท่านเคยเห็นคุณ ท. มีอาการโกรธ แต่ก็เป็นการโกรธด้วยเรื่องที่เกี่ยวกับส่วนรวม ด้วยมีบุคคลผู้หนึ่งแอบอ้างว่าได้รับอนุญาตจากคุณ ท. พิมพ์หนังสือกฎแห่งกรรมออกจำหน่าย นั่นแหละครับที่คุณ ท. จำเป็นต้องเล่นบทบาทดำเนินการกับบุคคลผู้แอบอ้างนั้นไปตามความเหมาะสมคือสั่งห้ามพิมพ์ แล้วยึดหนังสือที่พิมพ์เสร็จแล้วไปบริจาคให้สถานที่ต่าง ๆ ที่เห็นสมควร นี่แหละครับ คุณ ท.เลียงพิบูลย์ ผู้ที่นักบุญผู้ยิ่งใหญ่อย่าง อาคม ทันนิเทศ พร้อมเสมอที่จะก้มกราบแทบเท้า

กำเนิดชมรมกฎแห่งกรรม

อันที่จริงความมีน้ำใจของคุณ ท. นั้นไม่ได้มีขึ้นหลังจากเมื่อท่านมาเผยแพร่กฎแห่งกรรมเท่านั้น แต่คุณลักษณะที่ว่านี้เป็นอุปนิสัยของท่านมาแต่เดิมอยู่แล้ว สังเกตได้จากการที่ท่านเป็นผู้ที่มีมิตรสหายมากมายหลายระดับหลากวงการ ซึ่งน้ำใจอันกว้างขวางของท่านประการหนึ่งคือ ท่านมักนัดเพื่อนสนิทจำนวนหนึ่งมาพบปะสังสรรค์ทานอาหารกลางวันร่วมกันเดือนละครั้ง ทุกวันพุธกลางเดือนซึ่งทุกครั้งท่านมักเป็นผู้รับผิดชอบค่าอาหารแต่เพียงผู้เดียว พร้อมกับมีหนังสือกฎแห่งกรรมติดมือมาแจกด้วย

โดยกลุ่มสหายคณะแรกที่ร่วมรับประทานอาหารประจำเดือนกับคุณ ท. ประกอบด้วย นายแพทย์ประเสริฐ นุตกุล คุณพิชาน ดโนทัย

คุณเธียร รักษ์วณิชย์พงศ์ คุณมนู ยูประพัฒน์ คุณสวัสดิ์ บัตรพัฒนะ คุณประวัติ โชติกำจร และคุณสงบ แจ่มพัฒน์ (อนามิส)

ต่อมาเมื่อคุณ ท. มีชื่อเสียงแผ่ขยายออกไป ก็ทำให้จำนวนผู้ที่มาร่วมรับประทานอาหารประจำเดือนดังกล่าวค่อยๆ เพิ่มจำนวนขึ้น จนทุกคนเห็นว่าไม่ควรให้คุณ ท. ต้องรับภาระค่าอาหารแต่ผู้เดียวอีกต่อไป จึงได้มีการร่วมกันเฉลี่ยจ่ายค่าอาหาร และเพื่อให้การนัดหมายร่วมรับประทานอาหารประจำเดือนดังกล่าวเป็นระบบยิ่งขึ้น พวกเพื่อน ๆ ของท่านจึงได้ร่วมกันก่อตั้งเป็น **"ชมรมกฎแห่งกรรม ท. เลียงพิบูลย์"** ขึ้นในราวปี พ.ศ. 2513 โดยมีนายแพทย์ประเสริฐ นุตกุล เป็นประธานชมรมคนแรกและพันเอกนายแพทย์เยื้อง คชภักดีเป็นเลขานุการ

กิจกรรมของชมรมนั้นนอกจากรับประทานอาหารร่วมกันเป็นประจำทุกเดือน โดยมีการสนทนาบรรยายถึงเรื่องเกี่ยวกับกฎแห่งกรรม ซึ่งเป็นหนทางหนึ่งที่ทำให้คุณ ท. ได้รับข้อมูลไปประกอบการเขียนกฎแห่งกรรมแล้ว ชมรมยังได้ร่วมกันประกอบกิจกรรมอันเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมเป็นบุญเป็นกุศล อาทิเช่น การช่วยเหลือโรงเรียนเด็กนักเรียนยากจนในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวยังคงดำเนินต่อเนื่องจนถึงปัจจุบันนับเป็นจำนวนครั้งก็มากกว่า 300 ครั้งแล้ว

ปัจจุบัน(2549) ชมรมกฎแห่งกรรม ท. เลียงพิบูลย์ ยังคงดำเนินกิจกรรมร่วมรับประทานอาหารกลางวันประจำเดือนทุกวันพุธกลางเดือนเหมือนดังเช่นในอดีต โดยสถานที่ซึ่งแต่ก่อนเคยโยกย้ายสลับเปลี่ยนไปในที่ต่างๆ นั้น ต่อมาได้กำหนดสถานที่ประจำคือ ที่ห้องอาหารราชตฤณมัยสมาคม (สนามม้านางเลิ้ง) ชั้น 2 ห้อง 3 ระหว่างเวลา

11.00-13.30 น. มีคุณจิตติมา เกษมสุข เป็นประธานชมรม ทุกท่านที่สนใจสามารถสมัครเป็นสมาชิกชมรมได้โดยเสียค่าสมาชิกปีละ 300 บาท ค่าร่วมรับประทานอาหารคนละ 200 บาทต่อครั้ง สำหรับการร่วมทำบุญกับชมรมแล้วแต่ศรัทธา สามารถติดต่อสมัครเป็นสมาชิกได้กับประธานชมรม ณ บ้านเลขที่ 189/4 ซอยอี 4 หมู่บ้านสัมมากร ถนนรามคำแหงซอย 112 แขวง/เขตสะพานสูง กรุงเทพฯ 10240 โทร. 02-3737984 โทรสาร 02-3737548

คุณ ท. ในงานเลี้ยงของชมรมกฎแห่งกรรม ท.เลียงพิบูลย์

(ซ้าย) นายแพทย์ประเสริฐ นุตกุล ประธานชมรมฯ ท่านแรก (ขวา)พันเอกนายแพทย์เยื้อง คชภักดี อดีตเลขานุการหลายสมัยของชมรมฯ

(ภาพบน-กลาง) ส่วนหนึ่งของกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ที่ทำมาแล้วในอดีตของชาวชมรมกฎแห่งกรรมฯ (ล่าง) บรรยากาศงานเลี้ยงประจำเดือนมิถุนายน 2548

พิธีทำบุญเลี้ยงพระเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้แก่ คุณ ท.
ในงานเลี้ยงของชมรมฯ เดือนมิถุนายน 2548

ถ่ายภาพเป็นที่ระลึกหลังงานเลี้ยง ในภาพสตรีแถวหลังจากซ้ายคือคุณกรรณิการ์ เลียงพิบูลย์ คุณพรรณี ไทยานนท์ คุณจิตติมา เกษมสุข ประธานชมรมฯ แถวนั่งจากซ้าย คุณประสิทธิ์ การุณยวนิช ศาสตราจารย์ นพ.เทพพนม เมืองแมน คุณประวัติ โชติกำจร

อานุภาพแห่งกรรมดีอีกครั้ง

กลับมาพูดถึงอานุภาพแห่งกรรมดีที่ได้ตามมาส่งผลตอบแทนแก่คุณ ท. ในยามวิกฤติกันอีกสักเรื่อง นอกจากเหตุการณ์ในครั้งที่บุตรชายของท่านตกน้ำในสระใหญ่ที่บ้านนานนับชั่วโมงโดยไม่จมน้ำตายแล้วนั้น อีกคราวหนึ่งช่วงเดือนเมษายน 2503 บุตรชายคนเดียวกันนี้ได้มาขออนุญาตเดินทางกับเพื่อนอีก 5 คนไปเที่ยวสงกรานต์ที่เชียงใหม่โดยจะขับรถไปกันเอง ซึ่งสมัยนั้นเส้นทางรถยนต์จากกรุงเทพฯ ถึงเชียงใหม่ยังมีสภาพที่เสี่ยงอันตรายสูง โดยเฉพาะเส้นทางขึ้นเขาต่อเนื่องในเขตอำเภอลี้ จังหวัดลำพูน ทั้งรถที่จะขับไปก็เป็นรถช่วงสั้นหากไม่ระมัดระวังให้ดีมีโอกาสพลิกคว่ำสูง ประการสำคัญทุกคนล้วนอยู่ในวัยรุ่นวัยคะนองด้อยประสบการณ์ แม้คุณ ท. จะขอให้เปลี่ยนไปใช้รถไฟหรือนำรถยนต์คันอื่นไป แต่ก็ไม่อาจทัดทานแผนการของบุตรได้ จึงได้แต่นำทางธรรมเข้าระงับความกังวลทำใจให้พร้อมรับเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้น

และแล้วเหตุการณ์ที่คุณ ท. วิตกกังวลก็ได้เกิดขึ้นจริง ๆ โดยขากลับจากการเที่ยวสงกรานต์เชียงใหม่อย่างสนุกสนานแล้วนั้น ในวันที่ 16 เมษายน ขณะที่เดินทางถึงอำเภอลี้ เลยมาถึงหมู่บ้านห้วยหญ้าไทร ตำบลดงดำ เวลาประมาณ 9 น.เศษ เมื่อรถกำลังขึ้นเนินเขาทางโค้ง รถยนต์ได้เกิดขัดข้องพวงมาลัยสั่นบังคับไม่ได้จนรถทำท่าจะพุ่งเข้าชนภูเขาข้างทาง ด้วยความตกใจคนขับได้เหยียบเบรกเต็มที่ รถจึงเสียหลักหมุนเหวี่ยง ผู้โดยสาร 5 คนต่างตกลงมาจากรถก่อนที่จะพลิกคว่ำ โดยเหลือเพียงบุตรชายของคุณ ท. คนเดียวที่ติดอยู่ในรถ ผลปรากฏว่าบุตรชายของท่านกระดูกขาช่วงเหนือหัวเข่าซ้ายหัก จนกระดูกแทงทะลุ

เนื้อออกมา มีโลหิตออกมากจนพวกเพื่อนต้องใช้เสื้อยืด เสื้อกล้ามถึง 6 ตัวช่วยกันซับเลือด ขณะทุกคนกำลังตกใจและอลหม่านกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น พอดีมีชาวบ้านกลุ่มหนึ่งกลับจากไปทำบุญมาพบเหตุการณ์จึงเข้าช่วยเหลือทำเฝือกชั่วคราวให้ และแม้จะเป็นถนนกลางป่าที่ห่างจาก รพ.ที่ใกล้ที่สุดคือ โรงพยาบาลเมืองลำปาง ถึง 130 กม. ก็ให้บังเอิญมีรถยนต์จากหน่วยปราบปรามมาเลเรียผ่านมาได้เข้าช่วยเหลือด้วยความเต็มใจ นำตัวคนเจ็บย้อนกลับไปส่งให้ที่โรงพยาบาลลำปาง โดยต้องเสียทั้งเวลาและค่าใช้จ่ายในการค้างแรมที่ลำปาง 1 คืน นอกจากนี้ยังมีเรื่องบังเอิญอีกที่ขณะนั้นได้มีแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านกระดูกจากโรงพยาบาลเลิดสิน กรุงเทพฯ เดินทางไปประชุมที่โรงพยาบาลแห่งนั้นพร้อมด้วยนายแพทย์จากกรุงเทพฯ อีกหลายท่าน ทำให้บุตรชายคุณ ท. ได้รับการรักษาจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญอย่างทันท่วงที ทั้งเลือดที่จำเป็นต้องให้เนื่องจากคนเจ็บเสียเลือดไปมากก็เผอิญมีเหลืออยู่ 1 ถุง ทำให้สามารถให้เลือดได้เลยโดยไม่ต้องเสียเวลาหาจากคนอื่น ส่วนรถยนต์ที่พลิกคว่ำ ตลอดจนสิ่งของสัมภาระต่างๆ ที่ค้างอยู่ในรถก็ได้รับการช่วยเหลือส่งกลับคืนมายังกรุงเทพฯ โดยไม่มีอะไรสูญหายเลย

ความประจวบเหมาะในหลายสิ่งหลายอย่างดังกล่าวแล้วได้ช่วยให้บุตรของคุณ ท. ได้รับการรักษาจนพ้นจากขีดอันตรายและกลับมารักษาตัวต่อที่กรุงเทพฯ จนหายเป็นปกติในเวลาต่อมา การที่ทุกอย่างราบรื่นได้เพียงนี้ส่วนหนึ่งนอกเหนือจากบุญวาสนาในตัวบุตรของคุณ ท. เองแล้ว ผู้เขียนเชื่อว่าอีกส่วนหนึ่งก็เกิดจากบุญกุศลความดีที่คุณ ท. ได้สร้างสมไว้ด้วยนั่นเอง

สูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ครั้งที่ 3

ตลอดชั่วชีวิตของคุณ ท. ผู้เขียนเชื่อว่าคงไม่มีการสูญเสียครั้งใดจะยิ่งใหญ่ไปกว่าการสูญเสียครั้งนี้ เพราะเป็นการจากไปของมารดาบังเกิดเกล้า ผู้ซึ่งคุณ ท. เคารพรักและมีความผูกพันเป็นอย่างยิ่ง แต่ทว่ากลับเป็นการสูญเสียที่ท่านมีความโศกเศร้าเสียใจน้อยที่สุด หรือจะพูดให้ชัดยิ่งขึ้นก็ต้องบอกว่าท่านสามารถเอาทางธรรมเข้าข่มได้เป็นอย่างดีนั่นเอง

หลังจากที่คุณ ท. ได้เผยแพร่กฎแห่งกรรมมาได้ประมาณ 10 ปี ในราวปลายปี พ.ศ. 2510 ท่านได้เห็นนิมิตประหลาด เป็นชายหนุ่ม 3 คน ปรากฏกายในบ้านของท่าน (ผู้เขียนขออนุญาตที่จะใช้คำว่านิมิต เพราะคุณ ท. เล่าว่าขณะที่เห็นชายทั้ง 3 นั้น ท่านมิได้หลับแล้วฝันเห็น แต่รู้สึกเหมือนเห็นจริง ๆ ขณะยังมีสติรู้ตัวดี) ต่อมาเมื่อได้ให้ผู้มีความสามารถทางสมาธิช่วยตรวจดูก็ทราบว่า การปรากฏตัวของชายทั้ง 3 นั้น เพื่อเป็นการเตือนถึงการที่คุณ ท. จะต้องสูญเสียญาติสนิทที่เคารพนับถือ ในเวลาอีกไม่นานถึง 3 คน จึงได้มาบอกให้ทราบล่วงหน้าจะได้ทำใจไว้ก่อนเพราะเกรงว่าท่านจะเสียใจมากจนอาจหมดกำลังใจที่จะบำเพ็ญความดีต่อไป

ต่อมาไม่นานลางบอกเหตุดังกล่าวก็เริ่มเป็นจริงขึ้นมา โดยท่านได้สูญเสียญาติผู้ใหญ่ที่เคารพรักคนแรกคือ คุณแม่ชุน ด่านประยูร ซึ่งเป็นมารดาของภรรยาท่านไปเมื่อวันที่ 1 มกราคม 2511 จากนั้นมารดาของท่านเองก็เริ่มป่วยกระเสาะกระแสะ เมื่อเห็นเช่นนั้นคุณ ท. จึงได้เข้าไปจุดธูปไหว้พระในห้องพระเพื่ออธิษฐานขอให้อีก 2 วิญญาณได้มีชีวิตยืนยาวต่อไป โดยเฉพาะคุณแม่สมบุญ มารดาของท่านซึ่งใน

ขณะนั้นกำลังจะอายุครบ 97 ปี โดยคุณ ท. ปรารถนาจะให้คุณแม่ได้อยู่ครบ 100 ปี หากสมความปรารถนาแล้วก็จะจัดการอุปสมบทพระอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร ต่อมาอาการป่วยของคุณแม่และญาติสนิทอีกท่านก็ทุเลาหายเป็นปกติ ในปีนั้นคุณ ท. จึงได้เป็นเจ้าภาพบวชพระ 2 รูป ลางบอกเหตุครั้งนั้นนับว่ามีคุณต่อคุณ ท. มาก เพราะทำให้ท่านมีโอกาสเตรียมตัวเตรียมใจเร่งศึกษาธรรมะเพื่อให้เข้าใจชีวิตอย่างถ่องแท้ตามความเป็นจริง โดยเฉพาะในเรื่องของความไม่เที่ยงที่ทุกสรรพสิ่งเมื่อมีเกิดแล้วก็ต้องมีดับ ต้องมีการพลัดพรากจากกันเป็นของธรรมดาทั้งบุคคลที่เรารักและชังไม่แตกต่างกัน เป็นการเพาะบ่มความเข้มแข็งของจิตใจให้พร้อมรับเมื่อวันนั้นมาถึง

คุณแม่สมบุญเป็นคนใจบุญ ตลอดชีวิตของท่านมุ่งแต่ประกอบความดีอันเป็นบุญเป็นกุศล ไม่ว่าจะเป็นการบำรุงพระพุทธศาสนาด้วยการใส่บาตรพระทุกเช้า ส่งสำรับอาหารคาวหวานถวายพระเป็นประจำ ผลไม้แรกออก (ผลไม้ที่ออกต้นฤดูซึ่งจะมีรสชาติดีที่สุด) จากต้นไม้ผลที่ปลูกในบ้านตลอดจนผลไม้ราคาแพงที่มีผู้นำมาให้ท่านก็จะแบ่งใส่บาตรก่อนเสมอ วันพระและวันสำคัญทางพระศาสนาจะไปฟังเทศน์ฟังธรรมที่วัดโดยพาลูกหลานไปด้วย ตลอดจนเป็นเจ้าภาพกัณฑ์เทศน์มหาชาติ ท่านยังชอบสมทบทุนสร้างโบสถ์ ศาลา ถนนหนทาง และการทำบุญสาธารณประโยชน์อื่นๆ ทั้งบริจาคเงินให้มูลนิธิหลายแห่ง ใครมาบอกบุญกับท่านมักไม่ผิดหวัง ทำให้เป็นที่รู้จักดีในหมู่พระสงฆ์องค์เจ้าหลายรูป ท่านเคยให้ลูกชายคือคุณ ท.บวชเณรตั้งแต่ยังเด็กขนาดยังอุ้มบาตรไม่ไหวต้องให้ญาติคอยดูแลช่วยเหลือ ด้วยความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา (ก่อนที่จะให้อุปสมบทเมื่ออายุครบบวชดังที่ได้กล่าวผ่านมาแล้ว)

นอกจากการมุ่งมั่นในเรื่องบุญทานการกุศลแล้ว ท่านยังมีศีลงดงามตลอดชีวิตตั้งแต่คุณ ท. จำความได้ไม่เคยเห็นมารดามีปากเสียงกับบิดาหรือแม้แต่จะพูดเสียงดังเข้าใส่กันเลย

คุณธรรมอันโดดเด่นอีกประการของคุณแม่สมบุญก็คือ ความกตัญญูกตเวทีต่อมารดาของท่านหรือคุณยายของคุณ ท. นั่นเอง โดยคุณแม่สมบุญเป็นบุตรีของคุณยายจันทร์กับคุณตาสี เป็นลูกคนสุดท้องมีพี่สาว 3 คนและพี่ชาย 1 คน เกิดที่กรุงเทพ เมื่อตอนที่คุณ ท. เกิดนั้นคุณตาสีได้ล่วงลับไปแล้ว คุณ ท. ยังจำได้ดีถึงการปรนนิบัติคุณยายของมารดา โดยเมื่อคุณยายอายุมากแล้วทั้งพวกพี่สาวและพี่ชายของคุณแม่ต่างพยายามชักชวนคุณยายให้ไปอยู่ด้วยกันที่ต่างจังหวัด แต่คุณยายจันทร์คุ้นเคยกับการอยู่กรุงเทพมากกว่าจึงประสงค์ที่จะอาศัยอยู่กับคุณแม่สมบุญ นานๆ ทีจึงแวะไปเยี่ยมบ้านลูกชายทางสมุทรสาครบ้าง ส่วนพวกลูกสาวคนอื่นๆ มักจะแวะมาหาท่านโดยมีของกินของใช้ติดมือมาเยี่ยมเสมอ

คุณแม่จะรักและเคารพคุณยายเป็นอย่างสูงดุจพระในบ้าน ท่านจะจัดสำรับกับข้าวคาวหวานให้คุณยายเป็นพิเศษและตักข้าวปากหม้อให้แก่คุณยายเป็นจานแรกเสมอ (สมัยก่อนยังไม่มีหม้อหุงข้าวไฟฟ้าใช้เหมือนดังปัจจุบัน ต้องใช้วิธีหุงข้าวแล้วดงคือรินน้ำทิ้งจากนั้นก็ยกหม้อตั้งไฟย่างจนกว่าเม็ดข้าวจะแห้งระอุดี ดังนั้นข้าวก้นหม้อจึงมีโอกาสสูงที่จะแฉะหรือไหม้) ผลไม้ออกใหม่ต้นฤดูซึ่งถือว่าเป็นระยะที่ผลไม้มีรสชาติดีที่สุด ไม่ว่าจะเป็นทุเรียนหรือผลไม้อื่นๆ ตลอดจนของกินที่คุณยายชอบไม่ว่าราคาจะแพงเท่าใดคุณแม่ไม่เคยเกี่ยง จะต้องจัดหามาให้คุณยายทานเสมอ เมื่อซื้อหามาแล้วท่านจะจัดให้คุณยายทานก่อนโดยลูกๆ

จะแตะต้องไม่ได้ จนกว่าท่านจะทานเสร็จแล้วพวกคุณ ท. และพี่น้องจึงจะมีโอกาสได้ลิ้มลอง คุณแม่มักบอกเสมอว่าพวกลูกๆ กินภายหลังคุณยายจะได้มีอายุยืนเหมือนคุณยาย ด้วยเหตุนี้พวกหลานๆ คือคุณ ท. และพี่น้องจึงมักคอยโอกาสแย่งกันทานข้าวเหลือของคุณยายเสมอ แม้บางครั้งจะเปรอะเปื้อนน้ำหมากก็ไม่มีใครรังเกียจเพราะอยากอายุยืน ความกตัญญูด้วยใจบริสุทธิ์ของคุณแม่ที่ยากจะหาใครเสมอเหมือนได้ทำให้คุณยายซาบซึ้ง ถึงกับทุกครั้งที่อิ่มข้าวท่านจะยกมือขึ้นจบแล้วกล่าวอวยพรให้เสมอว่า *“ขอให้พวกเจ้าลูกหลานทั้งหลาย จงมีอายุมั่นขวัญยืน มีความเจริญยิ่งๆ ขึ้นไปเถิดลูก ที่เจ้าได้บริจาคข้าวเมล็ดเกลือก้อนที่ลูกได้เลี้ยงชีวิตแม่อยู่ทุกวันนี้ได้แสดงถึงเจ้ามีความกตัญญูกตเวทีต่อแม่ เจ้าจะไม่ตกต่ำ ขอให้เจ้าเจริญยิ่งๆ ขึ้นชั่วลูกหลานตลอดไป”* นี่คือประโยคจากปากคุณยายที่คุณ ท. ได้ยินซ้ำๆ ทุกวันจนจำได้ขึ้นใจ

คุณยายจันทร์เองก็เป็นผู้ใจบุญถือศีลเช่นกัน ท่านเป็นผู้สูงวัยที่เมตตาหลาน ๆ กิจวัตรประการหนึ่งที่ท่านถือปฏิบัติจนตลอดชีวิตคือการตื่นนอนตีสี่ขึ้นสวดมนต์ แล้วต่อด้วยบทชุมนุมเทวดาเสวยอายุ การสวดแต่ละครั้งยาวนานร่วม 2 ชั่วโมงกว่าจึงจะจบ ในวันที่ท่านจะจากไปนั้นคุณ ท. ยังจดจำได้ดีว่า เช้าวันนั้นหลังจากตื่นเช้ามืดและสวดมนต์เสร็จแล้ว ท่านได้กลับเข้านอนพักในห้องอีกครั้งแล้วก็มิได้ตื่นอีกเลย ท่านจากไปด้วยอาการอันสงบ ปราศจากอาการทุรนทุรายแต่ประการใด รวมอายุได้ 100 ปีพอดี คุณแม่และพี่น้องได้ร่วมกันจัดงานศพให้ท่านตามประเพณีด้วยความเรียบร้อย พร้อมทั้งจัดการให้คุณ ท. และลูกชายของพี่น้องคุณแม่ได้บวชเณรหน้าไฟ 7 วันอุทิศส่วนกุศลให้ท่าน

นี่คือวิธีการสอนความกตัญญูรู้คุณให้แก่พวกลูก ๆ ของคุณแม่

สมบุญ ด้วยการกระทำเป็นตัวอย่างที่ดีให้ลูกได้ดูได้เห็น ซึ่งทำให้ลูก ๆ จดจำติดตาติดใจไปชั่วชีวิต ด้วยเหตุนี้ตลอดชีวิตของท่านจึงประสบแต่ความสุขความเจริญไม่ทุกข์ยากลำบากใด ๆ มีสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์ แม้ในวัย 97 ท่านยังสามารถไปขึ้นเขานมัสการพระพุทธรูปในอุโบสถวัดบนเขาไกรลาส ในคราวที่ไปเที่ยวหัวหินพร้อมกับลูกหลานเหลนเมื่อปี 2511 ครั้งนั้นดูท่านจะปลื้มปิติมากที่ยังมีดวงตาที่ดีสามารถชื่นชมความงามขององค์พระปฏิมาตลอดจนความงามในโบสถ์ได้อย่างอิ่มตาอิ่มใจ

อานุภาพแห่งความกตัญญูกตเวทีของคุณแม่สมบุญทำให้พวกลูกหลานเหลนต่างเคารพรักและกตัญญูต่อท่านเป็นอย่างสูง ทุกปีในวันคล้ายวันเกิดบรรดาลูกหลานเหลนจะพร้อมใจกันจัดงานให้ท่านโดยจะจัดอย่างเรียบง่ายแบบส่วนตัวเฉพาะคนในครอบครัว เริ่มจากจัดให้ใส่บาตรพระ 100 รูป โดยให้ท่านใส่เองจำนวนหนึ่งจากนั้นเหล่าลูกหลานเหลนก็ช่วยกันใส่จนครบ จากนั้นจะร่วมกันมอบเงินให้ท่านจำนวนหนึ่งสุดแท้แต่ท่านจะใช้อย่างไร ซึ่งท่านจะช่วยให้พาไปทำบุญบริจาคทานเสมอ การจัดงานอย่างเรียบง่ายเช่นนี้ด้วยคุณ ท. หวังให้เกิดแต่ประโยชน์ต่อคุณแม่โดยถ่ายเดียว มิต้องการให้เกิดโทษเป็นผลพวงตามมา เพราะการจัดงานวันเกิดอย่างใหญ่โตเอิกเกริกมีแขกเหรื่อมากย่อมทำให้ผู้ใหญ่ซึ่งสูงวัยอยู่แล้วต้องเหน็ดเหนื่อยไปกับการรับแขก หลังงานเสร็จก็มักลงเอยด้วยสุขภาพที่ทรุดโทรมลงกว่าเดิมเป็นของแถมเสมอ

อานิสงส์แห่งบุญกุศลที่คุณแม่สมบุญได้สั่งสมมาด้วยดีตลอด ยังได้ก่อให้เกิดเหตุอันชวนอัศจรรย์ให้ปรากฏแก่ลูกหลาน โดยในระยะก่อนที่ท่านจะป่วยเป็นครั้งสุดท้ายนั้น ต้นมะม่วงอกร่องที่ท่านเป็นผู้ปลูก

เองกับมือได้เกิดออกช่อออกผลอย่างต่อเนื่องเป็นรุ่นๆ แต่ละรุ่นจะให้ผลใหญ่หอมหวาน ทั้งที่ไม่ใช่พันธุ์ทวาย 4 ฤดู อีกทั้งที่ผ่านมาก็จะออกผลตามฤดูกาลเท่านั้น ต่อมาเมื่อคุณแม่เริ่มป่วยก็ทำให้มีมะม่วงอกร่องทานกับข้าวสวย ซึ่งนับเป็นอาหารโปรดของท่านให้ได้ทานอย่างสม่ำเสมอ มะม่วงต้นนี้ต่อมาเมื่อคุณแม่สมบุญเสีย มันก็ได้ยืนต้นตายในเวลาหลังจากนั้นไม่นาน บางวันท่านตื่นนอนตอนเช้าปรารถนาอยากทานขนมจีนน้ำยา เมื่อลูกหลานทราบความประสงค์ก็ตั้งใจจะออกไปตระเวนหาซื้อมาให้ท่าน แต่ไม่นานนักปรากฏว่าคุณนายบ้านใกล้เรือนเคียงซึ่งมีฝีมือทางการทำอาหาร ได้ให้เด็กเอาขนมจีนน้ำยามาให้ถาดใหญ่สามารถทานได้หลายคน นับเป็นความบังเอิญที่น่าอัศจรรย์ อันแสดงให้เห็นว่าผู้มีบุญเมื่อปรารถนาสิ่งใดก็จะได้ตามต้องการเสมอ ไม่แต่เท่านั้นในช่วงที่ท่านป่วยระยะสุดท้ายและต้องนอนอยู่บนเตียงโดยมักจะหลับครั้งละนานๆ นั้น เมื่อตื่นขึ้นท่านมักเล่าให้ลูกหลานที่อยู่ดูแลฟังเสมอว่าได้ไปสู่สถานที่อันสวยงามน่าเพลิดเพลินเจริญใจ อีกทั้งร่างกายก็สุขสบายแข็งแรงสามารถไปไหนมาไหนได้ตามปรารถนาจนทำให้ไม่ใคร่อยากจะตื่นอีก เพราะเมื่อตื่นแล้วก็ต้องพบกับสภาพของสังขารที่ทรุดโทรมไม่สะดวกสบาย เมื่อคุณ ท. ได้ฟังทีไรก็ทำให้อดคิดเปรียบเทียบไม่ได้ถึงบางท่านที่เคยได้ยินมาว่ามักฝันร้ายอย่างน่ากลัวน่าตกใจก่อนตาย ทำให้แม้ตื่นแล้วก็ยังอกสั่นขวัญหายเป็นที่ทรมานยิ่ง อันแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างอย่างสิ้นเชิงระหว่างคนบุญมากกับคนบาปหนานั่นเอง

และแล้ววันที่สำคัญยิ่งวันหนึ่งในชีวิตของ คุณ ท. ก็มาถึง หลังจากนอนป่วยอยู่ระยะหนึ่งคุณแม่สมบุญ เลียงพิบูลย์ ก็ลาจากโลกนี้ไปด้วยอาการสงบ เมื่อวันศุกร์ที่ 5 มีนาคม 2514 เวลา 16.20 น.

หลังจากที่ท่านอายุครบ 100 ปี (ในวันที่ 20 กุมภาพันธ์) ได้ไม่กี่วัน การอาบน้ำศพถูกจัดอย่างเงียบ ๆ เป็นการเฉพาะในหมู่ญาติ โดยคุณ ท. ไม่ต้องการให้บอกกล่าวเชื้อเชิญใครเพราะไม่ต้องการจะรบกวน แม้ในช่วงพิธีสวดอภิธรรมศพที่วัดธาตุทอง ท่านก็ยังกำชับลูกหลานไม่ให้บอกกล่าวใครอีกเช่นเคย แต่แล้วเพื่อนของท่านผู้หนึ่งได้มาพบเห็นเข้าโดยบังเอิญจึงทำให้ข่าวนี้ถูกแจ้งไปยังคุณอาคม ทันนิเทศ เมื่อทราบข่าวแล้วคุณอาคมก็มิได้รอช้ารีบประกาศออกอากาศแจ้งให้มวลสมาชิกแฟนรายการพลังชีวิต 01 บางซื่อ ทราบทันที และด้วยเหตุนี้เองทั้งบรรดาเพื่อนสนิทมิตรสหาย ตลอดจนผู้นับถือเลื่อมใสในตัวคุณ ท. เลียงพิบูลย์ ที่ทราบข่าวนับพันคนได้พากันไปร่วมในงานสวดงานฌาปนกิจอย่างเนืองแน่น

การจากไปของคุณแม่สมบุญมิได้ก่อให้เกิดข้อกังขาใดๆ ในเรื่องภพชาติที่ท่านไปเสวย เพราะได้มีเพื่อนของคุณ ท. ท่านหนึ่งได้ขอให้เพื่อนซึ่งเป็นนายแพทย์และมีความสามารถพิเศษทางจิตให้ช่วยเข้าสมาธิตรวจดู นายแพทย์ผู้นั้นได้กล่าวว่าเห็นคุณแม่สมบุญในชุดนุ่งผ้าสีเปลือกมังคุด เสื้อสีขาว (ซึ่งเป็นชุดที่เปลี่ยนให้ตอนอาบน้ำศพและไม่มีบุคคลภายนอกล่วงรู้) กำลังอยู่ในภพภูมิที่สุขสงบมีผู้รับใช้ปรนนิบัติรอบข้าง และกำลังจะแปรสภาพกลับเป็นสาวไม่แก่ไม่เฒ่าเหมือนตอนอยู่ในโลกนี้

นี่แหละครับเรื่องของคนมีบุญย่อมได้เสวยผลแห่งกรรมดีที่ได้ประกอบกระทำไว้ตามกฎแห่งกรรมเสมอ ความกตัญญูกตเวทีจึงเป็นคุณธรรมสำคัญที่คุณ ท. มักเน้นย้ำในกฎแห่งกรรมหลายๆ เรื่องเมื่อมีโอกาส เพราะท่านถือว่าการทำดีต่อพ่อแม่ที่ดีที่สุดก็คือการตอบแทน

ท่านในขณะยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งท่านเรียกว่า "บุญสด" ที่มีผลมีอานุภาพสูงกว่าการทำเมื่อท่านล่วงลับไปแล้วนั่นเอง

มีข้อมูลเพิ่มเติมบางประการเกี่ยวกับเรื่องของคุณแม่สมบุญซึ่งผู้เขียนเห็นว่าน่าสนใจและควรนำมาลงเพิ่มเติมให้ได้อ่านกัน โดยคราวหนึ่งผู้เขียนมีโอกาสได้สนทนากับหลานสาวของคุณแม่สมบุญสองท่าน (คือพี่สาวและน้องสาวของคุณประเสริฐ ภู่ประไพ) ซึ่งปัจจุบันอยู่ในวัย 70 แล้ว ท่านได้เล่าว่าในระยะประมาณ 1 ปีก่อนที่คุณแม่สมบุญจะเสียนั้น (ช่วงบั้นปลายชีวิตก่อนที่จะล้มป่วยต้องนอนอยู่กับเตียงนั้น ด้วยความที่เป็นผู้มีสุขภาพแข็งแรงและสติสัมปชัญญะบริบูรณ์แม้จะเข้าสู่วัยร่วมร้อยแล้วก็ดี คุณแม่สมบุญจึงมีโอกาสแวะเวียนไปพักตามบ้านของลูกคนโน้นคนนี้เสมอ เช่น บางคราวก็ไปพักบ้านของคุณ ท. บางคราวก็แวะไปที่บ้านบุตรีย่านวัดยานนาวา ซึ่งเป็นบ้านเดียวกับบ้านของคุณประเสริฐ ภู่ประไพ นั่นเอง) วันหนึ่งดูเหมือนจะเป็นช่วงทำบุญออกพรรษาขณะที่กำลังเดินไปทำบุญที่วัดดอนทวาย (วัดดอน ยานนาวา ในปัจจุบัน) นั้น ระหว่างทางท่านได้สวนกับสตรีผู้หนึ่งอายุราว 30 ผิวขาว นางได้เข้ามาพูดกับคุณแม่สมบุญในทำนองว่า "ไว้จะมารับไปอยู่เกาะแก้วพิสดาร ตนได้เฝ้าดูแลบ้านไว้คอยท่านานแล้ว" เมื่อกลับจากทำบุญท่านได้เล่าเหตุการณ์ดังกล่าวให้ลูกหลานฟัง ซึ่งหลานบางคนก็ไม่ใคร่เชื่อถือนัก แต่หลานบางคนก็รู้สึกแปลกใจเพราะปกติคุณยาย (คุณแม่สมบุญ) ไม่เคยหลง อีกประการหนึ่งก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวนั้น ก่อนหน้านี้คุณแม่สมบุญยังได้เคยปรารภกับลูกหลานในเชิงสั่งลาว่า "ฉันน่ะจะอยู่กับพวกเจ้าก็อีกไม่นานนักหรอก พอเดือน...ปี ... ฉันก็จะจากพวกเจ้าไปแล้ว" ซึ่งคำพูดดังกล่าวดูจะไม่ใคร่มีใครใส่ใจ

นัก ด้วยอาจเข้าใจว่าท่านก็คงพูดไปเช่นนั้นเอง

แต่ต่อมาคุณแม่สมบุญก็ได้ละสังขารไปในเดือนและปีตามที่เคยบอกกับใครต่อใครไว้แล้ว และเมื่องานฌาปนกิจผ่านพ้นไปราว 2 – 3 เดือน เพื่อนบ้านซึ่งอยู่บ้านติดกันท่านหนึ่ง ผู้เขียนขอสมมุตินามว่า “เจ้ลั้ง” ซึ่งปกติเป็นผู้ที่รักใคร่นับถือคุณแม่สมบุญเป็นอย่างมากเสมือนดั่งญาติผู้ใหญ่ของตนท่านหนึ่ง โดยคราวใดที่ท่านแวะมาที่บ้านย่านวัดยานนาวา เธอมักนำสำรับอาหารกลางวันมาส่งให้คุณแม่สมบุญได้รับประทานเสมอต่อเนื่องกันเป็นเวลาหลายปีจนท่านล่วงลับ วันหนึ่งเจ้ลั้งได้มาปรารภกับน้องสาวของคุณประเสริฐว่าคิดถึงคุณยาย (คุณแม่สมบุญ) เหลือเกิน ตั้งแต่เสียไปแล้วไม่เคยมาเข้าฝันบ้างเลย น้องสาวของคุณประเสริฐจึงบอกว่าฉันเองแม้เป็นหลานยังไม่เคยฝันถึงเลย แต่แล้วในคืนนั้นเองก็ปรากฏว่าเธอได้ฝันเห็นคุณยายแวะมาเยี่ยมที่บ้าน เธอจึงได้บอกว่าเจ้ลั้งข้างบ้านคิดถึงขอให้แวะไปหาด้วย เธอได้เห็นคุณยายเดินออกจากบ้านไป เมื่อตามออกไปดูก็ไม่เห็นคุณยายเดินเข้าไปข้างบ้าน เพียงแต่เดินเฉียดแล้วก็ผ่านไป

เช้าวันรุ่งขึ้นเจ้ลั้งได้แวะมาคุยกับเธออีกและบอกว่าเมื่อคืนฝันว่าคุณยายได้มาพาไปเที่ยวที่บ้าน โดยบ้านของคุณยายอยู่บนเกาะกลางน้ำมีชายหาดขาวสะอาดดั่งแป้ง บ้านเป็นเรือนไทยสองชั้น มีต้นไม้ร่มครึ้มน่าสงบสบาย เมื่อเข้าไปในบ้านก็พบว่ามีสาวใช้คอยปรนนิบัติคุณยาย นับเป็นเรื่องแปลกที่ทั้งสองคนได้ฝันถึงคุณยายในคืนเดียวกันและดูเรื่องราวจะต่อเนื่องกันด้วย เมื่อน้องสาวของคุณประเสริฐได้ลองซักไซ้ถึงลักษณะของหญิงรับใช้ในบ้านคุณยาย ก็ได้รับทราบว่าเป็นหญิงวัยราว 30 ผิวขาวท้วม ซึ่งสอดคล้องต้องกับหญิงที่คุณแม่สมบุญ

เคยบอกกับลูกหลานว่าเดินสวนกันในคราวไปทำบุญออกพรรษาอย่างน่าอัศจรรย์

นี่แหละครับบุคคลผู้หมั่นเพียรในการทำความดีเมื่อยังมีชีวิตอยู่ เมื่อละจากโลกนี้แล้วสุคติย่อมเป็นที่หวังได้ ประเด็นที่น่าสนใจอีกประการคือคุณแม่สมบุญสามารถรู้ล่วงหน้าถึงกำหนดเดือน ปี ที่จะต้องละสังขาร ซึ่งแสดงให้เห็นถึงอานุภาพอีกประการหนึ่งของจิตที่สะอาดบริสุทธิ์ โดยอาจารย์วศิน อินทสระ นักปราชญทางพระพุทธศาสนาผู้เลื่องชื่อในยุคปัจจุบันได้กล่าวไว้ในหนังสือชื่อ หลักกรรมและการเวียนว่ายตายเกิด ของท่านว่า "ผู้มีจิตบริสุทธิ์บางคนสามารถรู้วันตายของตนล่วงหน้าเป็นเวลาหลาย ๆ วัน หลาย ๆ เดือน พระพุทธเจ้าเองก็ทรงกำหนดวันปรินิพพานของพระองค์ล่วงหน้าไว้ 3 เดือน" อีกตัวอย่างของผู้รู้กำหนดวาระละสังขารที่ผู้เขียนใคร่ขอนำมาเล่าไว้ในที่นี้เพิ่มเติม เพื่อประโยชน์ในทางธรรมก็คือ พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวจอมราชันผู้ทรงธรรม รัชกาลที่ 4 แห่งราชวงศ์จักรี โดยในช่วงปลายรัชสมัยพระองค์ทรงประชวรหนักพ้นความสามารถของแพทย์ที่จะเยียวยาถวายการรักษาได้ แม้กระนั้นพระองค์ก็ยังทรงมีพระสติสัมปชัญญะสมบูรณ์บริบูรณ์ โดยในระยะก่อนวันเสด็จสวรรคตไม่กี่วันนั้นพระองค์ทรงสะสางภารกิจต่าง ๆ ตลอดจนทรงปูนบำเหน็จแก่พระญาติพระวงศ์และข้าราชบริพารทั้งปวง ตลอดจนทรงพระคาถาขอขมาสงฆ์ แล้วให้เจ้าพนักงานอัญเชิญไปลาพระสงฆ์ราชาคณะทุกพระอารามหลวง ครั้นถึงวันที่ 1 ตุลาคม 2411 ซึ่งตรงกับวันพฤหัสบดีขึ้น 15 ค่ำ เดือน 11 ช่วงเช้าทรงประชุมพระเจ้าน้องยาเธอและข้าราชการชั้นผู้ใหญ่บางท่าน โดยตรัสบอกว่าพระชนมายุจะหมดวันนี้

ได้ทรงกล่าวขอขมาต่อพระเจ้าน้องยาเธอและข้าราชการชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นเพื่อมิให้มีเวรต่อกัน พอย่ำค่ำได้ทรงรับสั่งให้เจ้าพนักงานพยุงพระองค์ให้บรรทมในท่าพระไสยาสน์ แล้วตรัสว่าเขาตายกันดังนี้ จากนั้นได้ทรงเจริญพระกรรมฐานแล้วเสด็จสวรรคตในเวลาประถมยามนั้นเอง เป็นการละสังขารอย่างองอาจและงดงามเหลือเกินนะครับ เมื่อได้อ่านพระราชประวัติส่วนนี้แล้วผู้เขียนมีความเชื่อส่วนตัวว่าพระองค์ท่านทรงรู้วาระการละสังขารของท่าน ทั้งยังทรงมีพระสติสมบูรณ์บริบูรณ์แม้จะกำลังประชวรหนัก น่าภาคภูมิใจนะครับที่เรามีพระมหากษัตริย์ผู้ทรงธรรมถึงปานนี้ในประวัติศาสตร์ชาติเรา ผู้เขียนขอน้อมอภิวาทบูชาพระคุณธรรมความดีของพระองค์ท่านไว้ ณ ที่นี้

(ภาพซ้าย) คุณแม่สมบุญถ่ายภาพกับคุณบุญช่วยเลียงพิบูลย์ (คนนั่งข้าง)

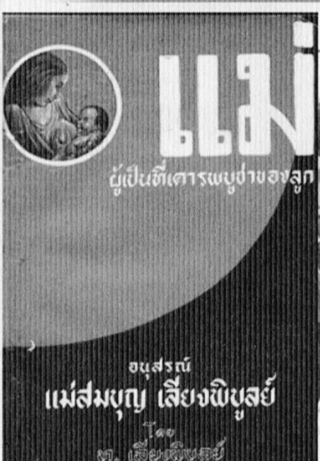
(ภาพขวา)คุณแม่สมบุญในวัยสาว

คุณแม่สมบุญ เลียงพิบูลย์ ขณะใส่บาตรยามเช้า

หนังสือที่คุณ ท.
พิมพ์แจกในงานฯ

งานฌาปนกิจศพคุณแม่สมบุญ เลียงพิบูลย์ เมื่อวันเสาร์ที่ 12 มิถุนายน 2514
ณ เมรุวัดธาตุทอง กรุงเทพมหานคร (หรือ จ.พระนคร ในสมัยนั้น)

กรมหมื่นพิทยลาภพิทยาลงกรณ์โปรดเป็นประธานในการประชุมเพลิง

คุณ ท. ถ่ายภาพร่วมกับแขกผู้มีเกียรติที่มาในงานฯ

กฎแห่งกรรมหน้าสุดท้าย

การจากไปของคุณแม่สมบุญได้ให้สิ่งอันมีคุณค่าทางใจแก่คุณ ท. หลายประการทั้งด้านความปลาบปลื้มและด้านสติ ที่ว่าปลาบปลื้มนั้นหมายถึง เรื่องที่มารดาท่านได้จากไปอย่างสงบสู่สุคติภพอันคู่ควรแก่บุญกุศลที่ท่านได้ประกอบกระทำมาตลอดชีวิต ความปลาบปลื้มอีกประการก็คงจะเป็นมิตรภาพและน้ำใจอันบริสุทธิ์จากบรรดาแขกที่มาร่วมให้เกียรติไว้อาลัยในงานศพมารดาของท่านอย่างล้นหลาม และทุกคนต่างมาด้วยใจสมัครด้วยความเลื่อมใสศรัทธาในคุณงามความดีของคุณ ท. โดยแท้ ซึ่งเหตุการณ์เช่นนี้ใช่ว่าจะเกิดขึ้นได้โดยง่าย ทางด้านสตินั้นก็คงจะเป็นเรื่องของมรณานุสติอันเหมือนเป็นเครื่องเตือนใจมิให้มัวเมาประมาทในวัยและชีวิตนั่นเอง

ท. เลียงพิบูลย์ ในวัย 70 จึงได้พยายามเร่งประกอบความดีอย่างเต็มที่ โดยเฉพาะการเขียนวรรณกรรมอันมีคุณค่าต่อสังคม ซึ่งนอกจากงานชุดกฎแห่งกรรมอันโด่งดังแล้ว ท่านยังได้เขียนงานชุด "ความอัศจรรย์ในทางวิญญาณและสิ่งศักดิ์สิทธิ์" แต่เป็นที่น่าเสียดายที่ผู้เขียนไม่พบว่ามีการรวบรวมและลำดับจำนวนเรื่องของงานชุดหลังนี้ไว้อย่างเป็นระบบเหมือนกับงานชุดกฎแห่งกรรม จึงไม่อาจทราบได้ว่างานชุดนี้มีจำนวนมากน้อยเพียงใด โดยท่านได้ทุ่มเทเวลาในวันหยุดเสาร์อาทิตย์ตระเวนไปพร้อมกับกลุ่มเพื่อนที่มีความสนใจร่วมกัน เพื่อไปเก็บข้อมูล หลักฐาน เกี่ยวกับเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่น่าสนใจเพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการเขียน โดยในบางเหตุการณ์ เช่น การเรียกของออกจากตัวคน คุณ ท.เคยเป็นผู้ลงมือช่วยถอนตะปูออกจากร่างของผู้ที่ถูกคุณไสย โดยอาจารย์ผู้ชำนาญการทางด้านนี้ได้เสกเป่าทำพิธีเรียก

ของให้ออกจากร่าง เมื่อตะปูถูกขับจนโผล่ปลายทะลุผิวหนังออกมาแล้ว คุณ ท. ได้เป็นผู้ใช้คีมดึงตัวตะปูออกมาด้วยตัวท่านเอง ซึ่งต้องใช้แรงอย่างมากทั้งเมื่อดึงหลุดออกมาแล้วตัวตะปูนั้นก็ยังดิ้นไปมาได้ราวกับมีชีวิต สร้างความตื่นตาระทึกใจแก่คุณ ท. และเพื่อน ๆ เป็นอย่างยิ่ง

อย่างไรก็ตามแม้ท่านจะมีความมุ่งมั่นตั้งใจในการเขียนงานอันเป็นประโยชน์ต่อสังคมมากเพียงใดก็ตาม แต่ในที่สุดท่านก็ต้องยอมจำนนต่อสังขารที่นับวันดูจะไม่ค่อยเป็นใจกับท่านนัก เพราะเมื่อยิ่งอายุมากขึ้นก็ทำให้กำลังเรี่ยวแรงมีแต่จะถดถอย ทั้งโรคภัยไข้เจ็บก็ฮึกเหิมเบียดเบียนรังแกมากขึ้น จนโอกาสที่จะออกเดินทางสมบุกสมบันไปในสถานที่ต่างๆ กับเพื่อนสนิทมิตรสหายต้องลดน้อยลงเป็นลำดับ ซึ่งภาพสะท้อนในเรื่องสุขภาพของท่านนี้ได้ปรากฏอยู่ในกฎแห่งกรรมเรื่องท้าย ๆ หลายเรื่อง ที่มักมีข้อความปรารภถึงสุขภาพของท่านสู่ผู้อ่าน

และแล้วเหตุการณ์ที่ทุกคนไม่อยากคิดไม่อยากให้มาถึงก็มาถึงโดยในเดือนเมษายน 2527 ขณะที่คุณ ท. กำลังตั้งใจเร่งรีบเขียนต้นฉบับหนังสือกฎแห่งกรรมสำหรับวิสาขบูชาของปีนั้นอยู่ ท่านก็ได้ล้มป่วยลงโดยเริ่มจากอาการรับประทานอาหารไม่ใคร่ได้ ท้องเสีย มีไข้และอ่อนเพลีย เมื่ออาการกำเริบหนักขึ้นจนไม่น่าไว้ใจ บุตรหลานจึงนำท่านเข้ารับการรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลพระปิ่นเกล้า ซึ่งเป็นโรงพยาบาลที่นาวาเอกนายแพทย์ ดำรงศักดิ์ เลียงพิบูลย์ (ยศขณะนั้น) บุตรชายของคุณ ท.เป็นแพทย์ประจำอยู่ เมื่อวันพุธที่ 11 เมษายน 2527 ท่านได้ถูกนำเข้ารักษาในห้อง C.C.U. ในวันรุ่งขึ้นแม้อาการไข้จะลดลงบ้างแต่การเต้นของหัวใจยังไม่ปกติ ยังรับประทานอาหารตามปกติไม่ได้ ทานได้แต่พวกของเหลว จึงมีการให้น้ำเกลือเพราะคนป่วยอ่อนเพลีย

มาก ต่อมาอาการเบาหวานซึ่งเป็นอยู่แล้วได้กำเริบขึ้น นายแพทย์ดำรงศักดิ์ได้พยายามดูแลอาการและนอนเฝ้าไข้อย่างใกล้ชิดทุกคืน สัปดาห์ต่อมาแพทย์หญิงนพวัลย์ บุตรีของคุณ ท. ซึ่งเป็นแพทย์อยู่ที่สหรัฐอเมริกาได้เดินทางมาสมทบเมื่อวันที่ 18 เมษายน 2527 เพื่อผลัดเปลี่ยนเวรเฝ้าไข้กับพี่ชาย

แพทย์ทั้งสองได้พยายามอย่างเต็มความสามารถในการต่อกรกับโรคที่กำลังคุกคามชีวิตบิดาบังเกิดเกล้าอยู่ ตำราแพทย์อันทันสมัยหลากหลายเล่มถูกพลิกออกศึกษา เพื่อค้นหาวิถีทางเยียวยาอันทรงประสิทธิ์ผล จนอาการของคุณ ท. เริ่มกระเตื้องขึ้นบ้างจึงได้ย้ายท่านไปอยู่ห้องพิเศษชั้น 5 เริ่มมีการให้อาหารทางสายยางได้บ้าง แต่ยังคงมีอาการท้องเสียอยู่และยังมีปัญหาเรื่องระดับน้ำตาลในกระแสเลือดและปัสสาวะ ต่อมาก็เริ่มมีอาการผิดปกติของตับเพิ่มขึ้นอีกอย่าง

วันที่ 5 พฤษภาคม 2527 มีเลือดออกมาทางท่อที่ให้อาหารและทางปากทำให้ต้องมีการให้เลือดกรุ๊ป O เป็นการด่วน ซึ่งก็ได้เลือดจากบุตรชายของท่านคือ นาวาเอกทวีชัย เลียงพิบูลย์ (ยศขณะนั้น) และนาวาเอกสามารถ พัวไพโรจน์ เพื่อนของบุตรชาย จึงต้องย้าย คุณ ท. กลับเข้าห้อง C.C.U. อีกครั้ง 13 พฤษภาคม 2527 เกิดเลือดออกจากปากเป็นจำนวนมาก คราวนี้ต้องมีการระดมลูกหลานตลอดจนสารวัตรทหารเรือหลายนายร่วมกันผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนมาให้โลหิตสดๆ แก่คุณ ท. ตลอดเวลา แต่กระนั้นท่านก็ยังมีสติดีสามารถต่อสู้กับอาการเจ็บปวดทางกายได้อย่างน่าอัศจรรย์ อาการคุณ ท. มักมีลักษณะพลิกผันจนแม้แต่แพทย์ผู้เชี่ยวชาญยังคาดหมายไม่ถึงเสมอ อาการของท่านจึงมีแต่ทรงกับค่อยๆ ทรุดลงเป็นลำดับ

ความทุกข์ร้อนห่วงใยในอาการป่วยของบิดาบังเกิดเกล้าทำให้ลูกหลานและมิตรสหายต่างขวนขวายหาหนทางช่วยให้ คุณ ท. ได้กลับหายเป็นปกติ เพื่อจะได้อยู่เป็นมิ่งขวัญร่มโพธิ์ร่มไทรแก่ลูกหลานต่อไป โดยมีการให้หมอดูและผู้สามารถนั่งทางในช่วยตรวจหาหนทาง แต่หลายรายกล่าวเหมือนกันว่าครั้งนี้คุณ ท. ถึงคราวสิ้นอายุขัยแล้ว แต่แม้กระนั้นก็ยังมีหลายท่านไม่ละความพยายาม ดังเช่นท่านเจ้าคุณองค์หนึ่งที่วัดราชประดิษฐ์ ได้เมตตาสวดมนต์ต่ออายุให้คุณ ท. หลายครั้ง คุณสาย รัตนสมบัติ ได้นั่งสมาธิอัญเชิญทวยเทพทั้งหลายให้มาช่วยรักษา คุณประสิทธิ์ การุณยวนิช ก็กรุณาขอให้เซียนที่ทรงอิทธิฤทธิ์มีชื่อเสียงโด่งดังทางชลบุรีช่วยรักษาด้วยอีกแรง

ประมาณวันที่ 12 มิถุนายน 2527 อาการของคุณ ท. ก็ทรุดลงถึงระดับอันตราย เพราะเริ่มไม่มีปัสสาวะซึ่งหมายถึงระบบไตไม่ทำงาน ทำให้เกิดอาการบวมตามเนื้อตัว วันที่ 14 มิถุนายน คุณประวัติ โชติกำจร พร้อมเพื่อนๆ อันมีอาจารย์พร รัตนสุวรรณและคุณศรีเพ็ญ จัตุธะศรี ซึ่งเป็นผู้มีพลังความสามารถพิเศษทางจิตเป็นอาจิณ ได้เดินทางไปเยี่ยมคุณ ท. โดยคุณศรีเพ็ญได้ใช้พลังจิตติดต่อกับเบื้องบนด้วยการใช้มือขวาแตะมือข้างหนึ่งของคุณ ท. ในภาพนิมิตที่เห็นนั้นเป็นภาพชะนีตัวใหญ่ยืนค้ำอยู่ทางด้านศีรษะผู้ป่วย ซึ่งเข้าใจว่าน่าจะเป็นเจ้ากรรมนายเวรที่มาทวงชีวิต พร้อมทั้งได้เห็นพระภิกษุ 2 รูปกับชายชรา ซึ่งคงจะเป็นท่านลุงที่คุณ ท. เคยฝันเห็นเมื่อคราวไปลพบุรีนั่นเอง จากนิมิตดังกล่าวจึงสรุปได้ว่าครั้งนี้คุณ ท. ไม่มีโอกาสจะได้กลับบ้านอีกแล้ว แต่ก็จะจากไปสู่สุคติภพเพราะมีพระมาคอยรับอยู่

และแล้ววันแห่งการสูญเสียครั้งใหญ่ของครอบครัวเลียงพิบูลย์

และของสังคมก็มาถึงในวันที่ 16 มิถุนายนนั้นเอง ระบบชีวิตในร่างกายคุณ ท. เริ่มหรี่เครื่องลง โดยความดันโลหิตค่อย ๆ ลดระดับลง หัวใจก็เต้นช้าลงและช้าลง บรรยากาศในห้องผู้ป่วยอบอวลด้วยความเศร้าโศกแต่ก็ระคนด้วยความอบอุ่นท่ามกลางลูกหลานที่แวดล้อมเตียงผู้ป่วย ลูก ๆ บางคนนั่งกอดขาท่านเสมือนจะกำลังรวบรวมพลังจิตเตรียมอำลาท่านในวินาทีที่ท่านจาก ดวงตาหลายคู่ต่างจับจ้องไปที่เส้นกราฟของเครื่องตรวจวัดชีพจรที่กำลังค่อย ๆ ลดระดับลงด้วยใจระทึก และในที่สุดเส้นกราฟก็แปรสภาพเป็นเส้นตรงราบเรียบ อันหมายถึงการอำลาชั่วนิรันดร์ของ ท. เลียงพิบูลย์ ราชันกฎแห่งกรรมผู้ยิ่งใหญ่ ต้นฉบับหนังสือกฎแห่งกรรมสำหรับวันวิสาขบูชา 2527 ไม่มีโอกาสได้สานต่ออีกแล้ว คงค้างคาหน้าที่ท่านได้เขียนค้างไว้ซึ่งถือเป็นกฎแห่งกรรมหน้าสุดท้ายนั่นเอง

8 ชั่วโมงอันแสนทุกข์ทรมานสำหรับลูกหลานในวันนั้นดูเหมือนจะผ่านไปอย่างเชื่องช้ายิ่ง แต่ในที่สุดก็ยุติลงในเวลา 21 นาฬิกา 17 นาที รวมระยะเวลาแห่งการต่อสู้ระหว่างฝ่ายลูกหลานและมิตรสหายที่พยายามรั้งชีวิตของคุณ ท. ไว้กับมรณะภัยอันเป็นฝ่ายตรงข้ามนั้นกินเวลารวม 2 เดือนกับ 5 วัน ในที่สุด ท. เลียงพิบูลย์ก็ได้ลาจากโลกไปด้วยอาการอันสงบสู่ภพภูมิอันเหมาะสมแก่สถานะแห่งจิตของท่าน โดยหลังจากท่านได้เสียไปไม่กี่วันมีสมาชิกชมรมกฎแห่งกรรมท่านหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีภูมิรู้ภูมิธรรมได้กล่าวว่า บัดนี้คุณ ท. ได้ไปอุบัติบนสรวงสวรรค์ชั้นดุสิตอันเป็นภูมิของผู้ใฝ่ธรรม เพื่อการบำเพ็ญเพียรต่อไปจนกว่าจะพ้นทุกข์ เพราะท่านเป็นผู้หนึ่งที่ปรารถนาในพุทธภูมิ

ก่อนเสียชีวิตคุณ ท. ได้เคยแสดงเจตนารมณ์อุทิศศพให้แก่

โรงพยาบาลศิริราชเพื่อประโยชน์ทางการศึกษาด้านการแพทย์ต่อไป และให้ทางโรงพยาบาลดำเนินการเผาศพรวมไปกับศพอื่น ๆ โดยลูกหลานไม่ต้องนำกลับมาประกอบพิธีใด ๆ อีก เพราะท่านไม่ประสงค์จะให้ลูกหลานต้องเป็นภาระ อีกทั้งไม่ปรารถนาจะรบกวนท่านผู้ใดที่จะต้องลำบากมาในงานสวดของท่าน อย่างไรก็ตามเมื่อทายาทของท่านได้ปรึกษาหารือกันแล้วก็เห็นว่าจำเป็นต้องขัดความประสงค์ของท่านในเรื่องของการทำศพ โดยทายาทได้ขอรับศพจากโรงพยาบาลฯ มาประกอบพิธีทางศาสนาที่วัดธาตุทองอย่างเงียบ ๆ ตั้งใจจะทำกันเองเฉพาะในหมู่ญาติ และบอกกล่าวเฉพาะเพื่อนสนิทของท่านบางคนเท่านั้น จึงมิได้พิมพ์การ์ดแจกแต่อย่างใด เพื่อให้เป็นไปตามความประสงค์ของคุณ ท. ในส่วนที่ไม่ต้องการรบกวนให้ผู้คนมากมายต้องมาในงานของท่าน แต่แล้วเรื่องได้รู้ไปถึงคุณอาคม ทันนิเทศ จึงมีการประกาศบอกข่าวกันทางวิทยุ 01 บางซื่อ การณ์จึงปรากฏว่ามีผู้มาร่วมงานเป็นจำนวนมาก ทั้งผู้ที่รู้จักคุ้นเคยเคารพนับถือกับคุณ ท. มาก่อนและผู้ที่ไม่เคยรู้จักมาก่อนแต่มาด้วยศรัทธาที่มีต่อหนังสือกฎแห่งกรรมของท่าน โดยเงินบริจาคช่วยงานในครั้งนั้นมีจำนวนมากพอที่จะสร้างห้องพิเศษให้แก่โรงพยาบาลทหารเรือที่สัตหีบได้ 1 ห้อง และเมื่อรวมกับค่าลิขสิทธิ์หนังสือกฎแห่งกรรมที่เคยมีผู้ขออนุญาตจากทายาทของท่านจัดพิมพ์เพื่อจำหน่ายแล้ว ทำให้มีเงินช่วยเหลือการศึกษาแก่เด็กนักเรียนในถิ่นทุรกันดารได้อีกจำนวนหนึ่ง

ปัจจุบันขณะที่ผู้เขียนกำลังเขียนต้นฉบับประวัติของท่านอยู่นี้ (กุมภาพันธ์ 2549) แม้ว่าคุณ ท. จะจากพวกเราไปเกือบจะ 22 ปีแล้วก็ตาม แต่ก็ดูเหมือนกับท่านยังมีชีวิตอยู่ ท. เลียงพิบูลย์ยังคง

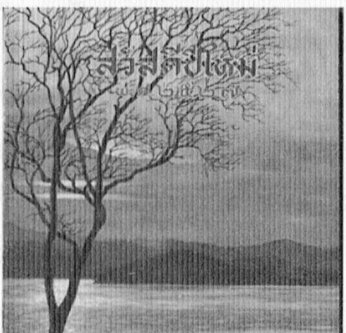

ป่าวประกาศสัจธรรมเรื่องกฎแห่งกรรมที่พระพุทธองค์ตรัสสอนไว้ ผ่านหนังสือกฎแห่งกรรมที่ยังคงมีผู้นิยมพิมพ์เผยแพร่สืบต่อมาจวบจนทุกวันนี้ นับว่าน้อยชีวิตนักที่จะกระทำได้เยี่ยงท่าน น้อยชีวิตนักที่จะยังคงสามารถบำเพ็ญความดีได้อีกแม้ภายหลังจากที่ได้ล่วงลับไปแล้ว ชีวิตของ ท. เลียงพิบูลย์จึงเป็นชีวิตที่ทรงคุณค่าสมกับที่ท่านได้มีโอกาสเกิดเป็นมนุษย์และได้พบบวรพระพุทธศาสนา...

พฤษภกาษร อีกกุญชรอันปลดปลง
โททนต์เสน่งคง สำคัญหมายในกายมี
นรชาติวางวาย มลายสิ้นทั้งอินทรีย์
สถิตทั่วแต่ชั่วดี ประดับไว้ในโลกา

(สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระปรมานุชิตชิโนรส
สมเด็จพระสังฆราชองค์ที่ 7 วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม)

(ซ้าย) หนังสือกฎแห่งกรรม สวัสดีปีใหม่ 2527 ซึ่งเป็นเล่มสุดท้ายที่ออกสู่สายตาผู้อ่าน (ขวา) ภาพปกที่ ป.ภู่ประไพวาดเตรียมไว้สำหรับหนังสือกฎแห่งกรรม วิสาขบูชา 2527 ซึ่งไม่มีโอกาสได้ออกสู่สายตาผู้อ่าน

บรรยากาศในงานสวดอภิธรรมศพคุณ ท. ที่วัดธาตุทอง ระหว่างวันที่ 17-23 มิถุนายน 2527 หลังจากสวดแล้วได้ส่งมอบศพแก่ ร.พ.ศิริราช เมื่อทางโรงพยาบาลฯ นำศพไปประกอบการศึกษา แล้วทางทายาทได้ขอรับศพคุณ ท.มาทำพิธีฌาปนกิจที่วัดธาตุทองเมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม 2530

ภาพรวมหมู่ญาติในงานสวดอภิธรรมศพคุณ ท. เมื่อปี 2527

สุสานของคุณ ท. คุณพ่อคือและคุณแม่สมบุญ เลียงพิบูลย์ ในสุสานกวางตุ้ง (ถ.จันทน์ 43 กรุงเทพมหานคร) ทุกปีบุตรหลานจะร่วมกันไปกราบไหว้ในราวเดือนเมษายน

ปกิณกะสาระเกี่ยวกับ ท. เลียงพิบูลย์

- ความรักเพื่อนของคุณ ท. จากอุปนิสัยที่เป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตน ไม่ชอบขัดใจใคร มีความจริงใจและชอบที่จะเป็นผู้ให้เสมอ จึงทำให้คุณ ท. เป็นผู้มีมิตรสหายมากมายทั้งในกรุงเทพและต่างจังหวัด ทั้งในสายอาชีพเดียวกันและต่างอาชีพ ทั้งวัยเดียวกันและต่างวัย คราวหนึ่งสมัยที่ลูก ๆ ของท่านยังเล็กมีเพื่อนคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้ที่ชอบดื่มเหล้าและเล่นการพนันเป็นนิจ ทำให้สถานะครอบครัวย่ำแย่เดือดร้อนทั้งด้านการเงินและที่อยู่อาศัย คุณ ท.จึงได้ชักชวนเขาและครอบครัวซึ่งประกอบด้วยภรรยาและลูก ๆ อีก 5 คนให้มาอยู่ด้วยกันที่ห้องพักหลังบ้าน

ของคุณ ท.เพราะสงสารภรรยาและลูก ๆ ของเพื่อน ทั้งคุณ ท. ก็พยายามเตือนเพื่อนให้ลดละการดื่มเหล้าเล่นการพนันเสีย แต่ก็ดูจะไม่ได้ผลนัก ครอบครัวดังกล่าวได้มาอาศัยอยู่ที่บ้านคุณ ท. เป็นปี โดยท่านพยายามช่วยเหลือเจือจานเท่าที่จะสามารถช่วยได้ เพราะขณะนั้นท่านเองก็มีลูกเล็ก ๆ หลายคนที่ต้องเลี้ยงดูรับผิดชอบ ต่อมาเมื่อครอบครัวนี้ย้ายออกไปแล้ว คุณ ท. ยังได้รับเป็นธุระรับลูกสาวของเพื่อนสนิทที่อยู่ทางจังหวัดอุบลราชธานีมาเรียนต่อที่โรงเรียนประจำในกรุงเทพ เพราะเป็นห่วงหากไปเรียนที่อื่นก็เกรงจะไม่ปลอดภัยไม่มีใครคอยดูแล โดยทุกวันหยุดท่านจะเทียวไปรับมาค้างที่บ้านและส่งกลับเข้าโรงเรียนในเย็นวันอาทิตย์เพื่อที่เด็กจะได้ไม่เหงา ด้วยความเอาใจใส่ดูแลเป็นอย่างดีนี้เองทำให้เพื่อนของท่านวางใจคลายกังวลและได้ส่งลูกสาวมาเรียนต่อเนื่องอีก 2 คน คือเมื่อคนโตเรียนจบวิทยาลัยฝึกหัดครูแล้ว คนที่สองก็มาเรียนต่อที่โรงเรียนการช่างสตรีพระนครใต้ และคนที่สามก็มาเรียนที่เพาะช่าง นี่แหละครับความโอบอ้อมอารีของคุณ ท. แล้วแบบนี้จะไม่ให้ท่านมีเพื่อนที่รักใคร่ชอบพอมากมายได้อย่างไร

- ความเป็นผู้เคร่งครัดในศีล คุณ ท. เป็นผู้นิยมการเดินทางท่องเที่ยวมาตั้งแต่สมัยหนุ่มโดยมักไปกับเพื่อนฝูงที่รักใคร่สนิทสนม และเมื่อเริ่มอายุมากขึ้นแหล่งท่องเที่ยวที่ไปแต่ละครั้งมักมีวัดวาอารามรวมอยู่ด้วยไม่มากก็น้อย คราวหนึ่งท่านและเพื่อน ๆ ได้แวะไปเที่ยวที่วัดแห่งหนึ่ง ขณะที่เดินชมวัดอย่างเพลิดเพลินอยู่นั้น ท่านได้สังเกตเห็นเพื่อนผู้หนึ่งกำลัง

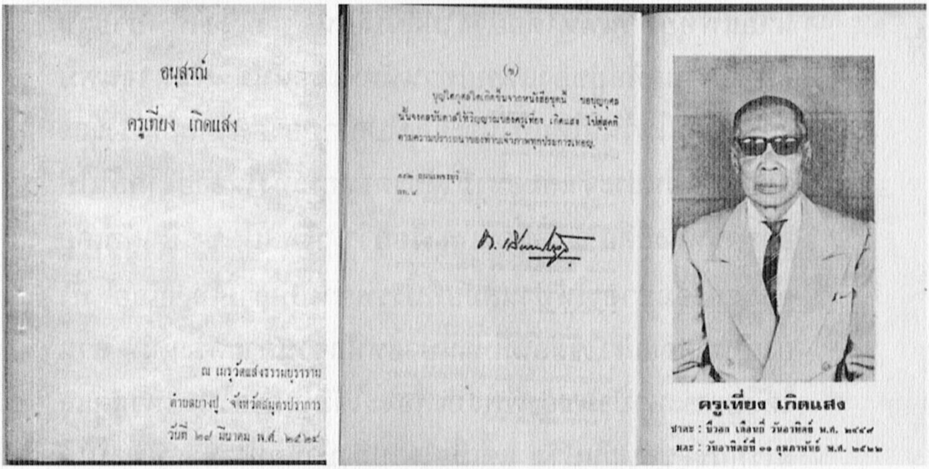

มองไปยังแผ่นกระเบื้องโมเสกที่มีสีสันสวยงาม เข้าใจว่าอาจเป็นแผ่นกระเบื้องที่ร่วงหล่นลงมาจากหลังคา แล้วเพื่อนก็ก้มลงหยิบขึ้นมาซึ่งพอคาดคะเนได้ว่าเพื่อนผู้นั้นกำลังคิดอะไรอยู่ คุณ ท. จึงได้เข้าไปเตือนสติว่ากระเบื้องนั้นเป็นสมบัติของวัด ไม่ควรที่ใครจะเก็บเอาไปโดยพลการ เพราะจะเท่ากับผิดศีลข้อสองคือการลักทรัพย์ เพื่อนจึงได้สตินำกลับไปวางที่เดิมเพราะตอนแรกคิดแต่เพียงว่าอยากจะนำกลับไปบูชาเท่านั้น แต่อาจไม่ทันนึกต่อไปอีกว่าหากใครที่มาวัดแล้วเที่ยวหยิบเอาโน่นนี่ของวัดไปไม่ว่าจะเพื่อเอาไปบูชาหรือเพื่ออะไรก็ตาม ต่อไปวัดอาจไม่เหลืออะไรไว้ให้คนรุ่นหลังได้ชื่นชมบูชา นี่แหละครับผู้ที่ถือศีลอย่างจริงจัง ท่านจะใส่ใจมีสติระมัดระวังอยู่เสมอแม้ในสิ่งที่หลายคนอาจเห็นว่าเป็นเพียงเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างไรก็ตามเรื่องการเตือนหรือให้สติใครนั้น คุณ ท.ท่านจะระมัดระวังอยู่พอสมควร คือจะพูดเฉพาะกับผู้ที่เห็นว่าน่าจะพูดด้วยได้ แต่หากบอกกันแล้วไม่เชื่อไม่รับฟังท่านก็จะวางเฉย ไม่นำมาเก็บเป็นเรื่องทุกข์ร้อนรำคาญใจแต่ประการใด

- ความเป็นผู้ไม่ลืมคุณท่านผู้เคยมีคุณต่อตน ดังกล่าวแล้วว่าคุณธรรมประการหนึ่งที่ คุณ ท. มักจะเน้นย้ำเสมอ ๆ ในหนังสือกฎแห่งกรรมก็คือ เรื่องของความกตัญญูกตเวที โดยแม้ส่วนตัวของคุณ ท. เองท่านก็เป็นผู้ที่ไม่เคยลืมบุญคุณคนเลย ดังเช่นคุณหลวงประกิตเวชศักดิ์นายแพทย์ผู้รักษาท่านเมื่อคราวป่วยหนักจวนจะเอาชีวิตไม่รอดอยู่ที่โรงพยาบาลจุฬาฯ นั้น แม้เวลาจะล่วงเลยไปหลายปีแต่ท่านก็ยังจดจำพระคุณของ

นายแพทย์ท่านนั้นได้อย่างไม่ลืมเลือน ท่านจึงได้พยายามสืบหาตำบลที่อยู่ของแพทย์ท่านนั้น เมื่อดั้นด้นค้นหาจนพบแล้ว ทุกปีในวันปีใหม่ท่านจะต้องไปกราบอวยพรคุณหลวงและคุณหญิงเป็นประจำเสมอมามิได้ขาดจนกระทั่งได้ตายจากกันไป อีกท่านหนึ่งก็คือ ญาติที่คุณ ท.เรียกว่า "พี่พลบ" ซึ่งเป็นผู้ที่เคยดูแลและอุ้มบาตรให้ท่านสมัยที่บรรพชาเป็นสามเณรน้อย ทั้งยังเป็นผู้คอยเฝ้าไข้ตอนที่ท่านป่วยหนักจวนตายครั้งนั้น ท่านได้สืบเสาะหาบ้านของพี่พลบเพื่อจะได้มีโอกาสไปมาหาสู่ดูแลสารทุกข์สุขดิบกันบ้าง แต่เมื่อได้ไปถึงบ้านก็ทราบว่าพี่พลบได้เสียชีวิตไปแล้ว อีกตัวอย่างหนึ่งที่อยากนำมากล่าวก็คือ ครูเที่ยง เกิดแสง ซึ่งเป็นผู้ให้ที่พักหลบภัยในช่วงระหว่างสงครามมหาเอเชียบูรพาแก่ครอบครัวของคุณ ท. และเพื่อน ๆ อีกหลายครอบครัวอยู่ระยะหนึ่ง ต่อมาคุณ ท. ได้มีโอกาสพบคุณครูเที่ยงที่บางปูซึ่งต่างฝ่ายต่างก็ดีอกดีใจมากที่ได้พบกันอีก และหลังจากนั้นทุกครั้งที่พิมพ์หนังสือกฎแห่งกรรม คุณ ท.จะส่งไปให้คุณครูด้วยเสมอ เมื่อครั้งครูเที่ยงถึงแก่กรรมท่านก็ได้รับเป็นธุระจัดพิมพ์หนังสือแจกในงานศพ โดยท่านได้เขียนเรื่องของครูเที่ยงในหนังสือดังกล่าวด้วย นี่แหละครับตัวอย่างบางประการในเรื่องความกตัญญูรู้คุณของ ท.เลียงพิบูลย์ บุคคลผู้มีทั้งวิชาและจรณะ คือท่านมิได้เพียงแต่พร่ำเรียกร้องให้ใครต่อใครมีความกตัญญูเท่านั้น แต่แม้ตัวท่านเองก็ได้ปฏิบัติในเรื่องนี้อย่างตั้งใจ จนเป็นที่ประจักษ์แก่คนรอบข้าง

หนังสืออนุสรณ์ งานฌาปนกิจศพ ครูเที่ยง เกิดแสง เมื่อวันที่ 29 มีนาคม 2524 ณ เมรุวัดแสงธรรมบุราราม บางปู สมุทรปราการ ซึ่งคุณ ท.รับเป็นธุระพิมพ์แจกในงาน

- คุณ ท. เป็นผู้มีปกติไม่เชื่อถือเรื่องโชคลาภ เรื่องดวง แต่ท่านจะยึดมั่นในเรื่องของกรรมมากกว่าดังที่ท่านได้เคยกล่าวให้เป็นแง่คิดว่า “เราเกิดมาในโลกมนุษย์เพื่อสร้างกุศลบารมี นับแต่เกิดมาเราทำความดีหรือความชั่ว เรากตัญญูต่อผู้มีคุณหรือมีความกตัญญู เหล่านี้แหละคือกรรมลิขิตชีวิตของเราต่อมา ไม่ใช่พระเจ้าองค์ใดหรือเทวดาองค์ไหนลิขิตชะตาชีวิตเรา ตัวของเราเองลิขิตชะตาตัวเอง บุญบาปเพียงแต่เกิดผลส่งเสริม เมื่อเกิดมาแล้วเราทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว หนีไม่พ้นกฎแห่งกรรม”
- เคล็ดลับประการหนึ่งที่ คุณ ท. ใช้เพื่อช่วยให้การเขียนกฎแห่งกรรมเป็นไปอย่างราบรื่นคล่องมือก็คือ ก่อนเขียนท่านมักเข้าห้องพระเพื่อกราบพระพุทธรูปให้ใจสงบ พร้อมทั้งน้อมจิตขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยให้เขียนได้โดยไม่ติดขัดและถูกต้อง

ตามความเป็นจริง ก็อย่างว่าแหละครับเมื่อจิตใจสงบย่อมทำอะไรได้ผลดีกว่าการกระทำในภาวะที่จิตใจว้าวุ่นไม่มีสมาธิ ถือเป็นเคล็ดลับอย่างหนึ่งที่หากใครจะลองนำไปปฏิบัติดูก็ไม่น่าเสียหายนะครับ

- ว่ากันว่าคุณ ท. เป็นผู้มีคุณภาพจิตพิเศษสามารถติดต่อกับผู้ที่อยู่ต่างภพภูมิได้ เช่น ท่านเคยแผ่เมตตาขอให้พวกมด ยุง แมลงสาบ อย่าได้มารบกวนในห้องที่ท่านใช้เขียนกฎแห่งกรรม ก็ปรากฏว่าสัตว์เหล่านั้นมิได้ไปปรากฏกายในห้องเขียนหนังสือของท่านอีก ท่านยังเคยตั้งจิตระลึกถึงนกเขาตัวหนึ่งที่ท่านเคยให้ข้าวมันกินเสมอ แต่ต่อมามันได้หายหน้าไป ในคืนวันหนึ่งก่อนเข้านอนท่านจึงได้ส่งจิตระลึกถึงมัน แล้วก็ปรากฏว่าเช้าวันต่อมามันได้มาหาท่านพร้อมด้วยลูกน้อยอีก 2 ตัว เข้ามากินอาหารที่ท่านโปรยให้แล้วก็บินจากไป อีกคราวหนึ่งเมื่อท่านจะเขียนเรื่องเกี่ยวกับเจ้าพ่องูใหญ่ ท่านได้เข้าไปห้องพระกราบพระแล้วระลึกถึงสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรีมหาราช เพื่อขอให้พระองค์โปรดเมตตาช่วยให้การเขียนครั้งนี้เป็นไปอย่างราบรื่นถูกต้อง ก็ปรากฏว่าเช้าวันต่อมามีคราบงูขนาดใหญ่ปรากฏบนระเบียงห้องเขียนหนังสือของท่านอย่างน่าอัศจรรย์ คล้ายกับองค์เจ้าพ่องูใหญ่ได้มารับทราบการอธิษฐานจิตของท่านนั่นเอง
- คนดีผีคุ้ม คุณ ท.เชื่อว่ามีวิญญาณของ "ท่านลุง" ที่เคยพบในความฝันเมื่อครั้งไปลพบุรีสมัยยังหนุ่ม คอยติดตามคุ้มกันภัยให้ท่าน ทำให้ท่านสามารถรอดพ้นจากการบาดเจ็บมาได้หลายครั้ง เช่น ครั้งหนึ่งท่านไต่บันไดขึ้นไปเพื่อเปลี่ยนหลอดไฟบน

เพดาน เมื่อก้าวขึ้นไปถึงยอดบันไดเกิดอาการโงนเงนเสียหลักตกลงมาเสียงดังสนั่น ซึ่งหากประเมินตามสภาพการณ์แล้วท่านควรต้องนอนพักรักษาตัวหลายเดือน แต่ปรากฏว่าท่านกลับลุกขึ้นยืนได้โดยไม่รู้สึกบาดเจ็บอะไร อีกตัวอย่างเมื่อครั้งท่านไปทอดผ้าป่าที่วัดเขาสุกิม จันทบุรีกับเพื่อนๆ เมื่อปี 2514 ขณะมัวเพลินกับการถ่ายรูป ท่านได้ก้าวพลาดตกลงไปที่รางของกระเช้าเคเบิ้ลที่ใช้โดยสารขึ้นลงเขาสุกิม ทั้งที่ระดับรางอยู่ลึกจากขอบท่าถึง 1.50 เมตร และเต็มไปด้วยก้อนหินกับรางเหล็ก ขณะพลัดตกลงไปนั้นท่านก็ตกอย่างไม่เป็นท่าคือไม่ทันระวังตัว หากประเมินจากสภาพแล้วน่าจะต้องได้รับบาดเจ็บสาหัส แต่ปรากฏว่าท่านรู้สึกเหมือนมีใครมาโอบรับร่างท่านไว้ทำให้ตกลงไปแล้วไม่รู้สึกเจ็บปวดแต่อย่างใด สามารถลุกขึ้นได้ท่ามกลางความตื่นตกใจของเพื่อนที่เห็นเหตุการณ์

ต่อมาเพื่อจะพิสูจน์ว่าความรู้สึกของท่านเป็นความจริงหรือเพียงอุปาทาน คุณ ท.ได้ขอร้องให้ผู้มีความสามารถทางสมาธิจิต 2 ท่าน ซึ่งไม่รู้จักกัน ให้ช่วยนั่งสมาธิย้อนดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้น แล้วก็ปรากฏว่าทั้งสองท่านต่างมองเห็นตรงกันคือ เห็นมีชายนุ่งขาวห่มขาวเข้าช่วยรับร่างของคุณ ท. ขณะตกเอาไว้ สมดังที่คุณ ท.รู้สึก

นี่แหละครับเขาว่าคนดีผีคุ้ม อย่าว่าแต่ผีเลยแม้เทพยดาก็ยังรักและคอยช่วยปกป้องคนดีด้วย เพราะขึ้นชื่อว่าคนดีแล้วเราท่านหรือมนุษย์คนไหนก็ชื่นชอบอยากคบหาด้วย ที่นี้ผีก็ดีเทวดาก็ดีต่างล้วนไปจากมนุษย์จึงไม่น่าแปลกที่ท่านเหล่านั้นจะ

คอยช่วยเหลือคุ้มครองผู้ที่เป็นคนดี ฉะนั้นใครอยากมีบอร์ดี้การ์ดที่มีศักดิ์พิเศษระดับผี ระดับทวยเทพละก็ ขอให้หมั่นทำความดีเข้าเถอะครับทำดีด้วยใจบริสุทธิ์มิต้องหวังสิ่งตอบแทนใดๆ แล้วเมื่อนั้นไม่แต่อานุภาพแห่งความดีจะเป็นเกราะพิทักษ์ท่านเท่านั้น แม้แต่ผีสางเทวดาก็ยังคอยเป็นบอร์ดี้การ์ดให้ท่านอีกด้วย เท่ขนาดไหนลองนึกดูเองนะครับ

- ทำเอาไว้แม้ไม่อยากก็ต้องได้

แม้คุณ ท.จะมีอุปนิสัยถ่อมตัวไม่ชอบความโด่งดังหรือความมีชื่อเสียงใดๆ และการทำความดีของท่านก็มิเคยปรารถนาลาภยศสรรเสริญเป็นเครื่องตอบแทน แต่ก็ปรากฏว่าทางราชการได้รู้เห็นการทำคุณงามความดีแก่ชาติบ้านเมืองของท่าน จึงได้มอบรางวัลเกียรติยศให้แก่ท่านหลายรางวัลด้วยกัน ดังเช่น

- โล่เชิดชูเกียรติในฐานะผู้มีผลงานทางวรรณกรรมส่งเสริมศีลธรรมจากยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย เมื่อวันที่ 18 มกราคม 2512

- ประกาศนียบัตรพัฒนา ในฐานะผู้มีความรู้และประสบการณ์เป็นอย่างดีในทางศีลธรรมจากกรมการศาสนา เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2513

- เครื่องราชอิสริยาภรณ์เบญจมาภรณ์มงกุฎไทย จากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเมื่อเดือนสิงหาคม 2518

- รางวัลสังข์เงินกิตติคุณสัมพันธ์ ในฐานะผู้มีกิตติคุณดีเด่นในสาขาวารสารและสิ่งพิมพ์ เมื่อวันที่ 20 ตุลาคม 2520

- โล่ประกาศเกียรติคุณเนื่องในโอกาสที่ท่านเขียนหนังสือ

กฎแห่งกรรมครบรอบ 25 ปี จากสถานีวิทยุ 01 บางซื่อ เมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2525

(บน) คุณ ท. กับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ฯ ที่ได้รับพระราชทาน
(ซ้าย) ญาติมิตรร่วมแสดงความยินดีในโอกาสรับรางวัลสังข์เงิน

(ขวา) คุณ ท.รับโล่เกียรติคุณจากสถานีวิทยุ 01 บางซื่อ คนยืนกลางคือคุณอาคม ทันนิเทศ

- นอกจากจะมีความสามารถในการประพันธ์ทางร้อยแก้วดังเช่นงานเขียนกฎแห่งกรรมแล้ว คุณ ท. ยังมีความสามารถด้านการประพันธ์ร้อยกรองอีกด้วย ดังตัวอย่างโคลงบทหนึ่งที่ท่านได้ประพันธ์ไว้อย่างมีนัยอันลึกซึ้งดังนี้

สิ่งสำคัญมนุษย์นี้ จิตไว
ดับอารมณ์ทางใจ ถูกแท้
อย่าหลงชั่วพาไป สู่กิเลส ทุกข์นา
หากใช้สติช่วยแก้ หลุดพ้น ใจสบาย

ท.เลียงพิบูลย์ในทรรศนะของคนรอบข้าง

ที่เราท่านได้อ่านผ่านตากันมาแล้วโดยตลอดนั้นคือประวัติของคุณ ท.เลียงพิบูลย์ ที่ผู้เขียนได้ข้อมูลประกอบการเขียนส่วนใหญ่จากเรื่องราวที่ท่านได้เขียนเล่าไว้ในกฎแห่งกรรมบางเรื่อง หากท่านผู้อ่านที่เคยได้อ่านกฎแห่งกรรมและลองสังเกตพิจารณาให้ดีแล้วจะพบว่าท่านมักบอกกล่าวแต่สิ่งที่ท่านได้เคยกระทำผิดไว้ และมักจะตำหนิติเตียนตนเองอยู่บ่อย ๆ แม้ว่าต่อมาท่านจะได้ปรับปรุงตนเองไปในทางที่ดีงามทั้งยังได้สร้างคุณประโยชน์แก่สังคมส่วนรวมเป็นอันมากก็ตาม แต่ท่านก็มักไม่กล่าวชื่นชมยกย่องตนเอง ดังนั้นนอกจากผู้เขียนจะได้เขียนแยกแยะให้เห็นทั้งส่วนที่ท่านเคยทำไม่ดีไว้และส่วนที่เป็นคุณความดีของท่านแล้ว ก็อยากจะขอนำทรรศนะความคิดเห็นของบุคคลรอบข้างบางท่านที่มีต่อคุณ ท. ทั้งจากผู้ที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องใกล้ชิดกับท่าน และจากผู้ที่เคยรู้จักหรือเคยพบเห็นท่านมาแล้ว ด้วยทรรศนะความเห็นของท่านเหล่านี้ ผู้เขียนเชื่อว่าจะช่วยให้ท่านผู้อ่านมองภาพ

รวมเกี่ยวกับตัวคุณ ท.ได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

เพราะประสบการณ์ที่ได้สัมผัสกับความตายเมื่อประมาณ 35 ปีก่อนนั่นเอง ทำให้ดิฉันมีโอกาสได้พบกับคุณ ท.เลียงพิบูลย์เป็นครั้งแรกในงานพบปะทานอาหารกลางวันประจำเดือน ของชาวชมรมกฎแห่งกรรมที่ราชนาวีสโมสร ปี พ.ศ.2514 เนื่องจากคุณ ท.ได้ติดต่อมาว่าประสงค์จะพบกับดิฉันเพื่อจะสอบถามถึงประสบการณ์ดังกล่าว โดยจะนำไปเขียนรวมไว้ในชุดกฎแห่งกรรมต่อไป

การได้พบปะกับคุณ ท. เป็นครั้งแรกในวันนั้น ตลอดจนในโอกาสต่อ ๆ มาในงานพบปะสังสรรค์ของชาวชมรมกฎแห่งกรรม ได้สร้างความประทับใจแก่ดิฉันในหลายประการ คุณ ท. ท่านมีลักษณะเป็นสุภาพบุรุษที่เต็มเปี่ยมด้วยคุณธรรม จริยธรรม เป็นคนพูดน้อยแต่มีแก่นสารสาระ ดิฉันจึงไม่แปลกใจเลยที่วรรณกรรมอมตะชุดกฎแห่งกรรมจำนวน 262 เรื่อง จะเป็นหนังสือที่มีประโยชน์สำหรับเยาวชนและทุก ๆ คน ช่วยสร้างคนให้มีคุณธรรมได้เป็นอย่างดี ทั้งยังอ่านสนุกไม่แพ้หนังสือนวนิยาย ดิฉันจึงขอสนับสนุนทุกท่าน ทุกวงการที่จะได้ช่วยกันตีพิมพ์หนังสือกฎแห่งกรรมเพื่อเผยแพร่ให้แพร่หลายต่อไป

จิตติมา เกษมสุข

ประธานชมรมกฎแห่งกรรม ท.เลียงพิบูลย์

28 กุมภาพันธ์ 2549

นับแต่ปี พ.ศ.2523 หรือกว่า 25 ปี ของการได้มาเป็นเจ้าหน้าที่ของมูลนิธิท่านผู้ให้แสงสว่างของ ท.เลียงพิบูลย์ ทำให้ดิฉันได้มีโอกาส

สัมผัสกับวรรณกรรมชุดกฎแห่งกรรม ตลอดจนได้รับฟัง รับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับคุณ ท.เลียงพิบูลย์ รวมทั้งได้พบเห็นท่านบ้างในบางโอกาสที่ท่านมาที่สถานีวิทยุ 01 บางซื่อในสมัยนั้น ทำให้ดิฉันกล้าที่จะพูดได้ว่าบุคคลท่านนี้เป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่มากในสายตาของดิฉัน คุณธรรมแห่งความเป็นผู้ให้อย่างแท้จริงของท่าน ตลอดจนความเมตตาและการเป็นผู้พากเพียรในการละความโกรธ ทำให้ท่านเป็นผู้ที่มีความเย็น ความชุ่มเย็นจากจิตใจของท่านได้แผ่ซ่านออกมาจนคนรอบข้างอย่างดิฉันรู้สึกสัมผัสได้ คราวใดที่ท่านแวะมาท่านมักจะขอซื้อหนังสือกฎแห่งกรรมที่คุณอาคม ทันนิเทศ ขออนุญาตพิมพ์จำหน่ายเพื่อนำกำไรไปสร้างสาธารณกุศล โดยท่านจะซื้อคราวละหลาย ๆ เล่มเพื่อนำไปแจกจ่ายต่อไป พร้อมทั้งชำระค่าหนังสือเต็มราคาด้วยความเต็มใจเสมอ ท่านไม่เคยเรียกร้องส่วนลด หรือแม้คุณอาคมจะคะยั้นคะยอขอให้ท่านรับไปโดยไม่คิดมูลค่าท่านก็ไม่ยอมรับ ยังคงยืนกรานที่จะจ่ายค่าหนังสือเสมอ นี้คือความสุจริตใจของการเป็นผู้ให้อย่างแท้จริงของท่าน คำพูดและการกระทำของท่านไม่มีร่องรอยแห่งการเสแสร้งปนเปื้อนอยู่เลยแม้แต่น้อย ทุกอย่างกลั่นออกมาจากใจจริงของท่านโดยแท้ บุคคลเช่นนี้แหละค่ะที่ดิฉันถือว่ายิ่งใหญ่ คือยิ่งใหญ่ทางคุณธรรมนั่นเอง ดังนั้นการได้มีโอกาสทำงานให้แก่มูลนิธิฯ ก็ดี ตลอดจนได้มีส่วนร่วมเผยแพร่หนังสือกฎแห่งกรรมให้อนุชนรุ่นหลังได้มีโอกาสสัมผัสต่อไป ถือเป็นความภาคภูมิใจอย่างยิ่งในชีวิตของดิฉัน

สุรีย์ กิรานนท์

มูลนิธิท่านผู้ให้แสงสว่างของ ท.เลียงพิบูลย์

3 มีนาคม 2549

คิดถึงคุณลุง ท.

คุณลุง ท. ท่านดีต่อผมมาก เมื่อครั้งเริ่มเข้าทำงานกับท่านที่ยนตร์ภัณฑ์พาณิชย์นั้น ท่านก็ได้ให้เกียรติมอบความไว้วางใจแก่ผมเป็นอย่างดี โดยให้เป็นผู้ถือกุญแจเปิดปิดร้าน ตลอดจนเป็นผู้เบิกเงินและนำเงินส่งธนาคาร ในวันเสาร์ซึ่งร้านเปิดครึ่งวันหากคราวใดมีเพื่อนสนิทมิตรสหายเก่าแก่ที่เคยคบหากันมาตั้งแต่หนุ่มแวะมาเยี่ยมเยียนท่านที่ร้าน ท่านจะพาไปเลี้ยงสังสรรค์ที่ภัตตาคารซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก แล้วก็มักจะพาผมกับคนงานในร้านทุกคนไปเลี้ยงด้วยอีกหนึ่งโต๊ะ ซึ่งนับว่าคุณลุงเป็นผู้มีน้ำใจที่จะหานายจ้างคนอื่นเสมอเหมือนได้ยาก นอกจากนี้การที่ผมมีฝีมือทางด้านการวาดภาพดังเช่นทุกวันนี้ก็เพราะได้ท่านสนับสนุนให้โอกาสได้เป็นผู้วาดภาพปกกฎแห่งกรรม ทั้งยังเคยอนุญาตให้ลางานในวันเสาร์เพื่อไปศึกษาด้านการวาดภาพที่โรงเรียนเพาะช่างอยู่ระยะหนึ่ง ทุกวันนี้แม้ท่านจะล่วงลับไปแล้วแต่ผมก็ยังคงระลึกถึงท่านอยู่เสมอ เสียดายที่ไม่มีโอกาสได้รับใช้วาดภาพปก "กฎแห่งกรรม" ให้ท่านอีก แต่ก็นั่นแหละครับการเกิดแก่เจ็บตายเป็นกฎธรรมชาติที่ใครก็ไม่อาจหลีกพ้นไปได้ ไม่ว่าจะเป็นคุณลุง ท. และพวกเราทุกคน

ประเสริฐ ภู่ประไพ
26 กุมภาพันธ์ 2549

คุณ ท. เลียงพิบูลย์ เป็นปูชนียบุคคลที่ข้าพเจ้าเคารพบูชายกย่องว่าเป็นบุคคลที่หาได้ยากในยุคปัจจุบัน ท่านเป็นผู้ที่เสียสละเพื่อสังคมส่วนรวม ยินดีที่จะเป็นผู้ให้มากกว่าจะเป็นผู้รับ ท่านเคยพูดกับข้าพเจ้าว่า "กฎแห่งกรรมเป็นสัจธรรม คนเราเกิดมาต้องสร้างบุญกุศล

ให้มากเพื่อหนีกรรมเก่าที่ไม่ดีซึ่งติดตามเราอยู่ตลอดเวลา ทำดีเพื่อกรรมเก่าจะได้ตามไม่ทัน จะได้มีชีวิตที่ดีมีความสุขความเจริญรุ่งเรืองทั้งในชาติปัจจุบันและในชาติหน้า เพราะว่ามนุษย์ทุกคนยังจะต้องเวียนว่ายตายเกิดอีกนับชาติไม่ถ้วนจนกว่าจะบรรลุถึงพระนิพพาน จึงจะหลุดพ้นจากวัฏสงสารไม่ต้องกลับมาเกิดอีกต่อไป”

คุณ ท. เลียงพิบูลย์ถือศีล 5 และพรหมวิหาร 4 เป็นหลักธรรมประจำใจ ท่านมีความเมตากรุณาต่อสัตว์ทั้งปวงไม่ว่าสัตว์เล็ก สัตว์ใหญ่และยินดีให้ความช่วยเหลือแก่บุคคลทั้งหลายที่มีทุกข์เดือดร้อนอยู่เสมอเท่าที่ข้าพเจ้าได้มีโอกาสใกล้ชิดสนิทสนมกับท่านมาเป็นเวลา 15 ปี สังเกตได้ว่าท่านถือศีล 5 อย่างเคร่งครัด ไม่เบียดเบียนชีวิตสัตว์แม้กระทั่งสัตว์เล็ก ๆ เช่น มด ยุง แมลงต่าง ๆ เป็นต้น ท่านมีสัจจะไม่กล่าวตำหนิติเตียนผู้หนึ่งผู้ใด มีแต่แสดงความปรารถนาดีต่อผู้อื่นเสมอ ท่านชอบรับประทานอาหารมังสวิรัต เคยชวนข้าพเจ้าไปร่วมรับประทานอาหารมังสวิรัตกับท่านบ่อยครั้ง

ข้าพเจ้าขอตั้งจิตอธิษฐานว่า “ถ้าหากว่าข้าพเจ้าและคุณ ท. เลียงพิบูลย์ ยังต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ตราบใด ก็ขอให้ข้าพเจ้าได้กลับมาเกิดร่วมภพภูมิร่วมสมัย และได้มีโอกาสเป็นสหายธรรมกับคุณ ท. เลียงพิบูลย์ ทุกภพทุกชาติด้วย”

ประสิทธิ์ การุณยวนิช

(จากบางส่วนของบันทึกไว้อาลัยโดยคุณประสิทธิ์ การุณยวนิช ในหนังสือ ท. เลียงพิบูลย์ ที่ชมรมกฎแห่งกรรมจัดพิมพ์ เป็นอนุสรณ์เนื่องในพิธีบำเพ็ญกุศลแด่ ท. เลียงพิบูลย์ เมื่อวันที่ 26 กันยายน 2527)

คุณพ่อเป็นผู้ให้ความสำคัญต่อการศึกษาเป็นอย่างมาก ท่านมักสอนลูก ๆ เสมอว่า “พ่อไม่มีมรดกอื่น ๆ ให้ลูกเพราะพ่อมีลูกหลายคน แต่สิ่งที่พ่อให้ได้ก็คือการศึกษา ถ้าลูกอยากเรียนอะไรพ่อจะพยายามส่งให้เรียนจนจบ เพราะวิชาความรู้จะเป็นอาวุธติดตัวที่ลูกจะใช้ไปได้ตลอดชีวิต โดยไม่มีใครจะโกงหรือแย่งชิงจากเราไปได้” เมื่อมาใคร่ครวญดูแล้วก็รู้สึกเห็นใจคุณพ่อเป็นที่สุด เพราะท่านต้องส่งเสียเลี้ยงดูลูกที่กำลังอยู่ในวัยเรียนพร้อม ๆ กันมากกว่า 10 คน ไหนจะค่าเล่าเรียน ค่าเบี้ยเลี้ยง ค่าโรงเรียนกินนอน แต่ท่านก็ไม่เคยปริปากบ่นถึงความเหนื่อยยากเลย ทั้งปกติท่านก็เป็นคนพูดน้อย นอกจากนี้คุณพ่อยังมีกุศโลบายกระตุ้นให้ลูก ๆ ขยันขันแข็งในการเล่าเรียน โดยท่านได้ตั้งรางวัลว่าหากใครทำคะแนนสอบได้เกิน 80 เปอร์เซ็นต์ขึ้นไปท่านจะให้เงินเปอร์เซ็นต์ละ 10 บาท เช่น หากทำได้ 85 เปอร์เซ็นต์ ก็จะได้รับรางวัลเป็นเงิน 50 บาท เป็นต้น แต่หากลูกคนไหนเรียนไม่ค่อยดีนักก็จะให้รางวัลจูงใจสูงเป็นพิเศษเป็นเปอร์เซ็นต์ละ 50 บาท จำได้ว่ามีพวกเราคนหนึ่งซึ่งที่ผ่านมาไม่เคยได้รางวัลจากคุณพ่อมาก่อนเลยเกิดฟลุคสอบได้ถึง 85 เปอร์เซ็นต์ ปีนั้นคุณพ่อต้องจ่ายให้ลูกคนนั้นเพียงคนเดียวถึง 250 บาท ซึ่งเงินจำนวนนี้สำหรับเมื่อ 50 ปีก่อนถือได้ว่ามากโขสำหรับเด็ก แต่ก็ทำให้ลูกคนนั้นเรียนดีขึ้นเป็นลำดับและเรียนจนได้ปริญญาโทมาอวดท่าน คุณพ่อพร้อมที่จะทนลำบากหาเงินให้ลูกได้เรียนจนจบปริญญาตรีแต่หากใครต้องการเรียนต่อปริญญาโทแล้ว ลูกคนนั้นจะต้องขวนขวายเองด้วยทุนรอนที่ท่านสร้างให้แล้วนั่นก็คือความรู้และสมอง คุณพ่อไม่เคยชมลูก ๆ ต่อหน้าให้ได้ยินเลย คงเกรงว่าลูก ๆ จะเหลิงแต่จะแอบเก็บความภาคภูมิใจไว้ไปเล่าให้เพื่อน ๆ ฟัง เวลาพวกคุณอา

คุณลุงเพื่อนของคุณพ่อพบพวกเราก็จะถามว่า "เห็นคุณพ่อเขาบอกว่าหนูสอบเข้าเรียนต่อหรือสอบเข้าทำงานที่โน่นที่นี่ได้ใช่ไหม เขาภูมิใจในตัวหนูมากนะ" แค่ได้ยินเท่านั้นความน้อยใจคุณพ่อที่ไม่เคยชมก็หายไปเป็นปลิดทิ้ง เหลือแต่ความรักความเคารพความศรัทธาที่นับวันจะเพิ่มพูนขึ้นทุกที แม้จะมีลูกมากแต่คุณพ่อจะรักและเอาใจใส่ลูก ๆ ทุกคนเท่าเทียมกัน เวลาลูกไม่สบายและไม่ยอมฉีดยาก็ร้อนถึงท่านที่ต้องออกโรงติดสินบนว่า ถ้ายอมฉีดยาจะซื้อสร้อยทองให้หนึ่งเส้น นี่คือความห่วงใยที่ท่านมีต่อลูก ๆ

เมื่อยามมีโอกาสว่างจากการงาน คุณพ่อมักเรียกใช้ลูก ๆ ให้ไปบีบนวดให้ท่านเสมอ ขณะที่ลูกกำลังบีบนวดอยู่นั้นท่านก็จะเล่าเรื่องราวที่มีสารประโยชน์แฝงด้วยคุณธรรมให้ลูก ๆ ฟัง บางทีนี่อาจเป็นกุศโลบายอีกประการของท่านที่จะสร้างความรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนมระหว่างพ่อกับลูก และยังเป็นการปลูกฝังให้ลูกรู้จักการรับใช้ตอบแทนพระคุณของพ่อแม่ตั้งแต่ยังเด็กก็เป็นได้ ซึ่งเป็นเรื่องที่คนยุคปัจจุบันควรนำไปเป็นแบบอย่าง เพราะส่วนใหญ่คนสมัยนี้มักเลี้ยงลูกอย่างเอาอกเอาใจ จนบางครั้งกลายเป็นการตามใจจนเกินเหตุ ทำให้ลูกไม่เคยคิดถึงบุญคุณของพ่อแม่ ซ้ำร้ายอาจพาลเข้าใจว่าพ่อแม่เป็นหนี้บุญคุณของตนไปเสียอีก ตรงนี้ก็เป็นเรื่องที่น่าคิด

คุณพ่อเป็นผู้ที่รักษาสัจจะพูดคำไหนเป็นคำนั้น ลูก ๆ ทุกคนรู้ว่าถ้าท่านบอกว่าไม่แล้ว เป็นอันว่าไม่ต้องเสียเวลาไปอ้อนวอน ครั้งหนึ่งเมื่อคุณพ่อตกลงใจขายที่แถบถนนสุขุมวิทให้กับท่านผู้มีชื่อเสียงท่านหนึ่ง ยังไม่ทันได้ทำสัญญาใด ๆ ทั้งสิ้นเพราะอยู่ระหว่างการต่อรอง เนื่องจากท่านผู้นั้นจะวางเงินดาวน์และขอผ่อนส่งเป็น 3

งวด ภายในระยะเวลา 1 ปี ต่อมาเมื่อมีผู้อื่นทราบก็มาติดต่อขอซื้อโดยให้ราคาดีกว่ารายแรกถึง 20 เปอร์เซ็นต์ และจะจ่ายเงินสดให้ทันที พวกลูก ๆ พยายามชี้แจงกับท่านว่ารายหลังจะทำให้เรามีกำไรเพิ่มขึ้นอีกหลายเปอร์เซ็นต์เมื่อรวมดอกเบี้ยในระยะ 1 ปี แต่ท่านก็ยืนกรานที่จะขายให้รายแรกเพราะได้รับปากไว้แล้วว่าจะขายให้ ท่านจะสั่งสอนลูก ๆ ทุกคนให้เป็นคนซื่อสัตย์เสมอ สิ่งที่จะทำให้ท่านโกรธมากที่สุดก็คือการที่ลูกพูดปดกับท่าน จากการใช้ชีวิตที่โชกโชนในวัยหนุ่มทำให้ท่านมองเห็นโทษของการกินเหล้า สูบบุหรี่ ท่านจึงห้ามลูกชายทั้งหลายให้ห่างไกลจากอบายมุขเหล่านี้

หลักในการคบเพื่อนของคุณพ่อเท่าที่พวกลูก ๆ ได้เห็นก็คือการคบเพื่อนต้องไม่เอาเปรียบเพื่อน จะเสียเปรียบบ้างก็ไม่เป็นไรเพื่อความสุขของเพื่อน ในขณะที่ลูกยังเล็กอยู่ก็ไม่ค่อยเข้าใจนักในเรื่องนี้แต่เมื่อโตขึ้นจึงได้เข้าใจถึงคำว่าเป็น “ผู้ให้” มากกว่า “ผู้รับ” ของท่าน ดังเช่น คุณพ่อเป็นผู้ที่ชอบสะสมของเก่า ท่านมักจะไปที่บริษัทหลวงรักษาเพื่อประมูลเฟอร์นิเจอร์เก่าและพวกเครื่องกังไส(เครื่องลายคราม) เครื่องทองเหลือง ของประดับบ้านต่าง ๆ เมื่อเพื่อนมาเห็นชอบใจเอ่ยปากขอท่าน ท่านก็จะหยิบให้โดยไม่ลังเล ซึ่งถ้าคิดเป็นมูลค่าสมัยนี้แล้วก็คงไม่ใช่น้อย บางครั้งคุณพ่อก็จะเอาแจกันกังไสไปให้เพื่อนซึ่งท่านจะบอกลูก ๆ ว่ามีบุญคุณกับท่าน เคยช่วยเหลือท่านหลายครั้ง นี่เป็นตัวอย่างอีกแง่มุมที่แสดงถึงน้ำใจที่ท่านมีต่อเพื่อน ๆ

ต้องยอมรับว่าแม้คุณพ่อจะเป็นผู้ไม่ติดในลาภ ยศ ชื่อเสียง แต่จากผลงาน กฎแห่งกรรม ของท่านก็ทำให้ชื่อเสียงของคุณพ่อเป็นที่รู้จักกันทั่วไปอย่างกว้างขวาง และด้วยนามสกุล “เลียงพิบูลย์” นี้เองที่

เคยช่วยลูกหลานในภาวะคับขันมาแล้วหลายครั้ง นี่จึงเป็นอุทาหรณ์ที่พวกลูก ๆ ต้องคอยสั่งสอนลูกหลานของตนว่า อย่าทำความชั่ว เพราะคุณปู่(คุณตา)ของพวกเขาได้ใช้เวลาทั้งชีวิตของท่านสร้างสมชื่อเสียงที่ดีไว้ ในฐานะที่เป็นลูกหลานเหลนจึงมีหน้าที่ต้องดำรงรักษาความดีงามนี้ให้คงอยู่คู่วงศ์ตระกูลสืบไป

พรรณี ไทยานนท์ (เลียงพิบูลย์)
กรรณิการ์ เลียงพิบูลย์
28 กุมภาพันธ์ 2549

ท.เลียงพิบูลย์ในทรรศนะของผู้เขียน

โดยส่วนตัวแล้วผู้เขียนไม่เคยพบหรือรู้จักคุณ ท. เป็นการส่วนตัวแต่อย่างใด เพราะในปีที่ท่านเสียคือ พ.ศ.2527 นั้น ผู้เขียนยังอายุไม่ครบ 20 เรียกได้ว่ายังไม่รู้ประสีประสาพอที่จะเอาตัวเองไปกราบท่านที่บ้านเหมือนดังที่ท่านผู้อื่นกระทำ ผู้เขียนจึงเคยสัมผัสกับคุณ ท. โดยผ่านทางละครกฎแห่งกรรมที่ชมทางทีวีและกฎแห่งกรรมที่เผยแพร่ออกอากาศทางสถานีวิทยุ 01 บางซื่อ ที่คุณอาคม ทันนิเทศอ่านออกอากาศในสมัยนั้น ต่อมาเมื่อคุณอาคมได้ขออนุญาตคุณ ท.จัดพิมพ์กฎแห่งกรรมออกเผยแพร่ ผู้เขียนก็ได้ซื้อหาเก็บไว้ชุดหนึ่งเป็นปกแข็งหนาเล่มละ 700-800 หน้า จำนวน 5 เล่ม รวม 150 เรื่อง แต่ก็ได้เพียงเก็บไว้ในกล่องอย่างนั้นมานานกว่า 10 ปี จึงได้มีโอกาสนำออกมาอ่าน

เมื่อได้อ่านกฎแห่งกรรมของคุณ ท.ไปเรื่อย ๆ ก็ยิ่งรู้สึกประทับใจในตัวท่านมากขึ้นทุกที ทั้งที่ในเนื้อหา คุณ ท. มักจะเขียนตำหนิตนเองในแง่มุมต่าง ๆ อยู่เสมอ แต่ก็ด้วยการเขียนอย่างตรงไปตรงมาของท่านนี่เองที่เป็นมนตร์เสน่ห์ประการหนึ่งในงานชุดกฎแห่งกรรม สิ่งที่

ผู้เขียนมีความประทับใจในตัวคุณ ท. เป็นอย่างยิ่งนั้นพอจะแยกแยะออกได้เป็น 3 ประการ

ประการแรกก็คือ ความเสียสละในการสร้างสรรค์งานอันเป็นคุณประโยชน์แก่สังคมและในทางพระพุทธศาสนา ด้วยการเขียนกฎแห่งกรรมที่ต้องใช้ระยะเวลาเกือบ 1 ใน 3 ของชีวิตท่าน ทั้งที่ขณะนั้นท่านเองก็ยังต้องรับผิดชอบธุรกิจการค้าที่ดำเนินอยู่ นับว่าหาได้ยากนักที่ใครจะมานะบากบั่นทำงานเพื่อส่วนรวมที่ไม่มีผลประโยชน์ตอบแทนได้อย่างต่อเนื่องยาวนานเพียงนี้ นี่ยังมิได้กล่าวถึงทุนทรัพย์ที่ท่านได้จับจ่ายใช้ไปในงานเหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นค่าจ้างพิมพ์ ค่าเดินทางไปเก็บข้อมูลในที่ต่างๆ ตลอดจนค่าโสหุ้ยอื่นๆ อีกจิปาถะ นับได้ว่าท่านเป็นผู้มีจิตใจที่เปี่ยมด้วยความเสียสละปราศจากความตระหนี่เห็นแก่ตัว และก็ด้วยสภาวะจิตใจเช่นว่านี้เองที่ผู้เขียนเห็นว่าน่าจะเป็นพื้นฐานสำคัญประการหนึ่งที่ช่วยให้ท่านเสียสละสิ่งต่างๆ ได้โดยไม่ยาก แม้แต่กับสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลายที่มีในกายในใจตน บางท่านอาจสงสัยว่าสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลายใครเล่าเขาจะอยากเก็บไว้กับตัว แต่แท้จริงแล้วหากเราท่านลองใคร่ครวญสำรวจตัวเองให้ดี ผู้เขียนเชื่อว่าเรามักจะพบนิสัยที่ไม่ดีบางประการที่ตัวเรายังหวงแหนไม่ใคร่อยากจะละทิ้งมันไป จะด้วยเพราะกลัวชีวิตจะขาดรสชาติไร้สีสันหรืออย่างไรก็แล้วแต่ ดังเช่นบางท่านก็ติดไพ่ ติดพนัน ติดเหล้า ติดบุหรี่ ติดเที่ยวกลางคืน ไม่ใคร่อยากจะเลิกจะละ ยังคงหวงแหนอาลัยอาวรณ์ยังอยากยึดสิ่งที่ไม่ดีเหล่านี้เอาไว้ ลักษณะจิตเช่นว่านี้แหละครับที่ผู้เขียนเห็นว่าด้วยสภาวะจิตที่เป็นตรงกันข้าม คือจิตที่เสียสละปราศจากความตระหนี่ความเห็นแก่ตัวดังกล่าวแล้ว จะมีส่วนช่วยเสริมส่งให้เราสามารถละทิ้งสิ่งไม่ดีเหล่านั้นได้ง่ายขึ้น

ประการต่อมาคือ คุณธรรมด้านความกตัญญูกตเวทีของท่าน ซึ่งเราจะได้สัมผัสกับกลิ่นไอแห่งความกตัญญูกตเวทีของคุณ ท. ปรากฏในงานเขียนของท่านหลายเรื่องทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งคุณธรรมข้อนี้เป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้สังคมมนุษย์อยู่ได้อย่างสงบสุข คิดดูเถิดหากลูกไม่เห็นคุณมารดาบิดา ลูกจ้างไม่เห็นคุณนายจ้าง นายจ้างไม่ระลึกถึงคุณลูกจ้าง ประชาชนไม่เห็นคุณประเทศชาติแล้วอะไรจะเกิดขึ้นทุกท่านย่อมตอบในใจได้ ความกตัญญูกตเวทีจึงนับเป็นคุณธรรมพื้นฐานที่จะนำไปสู่คุณความดีอื่น ๆ ในระดับที่สูงยิ่งขึ้น ซึ่งแม้ทางพระท่านก็กล่าวว่า ความกตัญญูกตเวทีเป็นเครื่องหมายของคนดีครับ

ประการที่สาม ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าเป็นสิ่งสำคัญยิ่งก็คือ คุณ ท.เป็นผู้มีจิตใจที่เข้มแข็งและรู้จักทบทวนการกระทำที่ผ่านมาของตนเองอย่างตรงไปตรงมา เมื่อพบว่ามีสิ่งใดยังบกพร่องในตนเองท่านจะตั้งใจมั่นที่จะปรับปรุงแก้ไข แม้บางเรื่องอาจต้องใช้เวลาค่อย ๆ ผ่อนค่อย ๆ ลด แต่ท่านจะไม่ละความเพียรและมุ่งมั่นทำจนสำเร็จ คนเราส่วนใหญ่ชอบแต่มองไปข้างหน้าไม่ใคร่นิยมหรือหลงลืมที่จะหันกลับมาดูอดีตของตน เพราะการทำเช่นนั้นอาจทำให้ต้องพบเห็นสิ่งที่บาดตาบาดใจตนเอง หรืออาจเป็นความผิดพลาดไม่ดีไม่งามที่ตนเคยทำไว้แล้วอยากจะลืมมันเสีย ทั้งที่แท้จริงแล้วสิ่งเหล่านั้นเปรียบเสมือนกระจกเงาชีวิตที่จะช่วยให้เรารู้จักตัวเองมากขึ้นตามความเป็นจริง และผู้ที่สามารถรู้ตามความจริงและยอมรับความจริงได้นี่แหละครับคือผู้ที่พร้อมจะแก้ไขปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นได้ แต่ทั้งนี้ก็มิใช่ให้เราเฝ้าหมกมุ่นหรือจมอยู่กับอดีตอันไม่ดีไม่งามของตนตลอดเวลาจนทำให้จิตใจหดหู่เศร้าหมองหรอกนะครับ เพราะการเพ่งโทษตนเองโดยถ่ายเดียวและไม่ยอมอภัยให้แก่

ความผิดพลาดของตนเลยนั้นก็เป็นการสุดโต่งที่ไม่เกิดประโยชน์ใด ๆ เช่นกัน สิ่งสำคัญเพียงแต่ขอให้เรารู้จักนำอดีตมาทบทวนบ้างเพื่อเป็นบทเรียนสอนใจตนมิให้ก้าวพลาดซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยที่ไม่คิดจะปรับปรุงเลยต่างหาก

ชีวิตของคุณ ท.จึงถือเป็นแบบอย่างอันทรงคุณค่าของบุคคลที่ครั้งหนึ่งท่านได้เคยก้าวผิดพลาด หลงเพลิดเพลินไปในทางผิด แต่ต่อมาท่านก็กล้าพอที่จะทบทวนตนเองแล้วเลือกที่จะก้าวไปในเส้นทางใหม่ที่นำตนไปสู่ความดีงาม มนุษย์เราทุกคนเมื่อเกิดมาแล้วย่อมพยายามขวนขวายหาสิ่งดีที่สุดให้ชีวิต เป้าหมายชีวิตของหลายท่านอาจหมายถึง ความร่ำรวย ชื่อเสียงเกียรติยศ ตลอดจนครอบครัวบริวาร แต่สิ่งเหล่านี้คือคำตอบสุดท้ายสำหรับชีวิตจริงละหรือ ? ประวัติชีวิตของคุณ ท.เลียงพิบูลย์ คงช่วยให้ท่านผู้อ่านได้คำตอบในคำถามที่หลายท่านอาจกำลังขวนขวายหาคำตอบให้แก่ตนเองว่า เราเกิดมาทำไม อะไรทำให้ต้องเกิด และเมื่อได้เกิดแล้วควรจะทำอะไร และอะไรควรเป็นเป้าหมายสูงสุดของชีวิต

สำหรับผู้เขียนแล้ว ท.เลียงพิบูลย์ถือได้ว่าเป็นปูชนียบุคคลที่ควรค่าแห่งการจารจารึกไว้ให้อนุชนรุ่นหลังได้ศึกษาเป็นแบบอย่างต่อไปตราบนานเท่านาน...

อันชีวิตทุกชีวิตที่กำเนิด หากกำเริบก่อกรรมกระทำชั่ว
ไม่แยแสต่อผลกรรมที่เมามัว จิตจากตัวเมื่อใดนรกเอย

รักพงษ์ แซ่โซว

26 กุมภาพันธ์ 2549

ส่วนหนึ่งของลูกหลานเหลนและญาติของ ท. เลียงพิบูลย์ในปัจจุบัน

บุตรธิดาของนางขจร ภู่ประไพ (น้องสาวของคุณ ท.) ในภาพคือคุณประเสริฐ ภู่ประไพ สตรีอีกสอง ท่านคือคุณกฤษณา (ด้านซ้ายของภาพ) และคุณส่งศรี ซึ่งเป็นน้องสาวและพี่สาวของคุณประเสริฐ

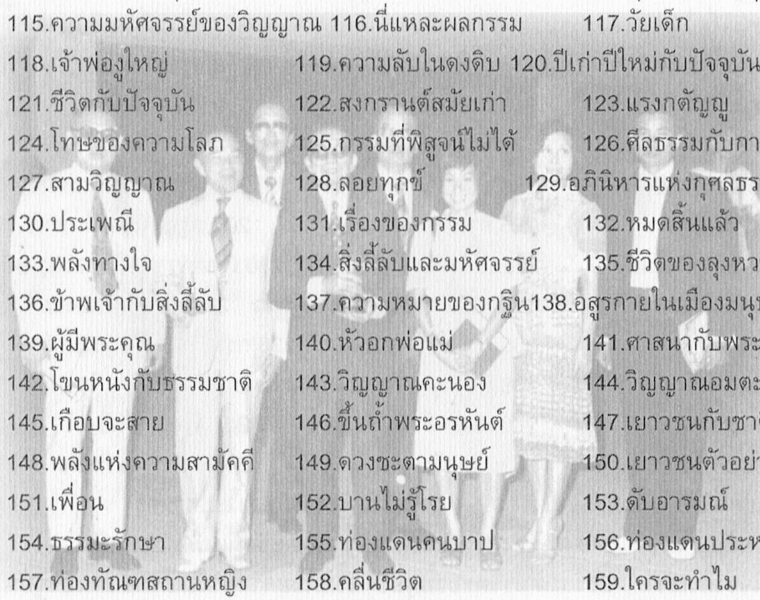

งานเลี้ยงพบปะสังสรรค์ในระหว่างลูก หลาน เหลน ของคุณ ท.เมื่อราวปี 2543 ในภาพแถวนั่ง จากซ้ายคนแรกคือ พล.ร.อ.ทวีชัย เลียงพิบูลย์ คนที่ 3 พ.ญ.นพวัลย์ ขยันการนาวี แถวยืนคนที่ 3 พล.ร.ท.นพ.ดำรงศักดิ์ เลียงพิบูลย์ และคนที่ 5 คุณพรรณี ไทยานนท์

รายชื่อเรื่องในชุดกฎแห่งกรรม

1. ทานชีวิต
2. อารยนคร
3. สิ่งหนึ่งในน้ำใจโจร
4. ชะตากรรม
5. ปัญหาชีวิต
6. บทเรียนของชีวิต
7. มรดกชิ้นสุดท้าย
8. นึกไม่ถึง
9. กุศลสะท้อน
10. ครั้งหนึ่งในชีวิต
11. ความดีที่ไม่สูญ
12. คนมีบาป
13. ความดีที่เป็นมงคล
14. นอกฝัน
15. สร้างทุกข์
16. สร้างกรรม
17. เหตุเมื่อหลบฝน
18. เรื่องเวร
19. วัยรุ่น
20. เสียสัตย์
21. คนบ้านนอก
22. คู่ปรับ
23. ความบริสุทธิ์
24. วันเกิด
25. ทางผิด
26. มัจจุราชเอื้อมไม่ถึง
27. วิญญาณกตัญญู
28. ใครผิด
29. คิดสั้น
30. เพื่อนร่วมตาย
31. สายโลหิต
32. เข้าพรรษา
33. ผู้เห็นไกล
34. ความกรุณาปราณี
35. กีฬาที่ผิดศีล
36. สวรรค์ของคนบาป
37. เรื่องของลุงสินธุ
38. ความดี
39. เมตตา — กรุณา
40. เด็กข้างถนน
41. ชีวิตแห่งความหวัง
42. คนใจดี
43. สัจจะบารมี
44. อำนาจจิต
45. ผู้คุ้มครอง
46. ความสงสาร
47. กู้ชาติ
48. บทละครเรื่องสิ้นเวร
49. ดงบาป
50. ความกตัญญู
51. พบคนดี
52. เบื้องหลังแห่งกรรม
53. ไม้เท้าคุณตา
54. ใครจะอยู่ค้ำฟ้า
55. บันทึกประหลาด
56. เวรกรรม
57. ความหลอกลวง
58. มารศาสนา
59. สิ่งลี้ลับ
60. คนดี — คนชั่ว
61. มาร้าย — ไปดี
62. ความหลังครั้งหนึ่ง
63. กรรมหนัก
64. กลับชาติ
65. หนี้ชีวิต
66. เจ้าปัญญา
67. กรรมในอดีต
68. คนปากเสีย
69. พยานปากเอก
70. วิญญาณที่รอคอย
71. คติที่ตรงกันข้าม
72. เรื่องดับเกิด
73. ไม่ต้องการสวรรค์
74. ไฟนรก
75. ชีวิตครู
76. ความกตัญญูของสัตว์
77. ผู้ทรงศีล
78. มุสา
79. ค่าของความดี
80. เชื่อพระละโกรธ
81. ดัดนิสัย
82. ปริญญาธรรมชาติ
83. กรรมที่มองไม่เห็น
84. พระเครื่อง
85. วิญญาณที่ทับสะแก
86. อโหสิกรรม
87. นรกในใจ
88. ชีวิตกับสันโดษ
89. เค้านายห้าง
90. พระคุณของแม่
91. คนดีผีคุ้ม
92. บาปกับเคราะห์
93. รักวัวให้ผูก

94.ทางโลกกับทางธรรม 95.ชีวิตผ่าน 96.อนุสรณ์แห่งความดี
97.วัยบาป 98.กรรมเป็นสิ่งลี้ลับ 99.ความฝันของลุงยุ้ย
100.อนุสรณ์แห่งเวียงพิงค์ 101.วิญญาณกรุณา 102.ผู้ควรแก่การบูชา
103.ผลแห่งความเมตตากรุณา 104.อดีตชีวิต 105.ของขวัญ
106.ปลูกเรือนต้องตามใจผู้อยู่ 107.คนใจสูง 108.คนโง่
109.หาไม่ได้อีกแล้ว 110.ดับทุกข์ 111.ปัญหาทางใจ
112.จดหมายที่มีคุณค่า 113.นึกถึงแม่ในวันเกิด 114.ทุกข์ในกลางสุข

115.ความมหัศจรรย์ของวิญญาณ 116.นี่แหละผลกรรม 117.วัยเด็ก
118.เจ้าพ่องูใหญ่ 119.ความลับในดงดิบ 120.ปีเก่าปีใหม่กับปัจจุบันของเรา
121.ชีวิตกับปัจจุบัน 122.สงกรานต์สมัยเก่า 123.แรงกตัญญู
124.โทษของความโลภ 125.กรรมที่พิสูจน์ไม่ได้ 126.ศีลธรรมกับการค้า
127.สามวิญญาณ 128.ลอยทุกข์ 129.อภินิหารแห่งกุศลธรรม
130.ประเพณี 131.เรื่องของกรรม 132.หมดสิ้นแล้ว
133.พลังทางใจ 134.สิ่งลี้ลับและมหัศจรรย์ 135.ชีวิตของลุงหวาน
136.ข้าพเจ้ากับสิ่งลี้ลับ 137.ความหมายของกฐิน 138.อสูรกายในเมืองมนุษย์
139.ผู้มีพระคุณ 140.หัวอกพ่อแม่ 141.ศาสนากับพระสงฆ์
142.โขนหนังกับธรรมชาติ 143.วิญญาณคะนอง 144.วิญญาณอมตะ
145.เกือบจะสาย 146.ขึ้นถ้ำพระอรหันต์ 147.เยาวชนกับชาติ
148.พลังแห่งความสามัคคี 149.ดวงชะตามนุษย์ 150.เยาวชนตัวอย่าง
151.เพื่อน 152.บานไม่รู้โรย 153.ดับอารมณ์
154.ธรรมะรักษา 155.ท่องแดนคนบาป 156.ท่องแดนประหาร
157.ท่องทัณฑสถานหญิง 158.คลื่นชีวิต 159.ใครจะทำไม
160.ความอัศจรรย์ของวิญญาณ 161.พิษตัวต่อ 162.อย่าท้าบุญท้าบาป
163.ค่าของความสบายใจ 164.เมืองลับแล 165.หอกอาถรรพณ์
166.ความรู้อย่างชาวบ้าน 167.ผู้เชื่อกรรม 168.พลังแห่งจิต
169.บนถนนยังมีคนดี 170.ลูกของใคร 171.หนี้เวรหนี้กรรม
172.คดีเมืองผี 173.เรื่องของพลังทางจิต 174.วิญญาณที่เชียงใหม่
175.เหตุบังเอิญ 176.สิ่งลี้ลับที่นักวิทยาศาสตร์รับรอง
177.ประวัตินายเจมส์ คิดด์ ก่อนหายสาบสูญ 178.สัตว์พยาบาท
179.เจ้าหนี้ร้องไห้ 180.พบตัวจริง 181.อกเขาอกเรา
182.เมื่อไปเยี่ยมไข้ 183.วิญญาณที่ให้คุณ 184.หัวอกนก
185.อารมณ์ของมนุษย์ 186.พระชัตถสรรก 187.ธุดงควัตร
188.อภินิหารหลวงปู่ 189.สิ่งศักดิ์สิทธิ์ลี้ลับมีจริงหรือ 190.ปากมนุษย์
191.ผลบุญผลบาป 192.ปัญหาทางโลกกับทางธรรม 193.คุณยายเจ้าของเตียง

194.ท่านผู้มีความรู้ตอบเรื่องพระชัตถสรรก 195.ดึงูเห่า
196.วิญญาณจีนเฒ่า 197.ทำอย่างใดจึงสบายใจ 198.ผู้ที่ข้าพเจ้าอาลัย
199.หนังสือปกดำ 200.นครแลลับ อยุธยาแห่งความหลัง
201.อดีตที่ผ่าน 202.ตายแล้วไปไหน 203.ทำไมจึงเลิกล่าสัตว์
204.ทำดีได้ชั่วจริงหรือ 205.กงเกวียน 206.ผิดหรือถูก
207.ปล่อยสัตว์ 208.บาปทางใจ 209.ผู้ใช้กรรม
210.วิญญาณมีจริงหรือ 211.นรกในโลกมนุษย์
212.ความเชื่อในกฎแห่งกรรมของชาวมุสลิม 213.กรรมที่วนเวียน
214.กรรมของลุงแก้ว 215.น้ำใจของพ่อ 216.กรรมใดหนอ
217.ความรู้สึก 218.ประเพณีของเรา 219.ผู้ผ่านยมโลก
220.ขอส่วนบุญ 221.การสัมมนาชุดกฎแห่งกรรม
222.เวียนว่ายตายเกิด 223.ชีวิตของชาวพุทธ 224.ใครที่ไม่เกิดไม่ตาย
225.ผู้มีประสบการณ์ 226.อำนาจพลังใจ 227.ด.ช.ชนัยระลึกชาติ
228.ตายแล้วเกิดใหม่ 229.เชื่อพระหรือเชื่อมาร 230.เรื่องความกลัวของมนุษย์
231.ปัญหาที่ต้องแก้ด้วยหลักธรรม 232.ความตายไม่น่ากลัว 233.ท่านผู้เห็นธรรม
234.พุทธปาฏิหาริย์ 235.กรรมดีที่ควรสนอง 236.กรรมใหม่หรือกรรมเก่า
237.เรื่องสนทนาพาไป 238.หลักพุทธศาสนากับนักวิทยาศาสตร์
239.คำสารภาพของจำเลย 240.บุพเพสันนิวาส 241.ลัทธิมาร์กซิสต์
242.ทำอย่างไรอายุจะยืน 243.แรงอธิษฐาน 244.ความดีที่เกิดผล
245.ในยุคนี้มีอะไรที่ควรต้องรู้จริง 246.สิ่งมหัศจรรย์ของไสยศาสตร์
247.ขอกลับมาเกิด 248.กฎแห่งกรรมและศาสนา 249.ชีวิตนี้เหมือนกำลังฝัน
250.อนิจจาตัวเรา 251.เมตตาจิตของมนุษย์ 252.ไสยศาสตร์กับแพทย์แผนปัจจุบัน
253.เหตุใดจึงเขียน "กฎแห่งกรรม" 254.ผลแห่งกรรมในปัจจุบัน
255.เรื่องพระครูสถาพรพระพุทธมนต์ 256.ผู้ที่ไม่ยอมลืม
257.ผลของกรรมดี 258.ประเพณีกับพุทธศาสตร์ 259.เรื่องที่ปัญญาชนสนใจ
260.สังขารกับธรรมชาติ 261.จริงหรือไม่ 262.เรื่องที่เป็นประโยชน์ของชาวโลก

หมายเหตุ 1) นอกจากนี้คุณ ท. ยังมีผลงานประพันธ์สำคัญอีกเรื่องที่มิได้จัดเข้าไว้ในชุดกฎแห่งกรรมคือเรื่อง ท่านผู้ให้แสงสว่าง เป็นประวัติท่านเจ้าคุณนรฯ (พระภิกษุพระยานรรัตนราชมานิต) ซึ่งท่านเขียนขึ้นเมื่อปี 2514

2) เรื่องลำดับที่ 158 คลื่นชีวิต กับลำดับที่ 201 อดีตที่ผ่าน มีเนื้อหาเดียวกัน

พิมพ์ที่ : อักษรสยามการพิมพ์ 16 ซอยบางแวก 2 แยก 4 (จรัญ 13) แขวงคูหาสวรรค์ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพฯ 10160 โทร. 0-2410-8795-6 โทรสาร. 0-2410-7813
E-mail : aksornsiam@yahoo.co.th นายประพล รุ่งรุจิโรจน์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2554

วัตถุประสงค์ของมูลนิธิท่านผู้ให้แสงสว่างของ ท.เลียงพิบูลย์

๑. เพื่อส่งเสริม การศึกษาในสถานที่ขาดแคลน และช่วยให้ผู้ด้อยทุนทรัพย์มีโอกาสศึกษาเล่าเรียน

๒. เพื่อเกื้อกูล การพระศาสนา

๓. เพื่อเพาะนิสัย ให้ทุกคนมี ความจงรักภักดี ต่อ ชาติ ศาสนาและพระมหากษัตริย์

๔. เพื่อปรับปรุง คุณภาพของบุคลากรในชาติให้เป็นพลเมืองดี โดยจัดให้มีการเผยแพร่ธรรมทางอากาศ นำประชาชนไปขอฟังธรรมจากพระภิกษุสุปฏิปันโน และจัดพิมพ์เอกสารหนังสือเกี่ยวแก่การนั้น เป็นรูปเล่มและเป็นแผ่น จำหน่าย จ่ายแจก

๕. เพื่อร่วมมือ กับองค์การ การกุศลอื่นๆ เพื่อสาธารณะประโยชน์

๖. ไม่ดำเนินการ เกี่ยวข้องกับการเมืองแต่ประการใด

ท่านผู้ที่มีความประสงค์จะอนุเคราะห์บริจาคช่วยสมทบทุนมูลนิธิท่านผู้ให้แสงสว่างของ ท.เลียงพิบูลย์ กรุณาติดต่อได้ที่

นายยุทธนา เพ็งปาน

สถานีวิทยุทหารอากาศ ๐๑ มีนบุรี

เขตมีนบุรี กทม. ๑๐๕๑๐

ธนาณัติสั่งจ่าย ป.ณ.มีนบุรี

ติดต่อสอบถามเพิ่มเติมได้ที่

นางสุรีย์ กิรานนท์

เจ้าหน้าที่มูลนิธิฯ ท.เลียงพิบูลย์

โทร. ๐๒-๙๑๔๖๕๑๗, ๐๘๖-๙๐๕๓๑๗๑

มนุษย์เรานั้นเมื่อลืมตาดูโลก
ต่างมุ่งสร้างสิ่งดีให้แก่ชีวิตตน
ทั้งลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ครอบครัว และบริวาร
แต่สิ่งเหล่านี้คือแก่นสารของชีวิตแน่หรือ ?
มั่นใจไหมหากวันสุดท้ายของชีวิตมาถึง
จะไม่เสียดายช่วงชีวิตที่ผันผ่าน
ประสบการณ์ชีวิตของ ท.เลียงพิบูลย์ ให้คำตอบท่านได้!

ราชันกฎแห่งกรรม ท.เลียงพิบูลย์ รักพงษ์ แซ่โซว